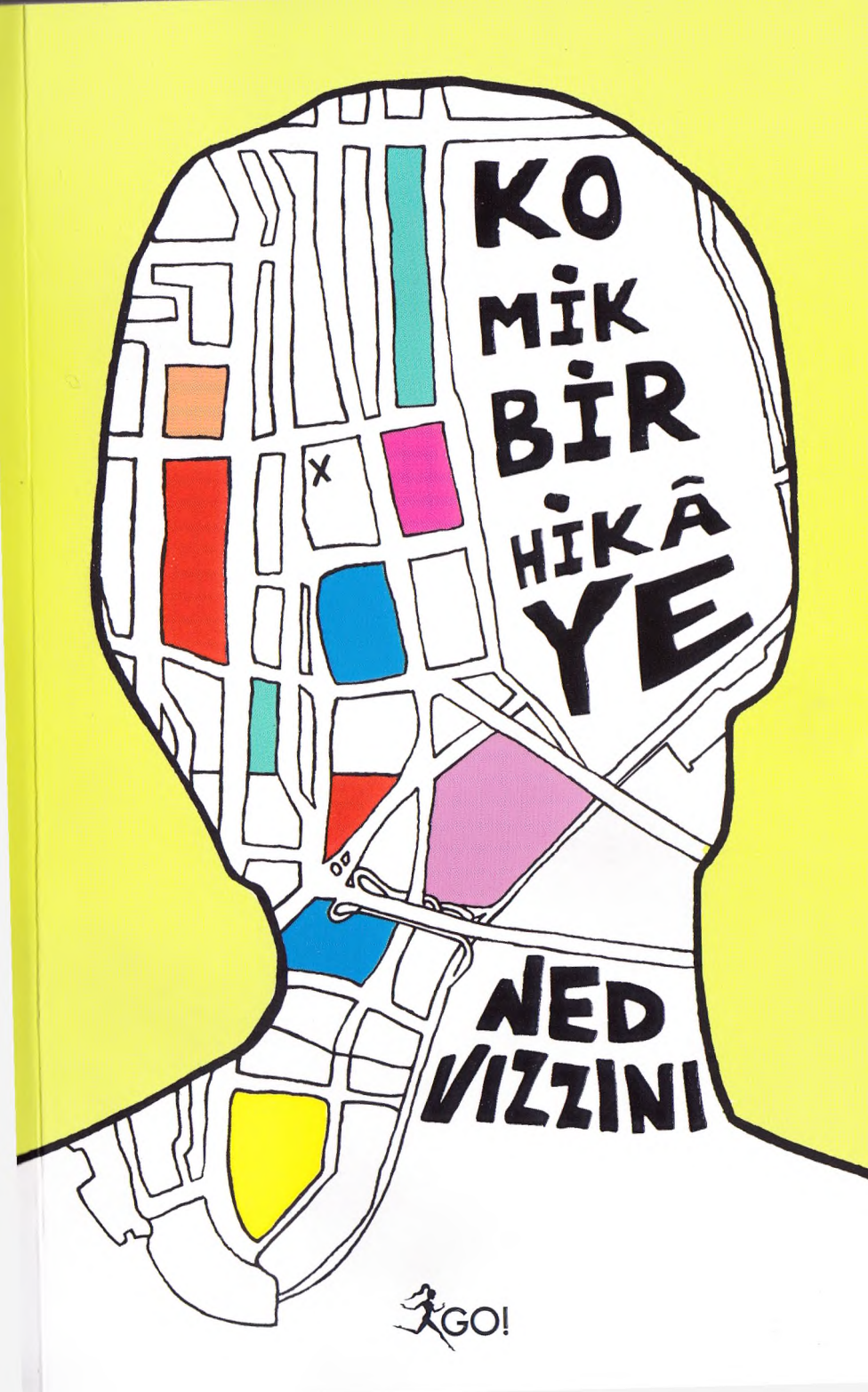

KOMİK BİR HİKÂYE
NED VIZZINI
GO!

"Zekice ve tek kelimeyle orijinal."

THE NEW YORK TIMES BOOK REVIEW

"Zeki ve esprili anlatımı, zor bir konuyu hassasiyetle ele alışı, gençlerin kalbini fethedecek... Anne ve babalarının da.

PEOPLE MAGAZINE

"Çok komik... Vizzini'nin kişisel fikirleri, zeki ve de fazlasıyla alçak gönüllü üslubu, kitabı son derece eğlenceli hale getirmiş."

THE WASHINGTON POST



GO!



NED VIZZINI

1. Baskı: GO! Kitap, İstanbul 2016



GO! Kitap

KOMİK BİR HİKAYE
NED VIZZINI

Özgün adı: IT'S KIND OF A FUNNY STORY

ISBN: 978-975-999-927-8

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695
MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

© Ned Vizzini 2006

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları GO! Kitap'a aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Nurten Hatırnaz
Son okuma: Arzu Alan
Çeviren: Ebru Sürmeli
Kapak tasarımı: Number Seventeen.
Kapak illüstrasyonu: Abigail Smith, 2006
Grafik uygulama: Ayşe Çalışkan

Baskı ve cilt: EKOSAN MATBAACILIK
Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Taral Tarım Binası)
Zeytinburnu - İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69
Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

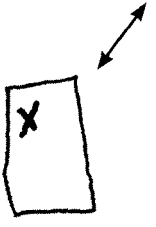
GO! Kitap, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.



Çeviren: Ebru Sürmeli

GO!

1. KISIM: BULUNDUĞUM NOKTA



bir

Kendinizi öldürmek isterken *konuşmak* öyle zor ki. Dünyanın en zor şeyi; zihinsel bir dert değil, fiziksel bir şey, ağzınızı açıp kelimelerin dökülmesine izin vermenin fiziksel olarak zor olması gibi. Kelimeler, normal insanların kelimeleri gibi, beyninizle uyumlu ve rahat çıkmaz; buz kırma makinesinden dökülüyormuş gibi, parça parça çıkarlar; dilinizin arkasında toplanırlar ve siz onlara takılıp tökezlersiniz. O yüzden de çenenizi kapalı tutarsınız.

"Dikkat ettiniz mi, TV reklamlarının hepsinde insanlar TV izliyor?" dedi arkadaşım.

"Versene şunu, oğlum," dedi bir diğeri.

"Yok, yok, haklı," dedi bir başkası da. "Hep kanepede oturan birileri olur. Alerji reklamıysa başka, o zaman çayırda falandır..."

"Ya da sahilde ata binerler."

"Senin dediğin, mantar için olan reklam."

Gülüşmeler.

"Birine mantarın olduğunu nasıl söylersin ki?" Bunu soran Aaron'dı. Aaron'ın evindeydik. "Bayağı acayip bir muhabbet olur herhalde: 'Hey, o işi yapmadan önce sana söylemem gereken bir şey var...'"

"Annen dün gece hiç dert etmedi."

"Oooo!"

"Lan!"

Aaron, çıkıntılık yapan Ronny'ye bir tane çaktı. Ronny ufak tefekti ve takı takardı; bir keresinde şöyle demişti: *Craig, bir erkek ilk takısını taktıktan sonra geri dönüş yoktur.* Kocaman altın bilezikli eliyle yumruğa karşılık verdi. Bilezik, Aaron'ın kol saatine çarpıp çın çın öttü.

"Lan, altınlarıma kastın mı var, o'lum?" Ronny bileğini sallayıp dikkatini tekrar ota verdi.

Aaron'ın evinde hep ot dönerdi. Odasının, tamamen bağımsız havalandırma sistemi ve kilitlenebilir bir kapısı vardı. Annesiyle babası isteseler ayrı bir daire olarak kiraya verebilirdi yani, o derece. Elektrik düğmesinin etrafı reçine damarlarıyla çevrelenmişti, yatak çarşafında da yer yer kara delikler vardı. Çarşafta Aaron ile kız arkadaşının belli faaliyetler içerisinde olduğunu gösteren parlak lekeler göze çarpıyordu. Baktım (önce lekelere, sonra da çiftin kendisine). Kıskanıyordum. Kıskançlıktan çatlamak üzereydim demek daha doğru olurdu herhalde.

"Craig? İster misin?"

Kısa bir dağıtım sistemine dâhil edilen cıgaralık bana geldi ama ben pas geçtim. Beynim üzerinde bir deney yapıyordum. Sorunun ot olup olmadığına karar vermeye çalışıyordum.

Beynimin içine girip her şeyi çalan oydu belki de. Arada sırada bırakıyordum, birkaç haftalığına falan, sonra da *dünyanın* otunu içiyordum. Beni böyle yapan *yoksunluk* muydu, görmek istiyordum.

"İyi misin, abi?"

Adım bu olsaymış keşke. Süper kahraman bile olabilirmişim: İyi Misin Abi.

"Ah..." diyebildim.

"Craig'i rahatsız etmeyin," dedi Ronny. "Adam kendi dünyasında. Craig-kafası yaşıyor."

"Aynen," dedim gülümseme kaslarını oynatarak. "Ben... yani... işte..."

Kelimelerin ne yaptığını gördünüz mü? Dudaklarımı hiç takmadan çıkıp gittiler.

"İyi misin?" diye sordu Nia. Nia, Aaron'ın sevgilisiydi. Aaron'a sürekli dokunmak zorundaydı sanki. Aaron'ın hemen dibine oturmuştu. Kocaman gözleri vardı.

"İyiyim," dedim. Nia başını tekrar önümüzdeki düz ekran televizyona çevirirken televizyonun mavi ışığı gözlerinden yansıdı. Okyanusun derinliklerini anlatan bir doğa belgeseli izliyorduk.

"Şuna bakın, lan!" dedi Ronny, dumanı üfleyerek. Sigara hangi ara dönüp onun eline gelmişti? Ekranda, bir denizaltının soğuk ışığında, suda dalgalanan, koca kulaklı, şeffaf bir ahtapot vardı.

"Bilim adamları bu yaratığa şakayla karışık "Dumbo" adını koydular," dedi televizyondaki sunucu.

Kendi kendime gülümsedim. Bir sırrım vardı: Ahtapot Dumbo olmak istiyordum. Derin okyanustaki dondurucu soğuğa uyum sağlamış halimle, aşağıda huzur içerisinde kollarımı çırpar dururdum. Hayatımın en büyük sorunu, dibi kaplayan sümüksü sıvılar arasında seçim yapıp karnımı doyurmak olurdu. Bu da şu anki sorunlarımdan çok da farklı değildi aslında. Hem doğal hayatta herhangi bir yırtıcıdan korkmama gerek olmazdı. Şu anda da korkmama gerek yoktu gerçi ama bunun da pek bir faydasını gördüğümü söyleyemezdim. Yine de birden mantıklı gelmeye başladı: Deniz altında, bir ahtapot olmak istiyordum. Beatles'ın ne anlatmaya çalıştığını anlıyordum galiba.

Kanepedeki yerimden kalkarken, "Birazdan dönerim," dedim ve kanepede yer kalmadığı için yerde oturan arkadaşım Scruggs, kıvrak bir hareketle, boşalan yere kuruldu.

"'Yerime oturmayın' demedin," dedi.

"Yerime oturmayın," diye şansımı denedim.

"Geç kaldın."

Omuz silkip kıyafetlerin ve bacakların üzerinden atlayarak apartman kapısına benzeyen bej renkli kapıya yöneldim, kapıdan çıkıp sağa döndüm: Aaron'ın sıcak banyosuna.

Banyolar için geliştirdiğim bir sistemim vardı. Banyolarda çok vakit geçiriyordum. Bu mekânlar benim gibi insanlar için, dünyanın dört bir yanma dağılmış, kamuya açık huzur alanlarıydı. Aaron'ınkine uğradığımda, normal vakit öldürme rutinimi uygulamayı sürdürüyordum. Önce ışıkları söndürdüm. Sonra iç geçirdim. Sonra dönüp az önce kapattığım ka-

pıya yüzümü dönerek tuvalete yığıldım. Oturmak denemezdi; bir çuval gibi bıraktım ağırlığımı, kıçımın klozetin çerçevesine yerleştiğini hissettim. Sonrasında başımı ellerimin arasına alıp nefes verirken, ne yapacağım işte, işedim. Her seferinde bundan zevk almaya çalışıyordum; çıkışını hissetmeye, bedenimin yapmak zorunda olduğu bir şeyi yaptığını fark etmeye. Yemek yemek gibiydi ama o konuda pek iyi sayılmazdım. Yüzümü iyice ellerimin arasına gömüp sonsuza dek sürmesini istedim, güzel bir histi çünkü. Yapıyordunuz ve oluyordu. Herhangi bir çaba ya da planlama gerektirmiyordu. Ertelenmiyordu. Bu cidden berbat bir şey olurdu, herhalde. Bir rahatsızlığınız varmış ve işeyemiyormuşsunuz mesela. Anoreksik olmak gibi, ama idrarla. Kendinizi cezalandırmak için çişinizi tutuyormuşsunuz. Bunu yapan var mıdır acaba?

Bitirdim ve başımı kaldırmadan elimi arkaya götürüp sifonu çektim. Sonra ayağa kalkıp ışığı açtım. (Karanlıkta durduğumu fark eden olmuş muydu acaba? Kapının altından ışık sızmadığını görmüşler miydi? Nia görmüş müydü?) Sonra aynaya baktım.

Ne kadar normal görünüyordum. Her zamanki gibiydim, iki sene öncesinin sonbaharındaki gibi. Kahverengi saçlar, kahverengi gözler ve kırık bir diş. Ortada buluşan kalın kaşlar. Uzun, hafif yamuk bir burun. Kendiliğinden kocaman –ot yüzünden değil– göz bebekleri, koyu kahverengiye karışıp iki koca göz meydana getiriyordu, yüzümde iki delik. Üst dudağımın üzerinde birkaç tutam tüy vardı. Bu bendim, Craig.

Her an ağlayacakmış gibi bakıyordum.

Sıcak suyu açıp yüzüme çarptım, sırf bir şeyler hissetmiş olmak için. Birkaç saniye sonra geri dönüp kalabalığın karşısına çıkmak zorundaydım. Ama tuvalette, karanlıkta biraz daha oturabilirdim, değil mi? Bir şekilde, tuvalet ziyaretlerimi her seferinde beş dakikaya uzatmayı başarıyordum.

iki

"Nasılsın bakalım?" diye sordu Dr. Minerva.

Dr. Minerva'nın muayenehanesinde bir kitaplık vardı, bütün deli doktorlarının muayenehanelerinde olduğu gibi. Eskiden onlara *deli doktoru* demek gelmezdi içimden ama artık o kadar çok deli doktoruyla muhatap olmuştum ki böyle demeye hak kazanmıştım. Bu yetişkinlerin kullanacağı türden bir sıfattı, ayrıca biraz da saygısızcaydı ama ben de artık üçte iki yetişkin sayılırdım ve saygılı olduğumu da kimse iddia edemezdi; söyledim gitti yani.

Her neyse, deli doktoru muayenehanelerinin hepsinde olduğu gibi, bunda da tavsiye edilen kitapların durduğu bir raf vardı. Başta, bilinen bütün psikolojik rahatsızlıkların sıralandığı TİK, *Teşhis ve İstatistik kılavuzu.* Tadından yenmez. Bayağı kalın bir kitaptı. İçindekilerden çoğu bende yoktu –okkalı bir tanesi vardı yalnızca– ama karıştıra karıştıra hepsini öğrenmiştim. Acayip şeyler vardı. Ondine'in Laneti denilen

bir hastalık vardı: Beden istemsiz *nefes alma* becerisini kaybediyordu. Düşünebiliyor musunuz? Sürekli "nefes al, nefes al," demek zorundasınız, yoksa nefes almayı bırakıyormuşsunuz. Bu hastalığa yakalananların çoğu ölüyormuş.

Deli doktoru kadın sosyetikse (genelde kadın oluyorlar, bazen de erkek) birden fazla *TİK*'i oluyordu çünkü kitabın farklı farklı baskıları vardı, en sık rastlananlar III, IV ve V. *TİK II* artık neredeyse hiçbir yerde bulunmuyordu. 1963'te basılmıştı galiba. Basımlar genelde on senede bir çıkıyordu. Şu an VI üzerinde çalışıyorlardı.

Vay be, deli doktoru olmuştum da haberim yoktu.

Bir de, *TİK*'lere ilaveten, psikolojik rahatsızlıklar üzerine çeşitli kitaplar olurdu: *Depresyondan Kurtulma Alıştırma Kitabı*; *Kaygı ve Panik Ataklar: Sebepleri, Tedavisi* ve *Etkili İnsanların 7 Alışkanlığı* gibi. Bu kitaplar ciltli olmak zorundadır. Deli doktorlarının muayenehanesinde, karton kapaklı kitap bulamazsınız. Genelde, çocuklukta yaşanan cinsel tacizlere dair en azından bir tane kitap olur, *Yaralı Kalp* mesela. Gittiğim doktorlardan bir tanesi, beni bu kitaba bakarken yakalayınca, "Bu kitap çocuklukta yaşanan cinsel tacizlerle alakalı," demişti.

"Hı-hı?" dedim ben de.

"Cinsel tacize uğrayanlar için," dedi doktor kadın.

Başımı salladım.

"Sen cinsel tacize uğradın mı?"

Kadının küçük yaşlı kadınları andıran bir yüzü vardı, bir tutam da beyaz saçı. Bu onu son görüşüm oldu. Bu ne biçim

soruydu? Cinsel taciz ne alakaydı? Cinsel tacize uğramış olsam, her şey çok basit olurdu. Deli doktoruna gitmem için bir sebebim olurdu. Bir mazeretim olurdu ve onu çözmeye çalışırdım. Ama zalim dünya elime böyle şık bir şey vermemişti.

"İyiyim. Yani, iyi değilim tabii, buradayım sonuçta."

"Bunda bir sorun mu var sence?"

"Kesinlikle."

"Kısa bir süredir geliyorsun."

Dr. Minerva hep çok şık giyiniyordu. Öyle aman aman seksi ya da güzel değildi açıkçası. Kendine yakışan şeyler giyiyordu, o kadar. Bugün kırmızı bir kazak giymişti ve tıpatıp aynı tonda bir ruj sürmüştü. Renkleri birbirine uydurmak için boyacıya gitmişti sanki.

"Buraya gelmek zorunda olmasaydım keşke."

"Yani, sonuçta bir süreçten geçiyorsun. Nasılsın bakalım?"

Bu onun hazırlık sorusuydu. Doktorların hepsinin mutlaka bir hazırlık sorusu olurdu. "Ne var ne yok?" diyen bir tane vardı. "Nasılız bakalım?" Hatta, "Craig'in dünyasında neler olup bitiyor bakalım?" diyen bile vardı. Soruyu asla değiştirmiyorlardı. Giriş müzikleri gibiydi.

"Bu sabah iyi uyanmadım."

"İyi uyudun mu peki?"

"İdare eder."

Taş gibi bir yüz ifadesiyle doğruca bana bakıyordu. Bunu nasıl yaptıklarını bir anlasam: psik-poker suratı. Psikologlar poker oynamalıydı bence. Belki de oynuyorlardı. Televizyona çıkıp bütün paraları götürenler onlardı belki de. O zaman bile

annemden saatine 120 dolar isterlerdi. Açgözlüler.

"Uyandığında ne oldu?"

"Rüya görüyordum. Rüyayı hatırlamıyorum ama uyandığım anda birden uyandığımı fark ettim. Kasığıma tekme yemiş gibi oldum."

"Kasığa tekme yemiş gibi demek, anlıyorum."

"Uyanmak istemedim. Uykudayken çok daha iyi vakit geçiriyordum. Kötü tabii. Uyanmak istememem yani. Tersten kâbus görmek gibi, insan kâbustan uyanıp rahatlar ya. Ben de kâbusa uyanıyorum."

"Kâbus dediğin nedir, Craig?"

"Hayat."

"Hayat bir kâbus mu?"

"Evet."

Durduk. Kozmik bir andı herhalde. *Ooooo*, hayat gerçekten bir kâbus muydu? Bunun üzerinde on saniye falan kafa patlatmamız şarttı.

"Uyandığını anlayınca ne yaptın?"

"Yatakta yatmaya devam ettim." Kendime sakladığım, başka şeyler de vardı aslında: Bu sabah uyandığımda *karnım açtı* mesela. Önceki gece bir şey yememiştim. Ödev yapmaktan yorgun düşüp yatağa gitmiştim. Kafamı yastığa koyduğum anda, sabahleyin bunun başıma iş açacağını, uyandığımda açlıktan öleceğimi biliyordum. Midem açlıktan öyle bir kazınacaktı ki hiçbir şey yiyemeyecektim. Aynen de öyle oldu. Uyandığımda midem çığlıklar atıyor, küçük göğüs kafesimin altında eşeleniyordu. Buna bir çözüm bulmak gelmedi içim-

den. Yemek istemedim. Yeme fikri daha da beter canımı yaktı. Aklıma hiçbir şey gelmedi, ağzıma koyabileceğim tek bir besin maddesi bile. Kahveli yoğurt dışında ki ondan da bıkmıştım artık.

Karnımın üzerine yatıp ellerimi yumruk yaptım ve yumruklarımı dua eder gibi mideme dayadım. Yumruklar midemi içine göçertince o da kendini dolu sandı. Beynimin dişlileri döner ve saniyeler geçip giderken, öylece sıcacık yattım. Beni yarı yolda bırakmayacağından emin olduğum tek şey olan saf dürtü sayesinde elli dakika sonra yataktan kalktım.

"Çişim gelince yataktan kalktım."

"Anlıyorum."

"Müthişti."

"İşemeyi seviyorsun. Daha önce de bahsetmiştin."

"Yani, basit."

"Basit şeyleri seviyorsun demek."

"Sevmeyen var mıdır?"

"Bazı insanlar karmaşık şeylerden zevk alırlar, Craig."

"Şey, ben onlardan biri değilim. Buraya gelirken yolda aklıma ne geldi... Motorlu kuryeymişim mesela."

"Ya."

"Çok basit ve dolaysız, üstüne bir de para alırdım. Çapa olurdu."

"Okul nasıl gidiyor, Craig? Çapa olarak okulun yok mu?"

"Okul işi karışık. Milyonlarca farklı şeye ayrılıyor."

"Dokunaçlarına."

Dr. Minerva'nın hakkını yememek lazımdı, dilimi baya-

ğı çabuk kapmıştı. *Dokunaçlar* benim lafımdı. Hayatımı ele geçiren kötücül görevlerdi Dokunaçlar. Geçen haftaki Amerikan Tarihi dersi mesela; bu ders yüzünden Devrim Savaşı'nda kullanılan silahlar üzerine bir ödev hazırlamak, eski silahlara bakmak için de Metropolitan Müzesi'ne gitmek zorunda kaldım. Metroya binmek zorunda olduğum için cep telefonumdan ve e-postalarımdan 45 dakika uzak durmam gerekti ve hocanın kimin notunu yükseltmeye ihtiyacı var diye bütün sınıfa attığı e-postaya cevap yazamadım. Diğer çocuklar not yükseltme fırsatına balıklama atladılar tabii. Bu da bu dersten 98 alamadığım anlamına geliyordu, 98.6 (vücut ısısı, tutturmanız gereken rakam) ortalamanın yanma bile yaklaşamayacaktım. İyi bir Üniversiteye gidemeyecektim, bu da İyi Bir İşim olmayacak demekti, sağlık sigortasından yararlanamayacaktım ve bu yüzden, beynimin ihtiyaç duyduğu deli doktorlarına ve ilaçlara muazzam paralar ödemek zorunda kalacaktım. İyi Yaşamaya param yetmeyecekti, İyi Yaşamaya param yetmeyince küçük düşecektim, küçük düşünce depresyona girecektim ve bu da en kötüsüydü çünkü depresyonun başıma ne işler açtığını biliyordum: Yataktan çıkamayacaktım. Yataktan çıkamayınca da en kötüsü başıma gelecekti: Sokaklara düşecektim. Yataktan uzun süre çıkmazsanız, birileri gelip yatağınızı elinizden alır.

Dokunaç'ın zıddı Çapa'ydı. Çapalar, zihnimi oyalayan ve geçici olarak kendimi iyi hissetmemi sağlayan şeylerdi. Bisiklete binmek Çapa'ydı mesela. Küçük bilgi kartları hazırlamak da. Aaron'ın evinde bilgisayar oyunu oynayanları iz-

lemek Çapa'ydı. Cevaplar basit ve sıralıydı. Karar vermeye gerek yoktu. Dokunaç yoktu. Altından kalkmanız gereken bir dizi görev vardı sadece. Diğer insanlarla uğraşmak zorunda değildiniz.

"Bir sürü Dokunaç var," diye kabul ettim. "Ama altından kalkabiliyor olmam gerek. Sorun tembel olmam."

"Nasıl tembellik yapıyorsun, Craig?"

"Her gün en az bir saat yatakta boş boş yatıyorum. Sonra volta atarak vakit kaybediyorum. Düşünerek vakit kaybediyorum. Ağzımı açıp konuşmayarak vakit kaybediyorum. Konuşmuyorum çünkü kekelemekten korkuyorum."

"Kekeleme sorunun mu var?"

"Kendimi depresif hissettiğimde saçmalıyorum. Cümlenin ortasında kalıyorum."

"Anlıyorum." Not defterine bir şeyler karaladı. *Craig, bu dosyana girecek, kesin.*

"Bence..." Başımı iki yana salladım. "Bisiklet meselesi."

"Efendim? Bir şey mi söylüyordun?" Numaralarından biri de budur. Söylemekten vazgeçmenize asla izin vermezler. Ağzınızı bir kere açtınız mı, söylemeye niyetlendiğiniz şeyi mutlaka duymak isterler. Hakkımızdaki en önemli gerçeklerden bazıları tam ortasında söylemekten vazgeçtiklerimizdir aslında ama bence doktorlar bunu kendimizi önemli biri gibi hissedelim diye yapıyorlar. Şurası kesindi: "Bir saniye, Craig, bir şey mi söyleyecektin?" diyen başka biri yoktu hayatımda.

"Bence asıl sorun kekelemek değil, diyecektim. Bana kalırsa, semptomlardan biri yalnızca."

"Terleme gibi."

"Aynen." Terleme berbat bir şeydi. Yemek yememek kadar kötü değildi ama garipti. Alnım boncuk boncuk terliyordu, terin iki dakikada bir silinmesi gerekiyordu ve deri özütü gibi kokuyordum. Herkes de fark ediyordu. Herkesin fark ettiği ender şeylerden biriydi.

"Şu anda kekelemiyorsun."

"Buna para ödeniyor. Vakti boşa harcamak istemiyorum."

Duralama. Sessiz savaşlarımızdan birisi başladı; Dr. Minerva'ya baktım, o da bana baktı. İlk kimin pes edeceğini görmek için yarışıyorduk. Dr. Minerva poker suratını takındı; benim yedekte beklettiğim bir suratım yoktu, normal Craig suratım vardı.

Bakışlarımız kilitlendi. Çok önemli bir şey söylemesini bekliyordum, her zamanki gibi, bu hiçbir zaman gerçekleşmeyecek olsa bile. "Craig, senin ihtiyacın olan şey Şu," demesini bekliyordum ve Değişimin gerçekleşmesini. Değişimin gerçekleşmesini öyle çok istiyordum ki. Beynimin kaymasını ve ait olduğu yarığa yerleşmesini; geçen sonbahardan evvelki gibi orada dinlenmesini. Genç olduğum, kıvrak bir zekâya sahip olduğum; öğretmenlerimin muazzam bir gelecek vadettiğimi söyledikleri ve gerçekten de muazzam bir gelecek vadettiğim; dünyanın beni heyecanlandırdığı ve kafam çalıştığı için sınıfta söz alıp konuştuğum eski günlere dönmeyi. Bu Değişimi öyle fena istiyordum ki. Onu tetikleyecek ifadeyi bekliyordum. Hayatımda bir mucize yaratacaktı. Peki, Dr. Minerva mucize yaratabilecek biri

miydi? Hayır. Yunanistan'dan gelen, kırmızı rujlu, bronz tenli ve ince bir bayandı o.

İlk o pes etti.

"Bisiklet mevzuunda, kurye olmak istediğini söyledin."

"Evet."

"Bir bisikletin var zaten, yanılıyor muyum?"

"Doğru."

"Sık sık biniyorsun?"

"O kadar da sık değil. Annem okula bisikletle gitmeme izin vermiyor. Ama hafta sonları Brooklyn'de bisikletle geziyorum."

"Bisiklete binmek nasıl bir duygu, Craig?"

Duraksadım. "... Geometrik."

"Geometrik."

"Hı hı. Şöyle: *Şu kamyondan kaçman lazım. Metal borulara kafadan girme. Sağa sap.* Kurallar belli ve siz de onları takip ediyorsunuz."

"Bilgisayar oyunu gibi."

"Aynen. Bilgisayar oyunlarına hastayım. Yalnızca izlesem de olur. Çocukluğumdan beri böyle."

"'Mutlu olduğum zamanlar' diye sık sık bahsettiğin dönem"

"Aynen." Elimle gömleğimi düzelttim. Bu küçük buluşmalar için ben de kendi çapımda süsleniyordum. Güzel bir haki pantolon ve beyaz, takım elbise gömleği giymiştim. Birbirimiz için süsleniyorduk. Birlikte çıkıp bir kahve içmeli ve skandal yaratmalıydık aslında. Yunan terapist ve liseli sevgilisi. Meşhur bile olurduk. Para da kazanırdım. O zaman mutlu olurdum belki.

"Seni mutlu eden şeylerden hatırladığın var mı?"

"Bilgisayar oyunları," dedim gülerek.

"Niye güldün?"

"Geçen gün bizim sokakta yürüyorum. Arkamdan da bir anneyle çocuğu geliyordu. Anne şey dedi: 'Bak Timmy, şikâyet istemiyorum. Bütün gün bilgisayar oyunu oynayamazsın.' Timmy de cevap verdi: 'Bana ne, istiyorum!' Ben de arkamı döndüm ve 'Ben de,' dedim."

"Bütün gün bilgisayar oyunu mu oynamak istiyorsun?"

"İzlesem de olur. Kendim olmayayım yeter. Uyumak olur, bilgisayar oyunu oynamak, bisiklete binmek ya da ders çalışmak. Beynim işe karışmasın. Önemli olan bu."

"Ne istediğinden çok eminsin."

"Evet."

"Küçükken ne istiyordun? Mutlu olduğun zamanlar? Büyüyünce ne olmak isterdin?"

Dr. Minerva iyi bir doktordu, bana kalırsa. Beklediğim cevap bu olmayabilirdi ama bayağı iyi bir soruydu. Büyüyünce ne olmak isterdim hakikaten?

üç

Dört yaşındayken durum şöyleydi:

Manhattan'da berbat bir dairede yaşıyorduk. O sırada, evin berbat olduğunu bilmiyordum; henüz daha iyi bir eve taşınmamıştık ve karşılaştırma şansım yoktu. Ama borular açıktan geçiyordu. Hoş değildi. Çocuğunu boruları açıktan geçen bir evde yetiştirmeyi kim ister ki? Yeşil bir boru vardı, hatırlıyorum; kırmızı boru, beyaz boyu, banyodan hemen önce, koridorda bir köşede toplanmışlardı. Yürümeyi öğrenir öğrenmez hepsini yokladım. Yanlarına gittim, avucumu iki milim ötede tutup sıcak mı yoksa soğuk mu diye hepsine teker teker baktım. Bir tanesi soğuktu, diğeri sıcaktı ve kırmızı olan *ciddi* kaynıyordu. İki milim uzaklık yeterli değildi. Boru elimi yaktı ve durumu fark etmeyen babam ("Yalnızca öğleden sonraları ısınıyordur") koli bandıyla boruya koyu gri strafor sardı ama koli bandı beni engelleyemedi tabii. Straforu kopartıp çiğnemek acayip eğlenceliydi, ben de kopartıp çiğnedim. Sonra di-

ğer çocuklar bize geldiğinde, yeniden ortaya çıkan boruya dokunmaları için onlara meydan okudum. Bize misafirliğe gelen herkesin boruya dokunmak zorunda olduğunu söylüyordum; aksi takdirde muhallebi çocuğuydular. Bu kelimeyi, televizyon izlerken babamdan öğrenmiştim ve bence muhteşemdi çünkü iki anlamı vardı: Bir tatlı çeşidi ve bir şeyler yaptırmak istediğiniz kişiye söylediğiniz bir laf. Tavuğun iki manası olması gibi: Etrafta gezinen kuş ve yediğimiz beyaz şey. Sırf kendisine korkak tavuk dediniz diye, sıcak boruya dokunan insanlar vardı.

Kendi odam olsa da orada tek başıma olmaktan hoşlanmıyordum. Yalnız takılmayı sevdiğim tek yer salondu, bütün ansiklopedilerin durduğu masanın altı. Burası benim küçük kalemdi. Yanıma babamın uydurduğu lambayı alıp bir battaniyenin altına girerdim. Haritalarla vakit geçirirdim. Haritaları çok severdim. Manhattan'da yaşadığımızı biliyordum ve elimde bir Manhattan haritası vardı, bütün sokakları gösteren Hagstrom Beş Mahalle Atlası. Tam yaşadığımız yeri parmağımla gösterebilirdim. 50 ile 3. Cadde'nin köşesinde. 3. Cadde, sarıyla işaretlenmişti çünkü bir caddeydi, kocaman, uzun ve önemliydi. 50. Sokak, Manhattan'ın bir ucundan bir ucuna uzanan küçük bir sokaktı. Sokaklar yanlamasına, caddeler ise yukarıdan aşağı uzanıyordu; bunu akılda tutmak yeterliydi. (Babam da öğrenmeme yardım eder, krep yemeye gittiğimizde, "Krepi sokaklara ve caddelere bölelim mi, Craig?" diye sorardı. Ben, "Evet!" deyince üst üste duran krepleri ızgara şeklinde keserdi. Kestikçe sokaklara ve caddelere isim

verirdik (İlerledikçe, yolumuzun mutlaka 3. Bulvar'a ve 50. Cadde'ye çıkmasına gayret ederdik.). Çok basitti. Bu alanda cidden ustaysanız (Benim gibi, yani) çift sokakların Doğu'ya, tek sokakların, Batı'ya uzandığını bilirdiniz. Şişman sarı sokaklar, mesela caddeler, her iki yönde de uzanırdı. (Ayrıca her sokak grubunda, bulvarlar gibi, her iki yöne de uzanan, şişman sarı yollar vardı). Bunlar ünlü caddelerdi: 42. Cadde, 34. Cadde. Aşağıdan yukarıya tam liste şöyleydi: Chambers Caddesi, Canal Caddesi, Houston Caddesi, 14. Cadde, 23. Cadde, 34. Cadde, 42. Cadde, 59. Cadde, 72. Cadde. (60'larda büyük cadde yoktu; hakları yenmişti) 79. Cadde, 86. Cadde, 96. Cadde ve sonra, Harlem'e geliyordunuz. Manhattan ansiklopedilerin altına kaleler inşa eden ve haritaları inceleyen beyaz çocuklar için burada resmen bitiyordu.

Manhattan haritasını gördüğüm anda, içimden çizmek geldi. Yaşadığım yerin haritasını çizebilmeliyim, diye düşündüm. Annemden kopya kâğıdı istedim, o da aldı. Kâğıdı alıp kaleme götürdüm. Işığı, Hagstrom Atlas'taki ilk haritanın üzerine tuttum. Şehir Merkezi, Wall Street'in olduğu ve borsanın işlediği yer. Oradaki sokaklar çılgındı. Sokak ve cadde ayırımı yoktu, yalnızca isimler vardı. Mikado'nun Çöplerine benziyorlardı. Sokaklara takılmadan evvel, araziyi doğru çizmem gerekiyordu. Manhattan gerçek bir arazi üzerine inşa edilmişti. Sokaklar kazıldığında gördüğünüz şey gerçek topraktı! Ayrıca adanın alt kısmı hafifçe kıvrımlıydı; bir dinozorun kafası gibi, sağda çıkıntı yapar, solda düzleşirken, heybetli alt kısmı aniden alçalırdı.

Kopya kâğıdımı yerleştirip aşağı Manhattan'ın üzerinden geçmeye çalıştım.

Elime yüzüme bulaştırdım.

Fena bulaştırdım hem de. Çizdiğim hatların gerçek haritayla uzaktan yakından alakası yoktu. Anlayamıyordum. Kopya kâğıdını yerinden oynatmamıştım. Küçük elime baktım. "Oynama," dedim elime. Kâğıdı buruşturup attım ve yeniden denedim.

Yine doğru çizemedim. Kıvrımı veremiyordum.

Kâğıdı buruşturup attım ve yeniden denedim.

Bu seferki öncekinden bile kötüydü. Manhattan kare olmuştu.

Tekrar denedim.

Hadi be, bu sefer de ördeğe benzemişti.

Buruştur.

Şimdi de sıçmığa benzemişti –babamdan kaptığım bir başka kelime.

Buruştur.

Bu sefer de meyveye benzedi.

Manhattan'dan başka her şeye benziyordu. Olmuyordu. O sırada, bir şeyin kopyasını çıkartırken, alttan aydınlatmalı masa kullanmam gerektiğinin farkında değildim. Dört yaşında bir çocuğun titreyen ellerine değil, kâğıdı düz tutacak kıskaçlara ihtiyacım olduğunun da. Dolayısıyla beceremediğimi sandım. Televizyonda sürekli insanın istediği her şeyi yapabileceğini söylüyorlardı. Ben de deniyordum işte ama olmuyordu. Son kopya kâğıdını da buruşturup attım ve başımı ellerimin arasına alıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

Annem duydu.

"Craig?"

"Ne var? Git başımdan."

"Ne oldu, canım?"

"Perdeyi açma! *Açma dedim! İçeride eşyalarım var.*"

"Neden ağlıyorsun? Ne oldu?"

"Olmuyor."

"Olmayan nedir?"

"Hiçbir şey!"

"Hadi söyle annene. Battaniyeyi açıyorum..."

"Açma!"

Battaniyeyi kenara çektiği sırada üzerine atlayınca ansiklopedileri de çekmiş oldum. Annem ellerini kaldırıp kitapları tuttu ve böylece ikimizi de göçük altında kalmaktan kurtardı. (Bir hafta sonra da babama ansiklopedileri kaldırttı.) Annemin ellerinin dolu olmasını fırsat bilerek, gözümden yaşlar süzülürken odanın öbür ucuna koşturdum. Niyetim banyoya ulaşmaktı, ışığı kapatıp tuvalete oturmak ve yüzümü sıcak suyla yıkamak. Ama annem hızlı davrandı. Ansiklopedileri yerine ittiği gibi bana yetişti. Dirseğindeki deriye asılabileceğiniz, incecik kollarıyla beni yakalayıp kaldırdı. Ona vurmaya başladım.

"Craig! Anneye vurulmaz!"

"Olmuyor olmuyor *olmuyor!*" deyip ona vurdum.

"Ne?" Bana öyle sıkı sarıldı ki vuracak yerim kalmadı. "Olmayan nedir?"

"Manhattan'ı çizemiyorum!"

"Hı?" Annem başını kaldırıp benden uzaklaştırdı, gözlerimin içine baktı. "Masanın altında bununla mı uğraşıyordun?"

Burnumu çekip başımı salladım.

"Sana aldığım kopya kâğıdıyla Manhattan haritası mı çizmeye çalışıyordun?"

"Yapamıyorum."

"Craig, bunu kimse yapamaz," dedi gülerek. "Rastgele kopya çıkartamazsın. İmkânsız!"

"Haritaları nasıl çiziyorlar o zaman?"

Annem duraladı.

"Gördün mü? Gördün mü? Yapan birileri var işte!"

"Onların buna uygun ekipmanları var, Craig. Çizenler yetişkin ve özel aletler kullanıyorlar."

"Bana da o aletlerden lazım."

"Craig."

"Gidip alalım."

"Tatlım."

"Çok mu pahalılar?"

"Tatlım."

Annem geceleri babamla ikisinin yatak olarak kullandıkları kanepeye oturup beni de yanına oturttu. Artık ağlamıyordum. Vurmayı da bırakmıştım. O zamanlar kafamda sorun yoktu, bir şeye takılıp kalmıyordum.

Annem, "Craig," diye iç geçirip bana baktı. "Aklıma ne geldi. Vaktini Manhattan haritasını kopya etmeye çalışarak harcayacağına, neden *hayali yerlere* ait, kendi haritalarını çizmiyorsun?"

Evreka anına en çok yaklaştığım an buydu işte.

Kendi şehrimi yaratabilirdim. Kendi sokaklarımı kullanabilir, istediğim yere bir nehir koyabilirdim. İstediğim yere okyanus bile koyabilirdim. İstediğim yere köprü koyardım. Manhattan'ın ihtiyaç duyup da sahip olmadığı kocaman otobanı kentin ortasından geçirebilirdim. Kendi metro sistemimi kurabilir, sokaklara kendim isim verebilirdim. Haritanın kenarlarına doğru uzayan, kendi koordinat ağımı çizebilirdim. Gülümseyerek anneme sarıldım.

Annem bana kalın kâğıt buldu, beyaz el işi kâğıdı. Bu çıktı alman kâğıtları tercih etmeye başlamamdan önceydi. Kalemin altına dönüp ışığı yaktım ve ilk haritamı çizmeye koyuldum. Sonraki beş sene boyunca da devam ettim. Sınıftayken, bir şeyler karalamak yerine, harita çiziyordum. Yüzlerce harita. İşim bittiğinde buruşturup atıyordum; benden başka kimse için bir değerleri yoktu. Okyanus üzerinde kurulmuş şehirler çizdim, ortasında iki nehrin buluştuğu şehirler, tek bir büyük nehrin kıvrılarak geçtiği şehirler, köprülü şehirler, çılgın kavşaklar, döner kavşaklar ve bulvarlar çizdim. Şehirler yarattım. Böyle mutlu oldum. Bu benim Çapa'mdı. Dokuz yaşıma basıp da bilgisayar oyunlarına geçene kadar, büyüdüğümde olmak istediğim şey buydu: Haritacı.

dört

"Harita çizmek istiyordum," dedim Dr. Minerva'ya.

"Ne haritası?"

"Şehir."

"Bilgisayarda mı?"

"Yok, elde."

"Anlıyorum."

"Alıcısının çok olduğunu sanmam," dedim gülümseyerek.

"Belki yoktur. Belki de vardır."

Tanrım. Tam deli doktoruna göre bir cevaptı.

"Belkiler işimi görmez. Ben para kazanmak zorundayım."

"Para konusuna bir dahaki sefere döneceğiz. Şimdilik burada bırakmak zorundayız."

Saate bakıyorum. 7:03. Bana fazladan üç dakika ayırmıştı.

"Buradan çıktıktan sonra ne yapacaksın, Craig?"

Her seferinde aynı soru. Her seferinde ne yapıyorum? Eve gidip kafayı yiyecektim. Ailemle oturup kendim ve sorunum

hakkında konuşmamaya çalışacaktım. Bir şeyler yemeğe çalışacaktım. Sonra da yatıp uyumaya çalışacaktım. Düşündükçe dehşete kapılıyordum. Yemek yiyemiyor ve uyuyamıyordum. İşlev gören insan olma yolunda iyi iş çıkarttığım söylenemezdi.

Hey, asker, ne oldu?

Uyuyamıyorum, yemek yiyemiyorum, komutanım!

Kafanı kurşunla doldurmama ne dersin, bu seni harekete geçirir mi?

Bilemiyorum, komutanım! Yine de uyuyamam ve yemek yiyemem büyük ihtimalle, kurşunlar yüzünden bir parça ağırlaşırım belki.

Ayağa kalk ve savaş, asker! Düşman karşında!

Düşman çok güçlü. Onlarla savaşamam. Çok akıllılar

Sen de akıllısın, asker.

Yetmiyor işte.

Pes mi edeceksin yani?

Planım bu.

"Devam edeceğim," dedim Dr. Minerva'ya. "Yapacak başka bir şey yok. Devam edeceğim ve iyileşmeyi bekleyeceğim."

"Kullandığın ilaçtan mı bahsediyorsun?"

"Evet."

"Dr. Barney'yi görüyor musun?"

Dr. Barney benim psikofarmakoloğumdu. İlaçları yazan ve Dr. Minerva gibi birilerine gönderen kişiydi. O da ayrı bir alemdi, parmakları yüzükle dolu şişko bir Noel Baba'yı andırıyordu.

"Evet, bu hafta içinde."

"Onun sözünden çıkma."

Tamam Doktor. Çıkmam. Hepinizin sözünü dinleyeceğim.

"Buyurun," deyip Dr. Minerva'ya annemin çekini uzattım.

beş

Ailem benimle uğraşmak zorunda olmamalıydı. İyi, sağlam, mutlu insanlardı. Bazen, onların yanındayken kendimi televizyon programında gibi hissediyordum.

Brooklyn'de bir apartman dairesinde yaşıyorduk. Manhattan'dakinden çok daha iyiydi ama o kadar da iyi değildi. İnsanın gurur duyabileceği türden bir ev sayılmazdı. Brooklyn, Manhattan'ın karşısında, kendine özgü çirkin şekliyle koca bir yağ kütlesi gibiydi; paracıklarını sayan *Jabba the Hutt*'ı* andırıyordu. Köprüleriyle Manhattan'a bağlanıyor. Kanallar ve derelerle bölünmüş durumda. Pis yeşil su yolları, insana burasının eskiden bir bataklık olduğunu hatırlatıyor. Kahverengi kum taşı evler, aradan çit parmaklıkları gibi çıkan kireç taşı ve bordo evler ve de sürekli onların tadilatıyla uğraşan Kızılderililer var. Herkes bu evler için çıldırıyor ve onlardan birinde yaşayabilmek için milyonlarca dolar ödüyor. Ancak bunun dı-

* Bir Star Wars karakteri (ç.n.)

şında, bayağı bayağı statüsüz bir mekân. Manhattan'dan taşınmasaydık keşke, orada gerçekten nüfuzlu insanlar yaşıyordu.

Dr. Minerva'nın muayenehanesiyle bizim ev arasındaki yürüme mesafesi kısaydı ama dalga geçercesine dizilmiş dükkânlarla doluydu. Yemek dükkânları. Depresyonda olmanın en kötü tarafı, yiyecekti. Bir insanın yiyecekle ilişkisi, onun hayatta kurabileceği en önemli ilişkidir. İnsanın annesi babasıyla olan ilişkisinin bu kadar önemli olduğuna sanmıyorum. Bazı insanlar annesiyle babasını tanımıyor bile. Arkadaşlarla olan ilişki önemli değil bence. Ama havayla olan ilişki, anahtar. Havayla ayrılamazsınız. Birlikte olmak zorundasınız gibi bir şey. Ondan hemen sonra su geliyor. Sonra da yiyecek. Başkasıyla takılmak için yiyecekten vazgeçemezsiniz. Onunla bir şekilde anlaşmaya varmak zorundasınız.

Geleneksel Amerikan yemeklerini hiçbir zaman sevmedim: Domuz pirzolası, biftek, kuzu kaburgası... hâlâ da sevmem. Sebzeleri zaten saymıyorum bile. Zamanla, soyut şekilli yiyeceklerden hoşlanmaya başladım: Tavuk kroket, pestil, sosisli sandviç. Atıştırmalıklar da iyiydi. Bir paket *Cheez Doodles*'ı rahatlıkla mideye indirebilirdim. Cheez Doodles'ı öyle bir yerdim ki tadı parmaklarıma sinerdi. Bir gün boyunca parmaklarımı her yaladığımda, tadını alırdım. Doritos'un delisiydim. Peynire en çok doymuş *nachoları,* aromalı toza en çok bulanan tek bir cipsi bulmak için paketi çabucak mideye indirirdim. En peynirli olanı bulduğumda, çukur tarafı alta gelecek şekilde ağzıma atar, dilimle yukarı doğru, kalıba dökercesine bastırır ve bütün tat alma hücrelerimde güzelliğini

hissetmeye çalışır, sonra parçalar, arkasından da *Vanilla Coke* içerdim. *Vanilla Coke*'un hastasıydım; içine daha fazla şeker nasıl koyabiliriz başlıklı bir bilimsel deney gibiydi. Kısacası, yiyeceklerle aram iyiydi. Bu konuda diğer herkes gibi düşünüyordum: Yiyecek bir şey bulunca yersin. Karnın açsa gidip yiyecek bir şeyler bulursun.

Derken iki sonbahar önce, yemek yemeyi bıraktım.

Yanından geçtiğim manavlar, pizzacılar, dondurmacılar, şarküteriler, Çin lokantaları, pastaneler, Suşiciler, McDonaldslar benimle dalga geçiyordu artık. Caddenin kenarına kurulmuş, tat alamayacağım şeyleri pazarlıyorlardı. Midem de mi küçülmüştü neydi; fazla bir şey almıyordu ve belli bir miktarın üzerine çıkarsam hepsini reddedip beni tuvalete yolluyordu. Karanlıkta kusmak zorunda kalıyordum. Eziyet gibiydi. Yemek borumun ucuna bir ip bağlayıp çekiyorlardı sanki. Aşağıda bir adam vardı ve yemek istiyordu ama ipe asılmak dışında nasıl yemek isteyeceğini bilmiyordu. İpi çektiği anda girişi kapatıyor, ben de içeri bir şey sokamıyordum. Adam rahatlayıp ipi bıraksa, istediği bütün yiyecekleri verecektim. Ama yok, aşağıda oturup başımı döndürüyor, beni yoruyor ve yağ kokan restoranların yanından geçerken ipe daha da bir asılıyordu.

Yemek yediğimde, iki deneyimden birini yaşıyordum: Savaş ya da Kıyım. Kötü olduğumda –kafamın içinde Çark dönmeye başladığında– Savaş söz konusuydu. Her lokma canımı yakıyordu. Midem olaya hiçbir şekilde dâhil olmak istemiyordu. Her şey zorakiydi. Yiyecekler tabakta kalmak istiyor,

mideme girdikleri anda da tabağa dönmek için can atıyorlardı. Herkes bana garip garip bakıyordu: *Ne oldu, Craig? Neden yemiyorsun?*

Yine de, bütün parçaların birleştiği anlar oluyordu. Değişim henüz gerçekleşmemişti, belki de hiçbir zaman gerçekleşmeyecekti ama bazen –umutlanmaya yetecek kadar bir süre– beynim olması gereken yere dönüyordu. Bu anlardan birini yaşadığımda (Yalancı Değişim, diyordum onlara), yemek yemem gerekiyordu ama yemiyordum. Bazen inatla, aptal gibi bu duyguya tutunmaya ve kafam çalıştığı sürece, işleri halletmeye çalışıyordum. Bu sırada da yemek yemeyi ihmal ediyordum tabii. Sonra da başladığım noktaya dönüyordum. Ama ah, iyi halime doğru yuvarlandığımda, etrafımda yiyecek bir şeyler varsa, önümde kimse duramazdı. Hepsi mideye gidiyordu. Yumurtalar, hamburgerler, patates kızartması, dondurma, marmelat, *Fruity Pebbles,* kurabiyeler, hatta brokoli, Çin eriştesi ve sos. Canınız cehenneme, hepinizi yiyeceğim işte. Benim adım Craig Gilner ve sizinle gücüme güç katacağım. Bedenimin kimyası tekrar ne zaman yemek yiyebilecek şekilde düzene girecek bilmiyorum ve bu yüzden, hepinizi şimdi yiyeceğim.

O kadar güzel bir histi ki. Hepsini yiyordum ve midemdeki adam da ipten uzak duruyordu. İçeri yuvarlanan her şeyi yemekle meşguldü. Kafası kopmuş bir tavuk gibi etrafta koşturup duruyordu. Kafa da yerde, kendi kendine tıkınıyordu. Bütün hücrelerim yiyecekleri sindiriyor ve buna bayılıyorlardı. Gülümsüyordum, karnım doyuyordu. Karnım doyuyordu ve

işlev görüyordum. Artık her şeyi yapabilirdim. Yeme işi bittikten sonra –burası en güzel kısmıydı– *uyuyordum*. Uyumam gerektiği gibi bir uykuydu bu, elinde avladığı hayvanla eve dönen bir avcı gibi... Fakat uyandığımda, adam dönmüş oluyor ve midem geriliyordu... Kıyım şeklinde yeme deneyimini neyin tetiklediğini bilmiyordum. Ot değildi. Kızlar değildi. Ailem de değildi. Tek nedenin ilaçlar olduğunu düşünmeye başlamıştım. Demek ki Değişimi aramaya devam ediyorduk ve henüz bulamamıştık.

altı

Gece oldu, gökyüzünün kıyısındaki ince griliği saymazsak. Ağaçlar yağmurla ağırlaştı. Apartmana yaklaşırken çiseyle ıslandım. İlkbaharda gün batımı olmuyordu. Eğilip zili çaldım, yıllar yılı kullanılmaktan üzeri yol yol olmuştu. Binanın en çok kullanılan ziliydi.

"Craig?"

"Selam anne."

Bızzzzzzzzt. Lobi sayesinde yükselen boğuk bir otomatik sesi geldi. Lobi. Aslında daha çok posta odası, posta kutularının durduğu yer. Önce bir kapıyı, sonra diğerini iterek açtım. Evin içi sıcaktı ve pişmiş nişasta kokuyordu. Köpekler beni kapıda karşıladı.

"Na'ber Rudy? Na'ber Jordan?" Küçük köpekler. Adlarını kız kardeşim koydu, kendisi dokuz yaşında. Rudy kırma. Babam onun chihuahua ile Alman kurdu kırması olduğunu söylüyor. Amma çılgın bir çiftleşme olmuştur. Alman kurdu

olan erkekti umarım. Aksi halde Alman kurdu kızın pek de tatmin olabildiğini sanmam. Rudy'nin alt çenesi çıkık. İki köpeğe benziyor, aşağıdaki yukarıdakinin kafasını yiyormuş gibi. Yine de, yürüyüşe çıkarttığımda, kızlar ona bayılıyor ve benimle konuşmaya başlıyorlar. Sonra yaşımın küçük olduğunu ve/veya kafayı yediğimi fark edip yollarına devam ediyorlar.

Jordan, Tibet *spaniel*'i. Böyle bir köpek cinsi var. Ufak ve sevimli ama kafadan çatlak. Bu cins köpekler Tibet'te tapınakları korumakta kullanılıyormuş. Evimize adım attığı anda, buranın bir tapmak olduğuna karar verdi. Banyo tapınağın en kutsal odası, annem de Başrahibe. Annemin yanına gittiğinizde Jordan mutlaka onu koruyor oluyor. Sabahları banyoya girdiğinde Jordan da yanında olmak zorunda. Annem dişlerini fırçalarken o da lavabonun yanındaki tezgâha kuruluyor.

Jordan bana havladı. Ben kafayı yemeye başladığımda Jordan da bana havlamaya başlamıştı. Bu bahsi hiçbirimiz açmıyorduk.

Annem mutfaktan çıkıp, "Craig, Dr. Minerva'yla randevun nasıl geçti?" diye sordu. Hâlâ ince uzundu, gittikçe daha da güzelleşiyordu. Böyle şeyler düşünmem garipti, biliyordum ama ne yapayım, o da tesadüfen annem olmuş bir kadındı sonuçta. Bu muhteşem bir şeydi, yaşı ilerledikçe daha da baş döndürücü ve kendinden emin görünüyordu. Üniversitede çekilmiş fotoğraflarını görmüştüm, o kadar da dikkat çekici değildi. Yıllar geçtikçe, babamın doğru karar verdiği kesinlik kazanıyordu.

"Yani... İyiydi." Ona sarıldım. Hastalandığımdan beri

bana öyle iyi bakıyordu ki her şeyi ona borçluydum. Annemi seviyordum ve son zamanlarda bunu ona söylemeye başlamıştım. Her söylediğimde, etkisi bir parça azalıyordu sanki. Seni seviyorumlar zamanla tükeniyordu galiba.

"Ondan hâlâ memnun musun?"

"Evet."

"Memnun değilsen başkasını bulabiliriz, biliyorsun."

İçimden, *Başkasını bulmaya paran yetmez,* deyip annemin yanındaki duvar çatlağına baktım. Giriş holündeki çatlak, üç ya da dört senedir oradaydı. Babam üzerini boyamıştı ama açılıp duruyordu. Önüne bir ayna asmayı denemiştik ama orası da ayna asmak için biraz garip bir yerdi. Kız kardeşim ona Vampir Aynası adını takmıştı. Evimize gelen misafirlerin vampir olup olmadıklarını anlamak içinmiş. Birkaç hafta sonra, kafam bir dünyayken eve gelip aynaya tosladım. Ve duvardaki çatlak tekrar ortaya çıktı. Hiçbir zaman da tamir edilmeyecek.

"Başkasını bulmana gerek yok."

"İştahın nasıl? Aç mısın?"

Evet, diye geçirdim aklımdan. *Annemin benim için pişirdiği yemeği yiyeceğim. Zihnimin kontrolü hâlâ elimde, ilaçlarımı alıyorum ve bu iş olacak.*

"Evet."

"Güzel! Hadi mutfağa bakalım!"

İçeri girdim. Benim için ortam hazırlanmıştı. Babamla Sarah yuvarlak masada oturmuşlar, ellerinde çatal bıçakla benim için poz vermişlerdi.

"Nasıl görünüyoruz?" diye sordu babam. Elindeki çatal bı-

çağı masaya vurarak. "Aç?"

Annemle babam sürekli beni düzeltmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorlardı. Akapunkturu denediler, yogayı, zihinsel terapiyi, gevşeme kasetlerini, türlü türlü zorlama egzersizleri (sonra bisikleti buldum), kişisel gelişim kitaplarını, Tae Bo ve odam için feng shui. Benim için yığınla para harcamışlardı. Çok utanıyordum.

"Ye! Ye! Ye!" dedi Sarah. "Seni bekliyoruz."

"Bu gerekli mi?" diye sordum.

"Ev ortamı yaratmaya çalışıyoruz işte," diyen annem fırın tepsisini masaya getirdi. Sıcak ve lezzetli kokular geldi burnuma. İçinde yarıya bölünmüş, büyük, turuncu şeyler vardı.

"Bal kabağımız var," dedi fırına dönerek. "Tavuk ve de pilav." Üzerinde sebzeler olan, pirinç pilavı ve bir tabak da tavuk köftesi getirdi masaya. Elimi uzatıp bir tane yıldız, bir tane dinozor şekilli köfte aldım. Sarah aynı anda dinozorluya yapıştı.

"Dinozorlular benim!"

"Peki," deyip ona bıraktım. Masanın altından beni tekmeledi. "Nasılsın?" diye fısıldadı.

"İyi değilim."

Başını salladı. Sarah bunun anlamını biliyordu. O gece beni kanepede yatarken görecekti; yattığım yerde sağa sola dönüp duracaktım, terleyecektim ve annem bana sıcak süt taşıyacaktı. Görmeyen gözlerle televizyon izlediğimi görecekti. Boş boş bakacak ama gülmeyecektim. Ödevlerimi yapmayacaktım. Battığımı ve her şeyi batırdığımı görecekti. Sarah bu

durumla gayet iyi baş ediyordu aslında. Ödevlerini daha iyi yapıyor ve daha çok eğlenmeye çalışıyordu. Sonunun benim gibi olmasını istemiyordu. En azından birine almaması gereken bir örnek sunuyordum.

"Üzüldüm. Hepsi senin için yapıldı. Çok uğraştılar."

"Görüyorum."

"Ee, Craig, okul nasıldı bakalım?" diye sordu babam. Bal kabaklarından birine çatalını batırırken gözlüklerinin arkasından bana baktı. Babam kısa boylu ve gözlüklüydü ama kendisinin söylediği gibi, kel değildi en azından. Gür ve kahverengi saçlarımı ondan almıştım. Çok şanslı olduğumu söylüyordu, iki taraftan da iyi genler almıştım. Şu anda kendimi depresyonda sanıyorum, bir de herkes gibi saçlarımın dökülеceğini bilseydim, ne halde olurdum Allah bilir! Hah.

"İyiydi," dedim.

"Neler yaptınız?"

"Sınıfta oturduk, söylenenleri yaptık."

Çatal bıçak sesleriyle yemeye koyulduk. İtinayla derlenmiş bir çatal dolusu tavuk, pilav ve bal kabağından oluşan ilk lokmamı alıp ağzıma tıktım. *Bu yenecek.* Çiğnedim, tadı güzel geldi ve dilimle geriye gönderip lokmayı yuttum. Boğazımda kaldı. Pekâlâ. Mideme indi.

"Şey nasıldı... bakalım... Amerikan tarihi?"

"O pek iyi geçmedi. Hoca bana soru sordu ama ben konuşamadım."

"Ah, Craig..." dedi annem.

Çatalı tekrar doldurdum.

"Konuşamadım da ne demek?" diye sordu babam.

"Cevabı biliyordum ama... işte..."

"Lafın sonunu getiremedin," dedi annem.

Başımla onaylayıp çatalı tekrar ağzıma götürdüm.

"Craig, böyle devam edemezsin."

"Hayatım..." dedi annem ona.

"Bir sorunun cevabını bildiğinde kendini ifade edebilmen lazım. Bundan daha basit ne olabilir ki?"

Babam çatalını bal kabağıyla doldurup ağzına götürdü ve iştahla çiğnedi.

"Çocuğun üzerine gitmesene," dedi annem.

"Üzerine falan gittiğim yok. İki arkadaş gibi konuşuyoruz," dedi babam gülümseyerek. "Craig, kafan çok şükür çalışıyor. Tek yapman gereken zekâna güvenmek ve sana söz verildiğinde konuşmak. Eskiden yaptığın gibi. O zamanlar seni zorla *susturmak* zorunda kalıyorduk."

"Artık durum farklı..." Üçüncü lokma.

"Biliyoruz. Annenle ben bunun farkındayız ve yardım etmek için elimizden geleni yapıyoruz. Değil mi?" Masanın diğer tarafındaki anneme baktı.

"Evet."

"Ben de," dedi Sarah. "Ben de elimden geleni yapıyorum."

"Doğru," diyen annem uzanıp kardeşimin saçını karıştırdı. "Harikasın."

"Dün, ot içebilirdim ama içmedim," dedim, kapandığım tabağın üzerinden bakarak.

"Craig!" diye parladı babam.

"Bu konuyu kapatalım," dedi annem.

"Ama bilseniz iyi olur çünkü önemli. Zihnimle denemeler yapıyorum. Bu hale nasıl geldiğini görmek için."

"Neden bahsediyorsunuz?"

"Bu konuyu sonra konuşuruz," dedi annem. "Kardeşin yokken. Jordan hakkında size anlatmak istediğim bir şey var." Köpek, adını duyunca, mutfağa gelip annemin yanında pozisyon aldı. "Bugün onu veterinere götürdüm."

"İşe gitmedin yani?"

"Yok."

"Yemeği de o yüzden pişirdin."

"Aynen."

Annemi kıskanıyordum. İnsan becerikli olduğu için annesini kıskanır mı? Ben olsam bir gün izin alıp köpeği veterinere götürmeyi ve akşam yemeği pişirmeyi hayatta beceremezdim. Benim bir günde yapabileceklerimden üç kat fazlaydı neredeyse. Benim de bir gün kendi evim olacak mıydı acaba?

"Veterinerde ne olduğunu bilmek istiyor musunuz?"

"Çok acayipti," dedi Sarah.

"Nöbet geçiriyor diye veterinere götürdük," diye devam etti annem. "Ve veteriner ne söyledi tahmin edemezsiniz."

"Ne söyledi?"

"Geçen sefer bir iki kan testi yapmışlardı ve sonuçları gelmiş. Küçük odada Jordan'la birlikte oturuyordum, çok da usluydu. Veteriner içeri girdi ve ne dese beğenirsiniz: 'Bu değerlere göre köpeğiniz hayatta olamaz.'"

Güldüm. Önümde dolu bir çatal vardı. Çatal sarsıldı. "O ne

demek öyle?"

"Ben de veterinere aynı şeyi sordum. Söylediğine göre, köpeklerin kan şekeri seviyesi kırkla yüz arasında olurmuş. Jordan'ın kan şekeri neymiş tahmin edin?

"Neymiş?"

"Dokuz."

"*Hav!*" dedi Jordan.

"Sonra..." Annem artık gülüyordu "... bir de başka bir değer var, bir çeşit enzim oranı seviyesi. O da on ile otuz arasında olurmuş ve Jordan'ınki *yüz seksen!*"

"Aferin oğluma," dedi babam.

"Veteriner buna hiçbir anlam veremedi. Verdiğimiz vitaminlere ve destek gıdalara devam etmemi söyledi ama uzun lafın kısası, Jordan tıbbi bir mucize."

Jordan'a baktım. Basık ve sarkık bir suratı, kara bir burnu, benimkine benzeyen kocaman siyah gözleri vardı. Nefes nefese salya akıtıyor, tüylü ön bacaklarına dayanmış duruyordu.

"Yaşaması imkânsız ama yaşıyor işte," dedi annem.

Jordan'ı biraz daha süzdüm. *Niye uğraşıyorsun?* dedim içimden. *Mazeretin de var. Kanın bozukmuş. Yaşamayı seviyorsun herhalde. Senin yerinde olsam ben de severdim. Bütün yaptığın yemek yemek ve annemi korumak. Hayat bu işte. Sınav yok, ev ödevi yok. Bir şeyler satın almak zorunda değilsin.*

"Craig?"

Yaşaman imkânsız ama yaşıyorsun işte. Yer değiştirmek ister misin?

"İyi... İyi galiba."

"Çok iyi," dedi annem. "Bu köpeğin yaşaması Tanrı'mn bir lütfu."

Ah, tabii, Tanrı. Bir an aklımdan çıkmış. Annemin yaptığı çoğu şeyde Tanrı'nın söz hakkı vardı. Anneme kalırsa, iyileşmemde Tanrı da rol oynayacaktı. Fakat ben Tanrı'nın işe yaramayan bir deli doktoru olduğunu düşünüyordum. "Bir şey yapmama" terapi yöntemini benimsemişti. Ona sorunlarınızdan bahsediyordunuz ve o da işte, hiçbir şey yapmıyordu...

"Ben doydum," dedi Sarah. Tabağını aldı, Jordan'a seslendi ve kararlı adımlarla odadan çıktı. Jordan da onu takip etti.

"Ben de doydum," dedim. Beş lokma yemeyi başarmıştım ama midem çalkalanmaya ve hızla kapanmaya başlamıştı. Hepsi sorunsuz yiyeceklerdi. Üç tabak götürmem lazımdı. Büyüme çağında bir delikanlıydım sonuçta; uyku sorunu yaşamamam, okul takımında olmam lazımdı! Kız peşinde koşmalıydım. Nelerden hoşlandığımı keşfetmeliydim. Deliler gibi yemem, uyumam, içmem, ders çalışmam, televizyon izlemem ve *normal* olmam lazımdı.

"Biraz daha yemeye çalış, Craig," dedi annem. "Zorlamak istemiyorum ama yesen iyi olur."

Doğru söylüyordu. Yiyecektim. bal kabağının tepesini kestim, sokaklar ve caddeler ortaya çıktı. Kocaman bir parçayı çatalıma doldurup ağzıma götürdüm. *Seni yiyeceğim.* Çiğnedim, yumuşak ve gevşek, kolayca kursağımdan geçecek bir şekle girdi. Tatlıydı. *Sakın çıkartma.* Midemdeydi artık. Terlemeye başladım. Annemle babam yanımda olunca daha da kötü terliyordum. Midemdeydi işte. Yemeğin altı lokması, o

anda midemdeydi. Altı lokmayla baş edebilirdim. Vazgeçmeyecektim. Annemin yaptığı bu yemekten vazgeçmeyecektim. Köpek hayatta kalabiliyorsa ben de yemek yiyebilirdim. Tuttum. Yumruğumu sıktım. Kaslarımı gerdim.

"İyi misin?"

"Bir saniye," dedim.

Savaşı kaybettim.

Masadan kalkarken midem ağzıma geldi.

Amacın neydi, asker?

Yemek yemeye çalışıyordum, komutanım!

Sonra ne oldu?

Aklıma saçma sapan şeyler geldi, komutanım!

Nasıl şeyler?

Bizim köpekten daha az yaşamak istediğim gibi.

Düşmana odaklanmaya devam ediyor musun, asker?

Sanmıyorum.

Düşmanın kim olduğundan haberin var mı peki?

Düşman... benim galiba.

Doğru söylüyorsun.

Kendime odaklanmam lazım.

Evet. Fakat şu anda olmaz, banyoya kusmaya gidiyorsun çünkü! Böyle bir durumda savaşmak zor olur!

Elime yüzüme bulaştırdım, komutanım. Bu sondu.

Bir daha olmasın, asker.

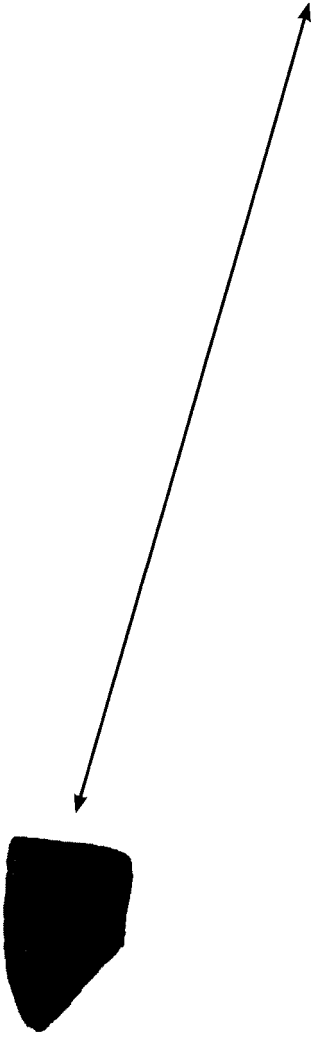
Banyoya koşturdum, ışığı ve kapıyı kapattım. İşin en kötü tarafı, bu kısmı seviyor olmamdı çünkü bittiğinde ısınacağımı biliyordum; az önce bir travma atlatmış bir bedenin sıcaklığı-

nı hissedecektim. Karanlıkta eğilip tuvalete kapandım. Hangi yöne gitmem gerektiğini biliyordum. Midem tekrar kalktı, yükselip bana çarptı. Ağzımı açıp öğürdüm. Midemdekiler çıktı, annemin dışarıda burnunu çeke çeke ağladığını, babamın bir şeyler mırıldandığını duydum. Büyük ihtimalle anneme sarılmıştı. Sifona yapışıp birkaç kez çektim, tuvaleti bir doldurup bir boşalttım. İşim bittiğinde, yatmaya gidecektim. Ev ödevi yapmayacaktım. Bu gece ödevle uğraşacak halim yoktu.

Başım öne eğikken düşündüm:

Değişim yakın. Değişim yakın olmak zorunda. Böyle yaşamaya devam edersen öleceksin çünkü.

2. KISIM: Bu Noktaya Nasıl Geldim?



yedi

Peki neden depresyondaydım? Bu milyon dolarlık bir soruydu, bebeğim, *Tootsie Roll* sorusu. Baykuş bile bu sorunun cevabını bilmiyordu. Ben de bilmiyordum. Tek bildiğim olayların kronolojisiydi.

İki sene önce, Manhattan'daki en iyi liselerden birine kabul edildim: Yönetici Meslek Lisesi'ne. Geleceğin liderlerini yetiştirmek için kurulmuş yeni bir okuldu. Şirket stajı zorunluluğu vardı. Merril Lynch'deki üst düzey yetkililer gelip sınıflarda konuşuyorlar, seyahat kupaları falan dağıtıyorlardı. Zengin hayırsever Bernard Lutz, bu okulu devlet okulu sistemiyle ortak çalışacak şekilde kurmuştu. Okul içinde okul gibiydi. Kabul edilmek için yapmanız gereken tek şey, testi geçmekti. Sonrasında bütün lisenin parası ödeniyordu ve dünyanın en zeki, en ilginç öğrencilerinden 800 tanesinin bulunduğu bir ortama giriyordunuz, öğretmenler ve kodaman ziya-

retçiler de cabası. Yönetici Meslek Lisesi'nden mezun olunca dosdoğru Wall Street'te çalışmaya başlayabilirdiniz ama bu doğru bir hareket olmazdı. Doğru hareket, mezun olmak; önce Harvard'a, sonra da hukuk fakültesine gitmekti. Başkan falan böyle olunuyordu işte.

İtiraf edeyim: Ben de Başkan olmak istiyor gibiydim.

Böylece sözünü ettiğim bu sınav –adamın hayırseverliği onuruna Bernard Lutz Hayırseverlik Sınavı adını almıştı– hayatımın çok önemli bir parçası haline geldi. Yemekten önemli oldu, mesela. Kitabını aldım. Bernard Lutz kendi sınavı için kendi sınava hazırlık kitaplarını çıkartıyordu. Ve günde üç saat çalışmaya başladım.

Yedinci sınıftaydım ve odamdan ilk kez memnundum. Eve gelip ağır sırt çantamı yatağa fırlatıyor, yastığa doğru sekmesini izlerken masama oturuyor, sınava hazırlık kitabımı açıyordum. Cep telefonumda, ARAÇLAR: ALARM'a gidip iki saatlik deneme sınavını başlatıyordum. Kitapta beş tane deneme sınavı vardı. Sınavların hepsini bitirdikten sonra, kitabın sonunda, rap CD'lerindeki ilaveler gibi, on iki tane daha Bernard Lutz Sınava Hazırlık kitabı olduğunu görüp seviniyordum! Barnes & Noble'a gittim; kitapların hepsi ellerinde yoktu. Daha önce hepsini isteyen olmamıştı. O yüzden sipariş vermeleri gerekti. Ve oyun başladı. Her gün bir deneme sınavı yapıyordum. Sorularda geri zekâlı olup olmadığınızı anlamak için sizi sınadıkları standart ıvır zıvır işleniyordu:

Okuduğunu anlama becerisi. *Ah, şu bölümü okuyup ne tür ağaçları kurtarmaya çalıştıklarını söyleyebilir misiniz?*

Kelime bilgisi. *Garip kelimelerle dolu bir kitap alıp onları öğrenmeye uğraştınız mı?*

Matematik. *Zihninizi dış dünyaya kapatıp kurallara bağlı sembollerle doldurmayı becerebiliyor musunuz?*

Testi avucumun içi gibi ezberledim. Deneme sınavları elimde paralandı. Geceleri kitapları yastığımın altına koyup uyudum. Beynimi çılgın bir makineye dönüştürdüm, hiçbir şeyi kaçırmayacak bir bıçkı makinesine. Çalışma masamdaki ışığın altında, kafamın giderek daha iyi çalıştığını hissedebiliyordum. Kendimi doldurduğumu hissedebiliyordum.

Yönetici Meslek Lisesi kafasına girdiğimde, arkadaşlarımdan çoğuyla görüşmeyi bıraktım. Zaten hiçbir zaman fazla arkadaşım olmamıştı. Öğlen yemeğinde aynı masaya oturduğumuz birkaç çocuk vardı ama yanımda küçük ders notları taşımaya başladıktan sonra herkes benden kaçar oldu. Dertlerinin ne olduğunu bilmiyordum; ben vaktimi en verimli şekilde kullanmak istiyordum, o kadar. Bütün sınav hazırlık kitapları bitince beni sınava hazırlaması için özel öğretmen tutuldu. Derslerin yarısına geldiğimizde, öğretmen kız, kendisine ihtiyacım olmadığını ve 700 doların annemin cebinde kalabileceğini söyledi.

Sınavda 800 soruda, 800 doğru yaptım.

Sınav sonuçlarını aldığım gün, sonbahar sonundaki o soğuk ve kapalı New York günü, son güzel günümdü. O zamandan beri, bölük pörçük güzel anlar yaşadım. İyileştiğimi sandığım anlar oldu. Fakat o gün kendimi son kez *zafer kazanmış bir komutan gibi* hissettim. Annem Yönetici Meslek Lisesi'nin

mektubunu Tae Bo dersinden sonra eve geldiğimde açmam için mutfak masasının üzerine koymuştu. Niyetim, Tae Bo'ya lisede de devam etmekti. Üniversiteye başvurduğumda ders dışı aktiviteler bölümünde olsun istiyordum. Üniversite sıradaki engeldi, bir sonraki adım.

"Craig, bil bakalım ne geldi?"

Sırt çantamı yere atıp Vampir Aynasının yanından koşarak geçtim ve mutfağa ulaştım. İşte oradaydı: Sarı bir zarf. Güzelinden bir zarf. Sınavdan kaldığınız takdirde, küçük zarf geliyordu; okula kabul edildiyseniz büyük zarf alıyordunuz.

"Yaşasın!" diye çığlık attım. Zarfı yırtarak açtım. Mor ve altın sarılı hoş geldin paketini çıkartıp kutsal kâse gibi havaya kaldırdım. Bunu kullanıp kendi dinimi kurabilirdim. Ne bileyim, onunla sevişebilirdim. Zarfı öptüm, zarfa sarıldım, ta ki annem,

"Craig, kes şunu. Sapıklaşma. Arkadaşlarını arayıp haber versene," diyene kadar.

Arkadaşlarımın benden bir parça uzaklaştıklarından, annemin haberi yoktu. Haberi yoktu çünkü ona bundan bahsetmemiştim. Arkadaşlar biraz ikinci planda kalıyordu zaten. Önemliydiler tabii –bunu herkes bilir, televizyonda bile söylüyorlar– ama gelip geçiciydiler. Bir arkadaş kaybederseniz bir başkasını bulurdunuz. İnsanlarla konuşmanız yeterliydi. Eskiden öyleydi en azından, birileriyle konuşabildiğim günlerde. Arkadaşlarım, arkadaşlarım varken yani, sürekli aptalca espriler yapmaktan ve odadan çıktığım anda yerimi kapmaktan başka bir işe yaramıyorlardı zaten. Onlara ne diye haber verecektim ki?

Aaron hariç. Aaron gerçek bir arkadaştı, en iyi dostum olduğunu bile söyleyebilirdim. Sınıfımdaki yaşça en büyük çocuklardan biriydi. Yaşça büyük bir sınıfta en küçük ya da küçük bir sınıfta en büyük olabileceğiniz o zaman diliminde doğmuştu ve ailesi de doğru olanı yapıp ikinci grubu seçmişti. Kahverengi kıvırcık saçları ve kızların hoşuna giden siyah, kare gözlükleriyle zeki ve gözü pek bir çocuktu. Çilli ve gevezeydi. Bir araya geldiğimizde hemen proje üretmeye başlıyorduk: Parçalanıp dağınık halde duvara yerleştirilen alarm saati, Seks yapan legoların *stop-motion* videosu, tuvalet fotoğrafları yayınlayan bir web sitesi.

Onunla tanıştığımda öğlen yemeği molasındaydım, küçük ders notlarına gömülmüş oturuyordum. Arkadaşlarından birisi bana ne yaptığımı sordu, Aaron'ı çağırdı ve o da elinde bir tepsi dolusu *taco* ile gelip ne çalıştığımı sorup beni kurtardı. Konuştukça onun da aynı sınava gireceği ortaya çıktı ama o çalışmıyordu. Aaron ders çalışmaya inanmıyordu. Elimdeki notları bıraktım. Aaron beni Prenses Zelda'nın yatakta nasıl olduğu üzerine dönen muhabbete kattı. Ben kötüdür dedim çünkü ergenlikten beri bir zindanda kapalıydı ama Aaron bunun onu süper ateşli yapacağını söyledi. Gerçek kızlardansa, Prenses Zelda ile daha çok şansım olduğunu anlayınca bu fikri kabul ettim.

Aaron o cuma beni aradı.

"Bize gelip film izlemek ister misin?"

"Olur." Günün deneme sınavını bitirmiştim.

Aaron, Manhattan'ın şehir merkezinde, Belediye Binasına

yakın, büyük bir apartmanın küçük bir dairesinde yaşıyordu. Metroya bindim. Annem, onay vermek için Aaron'ın annesini arayınca yerin dibine geçmiştim. Kendimi Aaron'ların koca göbekli kapı görevlisine tanıttım, asansöre binip oturdukları kata çıktım. Annesi beni karşılayıp Aaron'ın havalandırmalı odasına götürdü. (Babasının yanından geçtik, hapishaneyi andıran bir odada bir şeyler yazıyor, arada sırada kıyıya vuran kütüklerden yapılmışa benzeyen çalışma masasına vuruyor, Aaron'ın annesi de ona çay taşıyordu.) Odaya girince kendimi Aaron'ın yatağına attım. Yatak ileride kendisine karakteristik özelliğini kazandıracak türden lekelerle kaplanmamıştı henüz. Ağırlığımı bir şeylerin üzerine bırakmakta iyiyimdir.

"Selam," dedi Aaron. "Ot içmek ister misin?"

Ah, film izlemekten kasıt buydu demek ki. Uyuşturucular hakkında bildiklerimin üzerinden şöyle bir geçelim: Annem bana asla uyuşturucu kullanmamamı tembihlemişti; babam SAT* bitene kadar kullanma demişti. Sonunda annem baskın çıkmış, ben de asla uyuşturucu kullanmayacağıma dair yemin etmiştim. İyi de birileri kullandırırsa ne olacaktı? Uyuşturucuyu birilerinin size yaptığı bir şey sanıyordum; siz kendi halinizde bir şeylerle meşgulken, birileri bir tarafınıza iğne batırıyordu.

"Ya birileri zorlarsa, anne?" diye sormuştum ona, çocuk bahçesinde uyuşturucu hakkında konuşurken. On yaşındaydım. "Kafama silah dayayıp beni uyuşturucu kullanmaya zorlarlarsa ne olacak?"

* ABD'de liseden sonra girilen üniversiteye giriş sınavı (ç.n.)

"O işler öyle yürümüyor, tatlım," diye cevap verdi. "İnsanlar istedikleri için uyuşturucu kullanırlar. Tek çözüm, istememek."

Şimdi de burada, Aaron'ın yanındaydım ve istiyordum. Odası Central Park'ın belli bölümleri gibi kokuyordu: Rastalı beyazların göl kenarında, tamtam çaldıkları alanlar gibi.

Omzumun üzerinden annemin bakışlarını hissettim.

"Yok," dedim.

"İyi." Keskin kokulu bir torba açıp torbanın içindekilerden bir tutamı, sigaraya benzeyen, küçük, metal bir alete yerleştirdi. Neredeyse orta parmağım büyüklüğünde alev çıkartan, bütan bir çakmakla sigarayı yaktı. Dumanı duvara doğru üfledi. "Cam falan açman gerekmiyor mu?"

"Yok, burası benim odam; canımın istediğini yaparım."

"Annen bir şey demiyor mu?"

"Babamla başı yeterince dertte zaten."

Dumanı üflediği taraf, sonraki iki sene içerisinde renk değiştirecekti. En sonunda da odanın diğer kısımları gibi, altın dişli rapçilerin posterleriyle kaplanacaktı.

Aaron metal sigaralıktan üç dört nefes çekerek odayı küf gibi kokutup ısıttıktan sonra, "Biraz motivasyon, oğlum!" dedi. "Ne izlemek istiyorsun?"

"Macera." *Yani.* Yedinci sınıfa gidiyordum sonuçta.

"Öyle olsun! Ben ne istiyorum biliyor musun?" Aaron'ın gözleri parlıyordu. "Filmde uçurum olsun."

"Dağcılık falan mı?"

"Dağcılıkla alakalı bir film olmak zorunda değil. En az bir

sahnede birileri dövüşsün ve birisi de uçurumdan aşağı uçsun yeter."

"Paul Stojanovich'i duydun mu?"

"Kimmiş?"

"*Dünyanın En Korkunç Polis Takipleri*'nin yapımcısı."

"Dalga geçme. Sunucu mu?"

"Yok, yapımcı. Sağlam adam ama."

Aaron önde, ben arkada, odadan çıkıp babasının yanından geçtik. Adam, kendini tamamen bilgisayara kaptırmış vaziyette, klavyede deliler gibi bir şeyler yazıp terini siliyordu. Kapıya geldiğimizde Aaron'ın uzun sarı saçlı annesi, üzerinde önlükle, bize kurabiye ikram edip montlarımızı getirdi.

"Hayatımı çok seviyorum," dedi Aaron. "Hoşça kal anne." Ağzımızı tıka basa kurabiye doldurup asansöre bindik.

"Tamam, ne diyordun? *Dünyanın En Korkunç Polis Takipleri*'nin hastasıyım," Aaron yutkundu. "Adam şöyle olunca bayılıyorum," Aaron ciddi, abartılı bir İrlanda aksanıyla, "Bu iki haydut kanundan kaçabileceklerini sandılar, ama Broward Şerifi onlara günlerini gösterdi ve hepsini hapse tıktı," dedi.

Kahkaha atınca kurabiye parçacıkları ağzımdan fışkırdı.

"İyi taklit yaparım. Jay Leno taklidimi duymak ister misin? Komedyen Bill Hicks'ten kaptım."

"Bırakmıyorsun, Paul Stojanovich'i anlatayım!" dedim.

"Kim dedin?"

Asansör Aaron'ların lobisine indi. "*Dünyanın En Korkunç Polis Takipleri*'nin yapımcısı."

"Ah, tamam." Aaron lobinin camlı kapılarını itip açtı. Onun arkasından sokağa çıkarken kapüşonumu başıma geçirip güzelce sarındım.

"Adam nişanlısıyla resim çektiriyormuş, düğün için miymiş neymiş? Çekim de Oregon'daymış. Şu büyük uçurumun yanında. Fotoğrafçı da böyle, 'geri gidin, biraz sola,' falan diyormuş. Onlar da dediğini yapmışlar ve yapımcı uçurumdan aşağı düşmüş."

"Yok artık!" dedi Aaron başını iki yana sallayarak. "Nereden buluyorsun böyle şeyleri?"

"İnternetten," dedim gülümseyerek.

"Süpermiş. Kıza ne olmuş?"

"Kız iyi."

"Fotoğrafçıya dava açsaymış keşke. Açmış mı?"

"Bilmem."

"Açsa iyi olur. Ben olsam dava açardım. Söylemiş miydim, Craig," diyen Aaron kararlı bakışlarını bana dikti. Gözleri kırmızı ama aynı zamanda canlı ve parlaktı. "Ben avukat olacağım."

"Hadi ya?"

"Evet. Babamı boş ver. Para falan kazandığı yok. Sefil durumda. Annemin ağabeyi avukat olmasa, bu evde yaşayamazdık. Evi de eskiden almışlar. Odam eskiden dayımın dairesiymiş. Şimdi de apartmanın işlerini hallediyor, onlar da anneme indirim yapıyorlar. Sahip olduğum bütün güzellikleri avukatlara borçluyum."

"Ben de avukat olurum belki," dedim.

"Olsana. Para kazanırsın!"

"Yani." Başımı kaldırıp baktım. Manhattan'm soğuk, parlak, gri kaldırımlarından birinde yürüyorduk. Her şey ne kadar pahalıydı. Sosisli satan adama baktım, etraftaki en ucuz şeye. Ona bile üç dört papel sökülmeden elinden kurtulamazdın.

"Birlikte avukat olalım," dedi Aaron. "Pardis ve... soyadın neydi senin?"

"Gilner."

"Pardis ve Gilner."

"Olur."

Yürüyüşümüzü bozmadan el sıkıştık, ters istikamete yürüyen fırfırlı elbiseli küçük bir kızı, az kalsın çamaşır ipine asar gibi havalandırıyorduk. Sonra Church Sokağı'na saptık, Ölüm Kalım Savaşı adında bir DVD kiraladık, bir sürü uçurum sahnesi vardı. Uçurumların yanı sıra yangınlar, hayvan saldırıları ve hava dalışı kazaları vardı. Aaron'ın yatağına sırtımı dayayıp oturdum. O ot içti, ben geri çevirdim; duman altı olunca ona dumandan kafamın güzelleştiğini söyledim. Aslında yeni bir ortama girmenin heyecanıydı, o kadar. Ölüm Kalım Savaşı'nın heyecanlı yerlerinde muhabbeti kesip ekrana zum yaptık: Patlamalar, kamyon kazalarında savrulan tekerler ve goril kafesinde kafayı sıyırıp kafasına taşı yiyen bir adam. Bir gün kendimiz film çekmekten konuştuk.

Dörde kadar gözüme uyku girmedi ama başkasının evinde olduğum için, sabah erken uyandım: Sekizde. Başkasının evinde uyuma enerjisiyle dolup taşıyordum. Bilgisayarının başındaki Aaron'ın babasının yanından geçip salondaki kü-

tüphaneden bir kitap kaptım: *Latince Kökler.* Bütün sabahı Latince Kökleri çalışarak geçirdim, sınav için.

Bunu bir alışkanlığa dönüştürdük. Düzenli bir olay haline geldi. Formüle dökmedik, adını koymadık... ama cumaları, Aaron arayıp film izlemek ister miyim diye soruyordu. Yalnızdı sanırım. Nedeni ne olursa olsun, Aaron liseye gittikten sonra görüşmeye devam etmek istediğim tek insandı. Şimdiyse, bir sene sonra, mutfakta elimde kabul edildiğimi bildiren mektupla dikilmiş, onun da elinde benzer bir mektup tutup tutmadığını merak ediyordum.

"Aaron'ı ararım," dedim anneme.

sekiz

"Naber, oğlum? Girdin mi?!"

"Evet."

"Tamamdıuır!"

"Ooooooo!"

"Irıspı çocuğu!"

"Aynen!"

"Ama sen ders çalıştın, ben kitabın kapağını bile açmadım," dedi.

"Doğru söylüyorsun. Seninle konuştuğum için şanslı sayılırım. Herkül falan gibisin."

"Tabii, onun gibi ahır temizliyorum. Parti veriyorum."

"Ne zaman? Bu akşam mı?"

"Aynen. Annemler yok. Ev bana kaldı. Geliyorsun, değil mi?"

"Gerçek bir parti ha? Pastasız falan?"

"Herhalde yani."

"Gelirim tabii!" Sekizinci sınıftaydım, liseye kabul edil-

miştim ve üstüne bir de partiye gidiyordum ha? Hayata hazırdım resmen!

"Mazot getirebilecek misin?"

"İçki falan mı?"

"Aman be Craig. Evet. Getirebilecek misin?"

"Sahte kimlik yok."

"Craig, kimin var ki! Annenlerden yürütebilir misin demek istiyorum?"

"Onlarda da yok galiba..." Bunun doğru olmadığını biliyordum.

"Bir şeyler vardır mutlaka."

Annem duymasın diye, elimle cep telefonumu kapattım. "Viski. Bir şişe viski var."

"Ne marka?"

"Yok artık, abi, ne bileyim."

"İyi, getir o zaman. Çağırabileceğin kız var mı?"

Bir senedir odamdan çıkmadan ders çalışıyordum. "Yok."

"Sorun değil, kızları ben çağırırım. En azından hazırlığa yardım et bari?"

"Olur!"

"Gel o zaman."

Cep telefonunun kapağını kapatırken anneme, "Aaron'lara gidiyorum!" diye seslendim. Okula kabul paketi hâlâ elimdeydi. Odama koysun diye anneme verdim.

"Ne yapacaksınız?" diye sordu. Işıl ışıl bir yüzle önce pakete, sonra bana baktı.

"Şey... yatıya kalırım."

"Kutlama mı yapacaksınız? Bunu kutlamanız lazım."

"Hı. Evet."

"Craig, açık konuşuyorum, hayatım boyunca senin bu okula girmek için çalıştığın kadar çalışan birini görmedim. Bir molayı hak ettin, kendinle ne kadar gurur duysan az. Çok yetenekli bir çocuksun ve dünya da bunu fark ediyor. Bu muhteşem yolculuğa ilk adımını attın..."

"Anne, tamam, lütfen," deyip ona sarıldım.

Ceketimi kaptım ve mutfak masasına oturup cep telefonumla mesaj yazıyormuş gibi yaptım. Annem gider gitmez de lavabonun üzerindeki dolaba saldırıp viski şişesini (Glenlivet) ve dolabın arkasındaki eskiden ilkokula beslenme için götürdüğüm termosu aldım. Partide büyük sükse yapacaktı. Viskinin bir kısmını termosa döktüm ve şişenin boşaldığını fark etme ihtimallerine karşı şişeye bir parça su doldurdum. Termosu ceketimin büyük cebine tıktığım gibi anneme, "Seni sonra ararım!" diye seslenip evden çıktım.

Metroyla Aaron'lara giderken kucağımda bir senedir ilk defa ders kitabı yoktu. Evlerine gelince, gri sokağa açılan merdivenleri çıkıp binaya girdim, bir baş hareketiyle kapı görevlisinden yukarıya haber vermesini istedim ve başparmağımı asansörün düğmesine gömüp çevirerek bir parça hava kattım. 16. katta beni Aaron karşıladı, evin kapısını açık tutuyordu ve fonda birilerini öldürmekle ilgili bir rap parçası çalıyordu. Metal sigaralığı uzattı.

"Al bir fırt. Kutlama yapıyoruz."

Duraladım.

"Bu iş olacaksa şimdi olacak."

Başımla onayladım.

"Gel, sana göstereyim." Aaron beni içeri aldı, kanepeye oturttu ve metal kısmın elimi yakmaması için nasıl tutmam gerektiğini gösterdi. Dumanı nasıl mideme değil, ciğerlerime çekeceğimi anlattı. "Dumanı yutma, Craig, kafa yapmaz yoksa." Ağızdan ve burundan ağır ağır nasıl üflenir onu gösterdi. İşin sırrı, olabildiğince uzun süre içeride tutmaktı. Ama fazla uzun tutmak da iyi değildi, o zaman öksürtüyordu.

"Nasıl yakacağım?" diye sordum.

"Ben yakarım," dedi Aaron. Kanepede önümde diz çöktü. Ben de salonu inceledim: Yerden tavana kadar uzanan bir kitaplık, ortada alçak bir sehpa, bir kül tablası, porselen bir köpek ve fazla büyük olmayan elektrikli bir piyano... Sonradan değişirse diye, hepsini aklımda tutmaya çalıştım. Söylendiğine göre, bugüne kadar yaptığım şeyler arasında, ot içmeye en çok benzeyen şey, salıncakta deli gibi sallanmaktı. Aaron bana bunu diyen kişinin, büyük olasılıkla kafası iyiyken salıncağa binmiş olduğunu söyledi.

Bütan alevi yükseldi.

Doktor tavsiye etmiş gibi şevkle, dumanı metal ağızlıktan içime çektim.

Ağzım Aaron'ın odasından tanıdığım bir tatla doldu. Kimyasal, insanı sarhoş eden ve hafif bir tat. Şiş yanaklarla, Aaron'ın gözlerine baktım. Gülümseyerek alevi söndürdü.

"Yanaklara değil!" değil. "Dizzy Gillespie'ye benzedin! İçine çekeceksin! Ciğerine dolsun."

Kullanmadığım kaslarımı devreye soktum. Duman içime dolarken kilden bir baloncuk hissi bıraktı.

"Oldu işte, tut, sakın bırakma..."

Gözlerim sulanmaya başladı, giderek ısınıyordum.

"İçinde tut, bırakma. Bir fırt daha ister misin?"

Başımı dehşet içinde iki yana salladım. Aaron kahkaha attı.

"Oldu, oğlum, oldu. İyisin, bayağı iyisin, oğlum!"

Puffffff. Hepsini Aaron'ın suratına üfledim.

"Yuh! Bu nasıl fırt, kanka ya. Kocaman çekmişsin!" Aaron üflediğim dumanı eliyle savuşturdu. "Bunun ilk olduğuna emin misin?"

Nefes nefese, dumanlı havayı tekrar içime çektim. "Ne olacak şimdi?" diye sordum.

"Muhtemelen hiçbir şey," dedi Aaron ayağa kalkarak, sigarayı alıp ayaklı kül tablasına yerleştirdi. Sonra elini bana doğru uzattı. Tokalaşacağız sandım ama beni çekip kanepeden kaldırdı. *"Tebrik ederim."*

Sarıldık. Sırta şaplakla tamamlanan, erkekçe bir sarılmaydı bu. Kollarına tutunup geriye yaslandım ve gülümsedim.

"Ben de seni, kanka. Süper olacak."

"Asıl ne süper olacak biliyor musun: *Parti*," deyip parmaklarını sayarak odayı arşınlamaya başladı. "Bir koşu gidip Alka Seltzer alman lazım, spritzer yapacağız. Bir de, babamın kitaplarıyla yazılarını ortadan kaldırmamız lazım, başlarına bir şey gelmesin. Bir de, şu kızı ara. Bir daha telefon açarsam babası polisleri arayacakmış. Öyle dedi. Greenpeace'ten arıyorum dersin."

"Aklımda kalmaz ki. Bekle bir saniye," deyip Aaron'ın kahve sehpasından bir kâğıt aldım. Tükenmez kalemle birden itibaren numara koymaya başlamıştım ki ot çarptı.

"Yuh. Vay anasını."

"Hı," dedi Aaron. Başını kaldırıp baktı.

"Yuh."

"Hissettin mi?"

Kafam yerinde duruyor mu acaba? dedim içimden.

1) Seltzer al yazan not kâğıdına baktım ve *1) Seltzer al* yazısı geriye bükülmeye başladı, kâğıttan düşmeye karar vermişti sanki. Başımı kaldırıp kütüphanenin raflarına baktım, gözüme aynı göründüler ama ben döndükçe çerçevelerin içinde hareket ettiler. Suyun altında olmanın verdiği yavaşlığa benzemiyordu, *havanın* altındaydım sanki. Beni takip etmeye karar vermiş, yoğun ve ağır bir havaydı bu. Kafam güzeldi ama biraz fazla ağırdı.

"Hissettin mi?" diye sordu Aaron tekrar.

Ayaklı kül tablasına baktım; içinde ezilmiş sigara izmaritleri ve tek bir temiz, parlak metal ağızlık vardı.

"İzmaritlerin kralı gibi duruyor!" dedim.

"Hadi be," dedi Aaron. "Craig. Parti hazırlıklarına yardım edebilecek misin?"

Bu da soru muydu? O anda *her şeyi* yapabilirdim. "İzmaritlerin kralı," gibi açık ve net ifadeler kullanıyordum işte. Dışarıda olsaydık kim bilir neler yapardım? Televizyonda yarışmalı seks şovu sunabilirdim. İnternette "Anoreksik Hamile Kız Sarah" diye bir şöhret yaratabilirdim. Günlük haberleri

tişörtlere basıp her gün yeni bir tişört satabilirdim. Hapşırmanıza ramak kalan ama hapşıramadığınız o çıldırtıcı anlarda burnunuza götürüp kendinizi zorla hapşırtabileceğiniz bir kumaş icat edebilirdim. Manhattan'da bir sokak köşesinde, bir buzdolabı kutusuna oturup duyduklarımı not edebilirdim. Çağımın en harika şeyi olabilirdim. Ben Craig Gilner'dim ve Yönetici Meslek Lisesi'ne kabul edilmiştim.

"İlk ne yapıyoruz?" diye sordum.

Aaron bana seltzer almam için birkaç papel verdi ama tam kapıdan çıkıp dünyaya açılmaya hazırlanıyordum ki zil çaldı.

"Nia'dır," diyen Aaron koyu ahşap dolaplarla ve greyfurtla dolu mutfaklarındaki dâhili telefona saldırdı.

"Nia da mı geliyor?" diye sordum.

Nia bizim sınıftaydı. Yarı Çinli yarı Yahudi'ydi ve çok güzel giyinirdi. Okula her gün mutlaka değişik bir şeyle gelirdi: Boynuna asılı bir Sünger Bob *Burger King* oyuncağı; kırmızı plastikten, kocaman, asimetrik bir halka küpe; yanaklarında kara palyaço halkaları. Bana kalırsa dikkatleri ufak tefek, kıvrımlı bedeninden ve bebek suratından uzaklaştırmak için takıyordu bu aksesuarları. Saçlarını rüzgârda savuracak olsa bütün oğlanlar bir anda infilak edebilirdik.

"Nia çok seksi, ha," dedi Aaron, telefonu kapatırken.

"Fena değil."

Anne kuşun yemek getirmesini bekleyen kuşlar gibi oturup kapıyı seyrettik. Kapı vuruldu.

"Heyyyy," dedi Aaron, beni itip geçerek.

"Selam!" dedim. Kapının kulpuna atladık. Aaron bana yan-

dan bir bakış atıp kapıyı kendine doğru çekti. Ve Nia oradaydı. Üzerinde de yeşil bir elbise, ayaklarından birinde renk renk çizgili bir çorap vardı. Gözleri öyle kara öyle büyüktü ki olduğundan daha da ufak tefek ve cılız görünüyordu. Yüksek topuklu ayakkabıları, küçük göğüslerini ön plana çıkartırken, Nia'yı da bize doğru fırlattı.

"Çocuklar," dedi. "Birileri ot mu içiyormuş?"

"Yok canım," dedi Aaron.

"Arkadaşlarım geliyor. Parti ne zaman başlayacak?"

"Başladı bile," dedi Aaron. "Scrabble oynamak ister misin?"

"Scrabble mı?" Nia çantasını yere bıraktı. Su aygırı şeklinde bir çantaydı. "Scrabble oynayan kaldı mı?"

"Şey, ben oynuyorum. Craig de oynuyor." Aslında oynamıyordum. "Kafamız çalışıyor yani, okula kabul edildiğimize göre."

"*Duydum!*" diyen Nia, Aaron'a su aygırı çantasıyla vurdu. "Ben de!" Bir an duraksayıp bana da vurdu. "Tebrik ederim!"

Aaron, "Toplu kucaklaşma!" deyince bir araya toplandık. Nia'nın başı benim çeneme, benim başım da Aaron'ın çenesine geldi. Kolumu Nia'nın beline dolayıp onun sıcaklığını ve belinin inceliğini hissettim. Avucuyla omzumu kavradı. Baleyi andıran bir hareketle bedenlerimizi birbirimize doğru ittirdik. Nia'nın nefesini aramızda hissediyordum. Bakmak için başımı çevirdim...

"Scrabble," dedi Aaron. Salona girip kitaplığın raflarından birinden Scrabble'ı aldı. Kutuyu yere koydu. Hepimiz bir yere

yerleştik. Aaron, Nia ile benim arama oturdu. Kül tablası da dördüncü yeri doldurdu.

"Kuralları ev sahibi koyar," dedi Aaron, taşları çevirirken. "Koyacak kelimen yoksa bir kelime uydurabilirsin ama bu kelime için kafanda bir açıklama olması lazım. Bu açıklama diğer oyuncuları güldürürse puan alırsın. Yoksa puan kaybedersin."

"Uydurmak serbest mi?" diye sordum. Bu bir sürü fırsat demekti. "Nia'lanmak" olabilirdi mesela. Nia dokunduğunda, *Nia*'lanırsınız. Buna güleceğine emindim. Belki de gülmezdi.

"Çince kelimeler?" diye sordu Nia.

"Anlamlarını bilmen ve bize de açıklayabilmen lazım."

"Ah. Sorun olacağını sanmıyorum," diyerek hınzırca gülümsedi.

"Kim başlıyor?"

"Sigara içebiliyor muyuz?"

Aaron,"Ne çok şey istiyorsun," deyip ona metal sigaralığı uzattı. Ben bu sefer geri çevirdim. Yeterince içmiştim.

Nia'nın ilk kelimesi, *M-U-W-L-I* oldu.

"Neymiş o?" diye sordum.

"Çince bir kelime."

"Ne demek?"

"*Hım*, kedi demek."

"Daha neler. *Muwli*'nin gerçek olup olmadığını nereden bileceğiz?" deyip Aaron'a döndüm.

Omuz silkti. "Ya doğruysa?"

Nia bana dilini çıkarttı. *Allah'ım*, o nasıl güzel bir dildi öyle. *Piercing miydi o?* Olamazdı. Bir saniye –*kayboldu.*

"Yemin ederim." dedi Nia. "'Gel buraya minik *muwli*!' Gördünüz mü?"

"Bundan sonraki kelimeyi kontrol edeceğim," dedim.

"Bilgisayar orada," dedi Aaron.

"Sen yokken bütün seslileri sana kakalayacağız," dedi Nia gülümseyerek.

"Sıra bende mi?" M-U-W-L-I'yi kullanıp M-O-P yaptım. On puan.

Aaron M-O-P'tan Ş-A-P-K-A-T türetti. Şaplak ile Tokat'ın bileşimi. Nia katıla katıla güldü. Ben de elimde olmadan kıkırdadım. Aaron puanları topladı.

Nia K-E-R-A-N-E yazdı.

"Neymiş o?" diye sordum.

"Terane işte. Müzikteki."

"Terane değil, kerane yazdın!" dedim.

Nia, "Peki, tamam," deyip harfleri değiştirdi. Bu kez de TERNAE oldu.

"*Ternae* mi! *Ternae* neymiş?"

"Ağza alınamayacak eylem."

Aaron gülmekten kırıldı, o kadar ki Nia'nın omzuna yaslanmak zorunda kaldı. Nia onu ittirdi.

Bu işin nereye gittiği belliydi. Nia'yla göz göze geldim ve gözlerinde şunu okudum:

Craig, hepimiz aynı liseye başlıyoruz. Başlarken yanımda bir erkek arkadaş olsa iyi olur; bana biraz destek olur, ayaklarım yere daha sağlam basar, bilirsin işte. Ciddi bir şey değil. Hoş çocuksun ama Aaron daha hoş. Ot içiyor, senin ka-

dar kasmıyor. Sen son bir yılı sınava hazırlanarak geçirdin, Aaron parmağını bile kıpırdatmadı. Senden daha akıllı yani. Sen akıllı değilsin demek istemiyorum ama bir erkekte zekâ çok önemli; esprili olmasının yanında, en önemli şey aslında. Aaron'ın espri anlayışı da senden iyi. Boyu da uzun. Seninle ikimiz arkadaş olacağız ama şimdilik bırak şu olay bir başlasın. Ayrıca kıskanma. Herkesin vaktini boşa harcamış olursun.

Oynamaya devam ettik. Aaron ile Nia dizleri birbirine değecek kadar yakınlaştılar. Ben o dizlerden birbirine akan enerjiyi ancak hayal edebiliyordum. Birazdan eğilip ilk defa öpüşecekler miydi acaba. İkinci kez mi yoksa? Yok, öpüşmüş olsalar Aaron bana söylerdi diye düşünürken, zil tekrar çaldı.

Gelen Nia'nın arkadaşı, Cookie'ydi. Birkaç şişe bira getirmişti. Açmak için on dakika uğraştıktan sonra nihayet Aaron'm mutfak tezgâhının kıyısına vurarak açtık. Kapaklar açılana kadar tezgâh çizik içinde kaldı. Nia, Cookie'ye "Çevirmeli alsaydın keşke," dedi. Cookie, "Çevirmeli neymiş?" diye sorunca hepimiz güldük. Cookie sarışındı ve boynu simle kaplıydı. Yönetici Meslek Lisesi'ne girememişti ama liseye Kanada'da gideceği için bunu sorun etmiyordu. Cookie tezgâha eğilince mahallenin bakkalı ona bira satıyormuş. Coockie yaşma göre erken gelişmişti ve yürüdüğünde ters ritimde sallanan, kocaman göğüsleri vardı.

Scrabble'ı kaldırdık. Kazanan yoktu. Rap müzik, bir şekilde internete girebilen bir şarkı listesine takılmış gibi, çaldı durdu ve sürekli yeni misafirler geldi ama aynı şarkı asla tekrar çalmadı. Anna geldi. Anna *Ritalin* kullanıyordu ve sınav-

lardan önce, küçük el aynasının üzerine koyup burnuna çekiyordu. Paul, ulusal çapta *Halo 2* sıralamasındaydı ve her gün Seattle'da, "ekibiyle" birlikte beş saat antrenman yapıyordu. Bunu üniversite başvurularına ekleyecekti. Mika'nın babası Taksi ve Limuzin Komisyonu'nda yüksek düzey bir yetkiliydi ve istediği zaman, istediği yere, beleş taksiye binmesine olanak veren bir çeşit rozeti vardı. Derken, hayatımda ilk kez gördüğüm insanlar gelmeye başladı. Sekiz Top Ceketli tıknaz beyaz bir çocuk, içeri girdiği anda, 90'larda bu tip ceketlerin çok popüler olduğunu, hatta sırf bu ceket yüzünden bıçaklı saldırıya uğrayabileceğinizi ve kimsenin onun kadar *vintage* düşkünü olamayacağını, ilan etti.

Nedendir bilinmez, birisi Batman maskesiyle geldi. Adı Race'ti.

Scruggs adında bıyıklı, şişko bir çocuk, ot dolu bir sırt çantasıyla gelip salonun ortasında tezgâh açtı.

Yakın tonlarda bir sürü kenevir bilezik takmış bir kız, Sublime'in *40oz to Freedom* adlı parçasını dinlememiz için ısrar etti. Aaron parçayı çalmayı reddedince olduğu yerde dönmeye başladı. "*Diablo Tantunka*" deyip parmaklarıyla şeytan işareti yaparak, "*Fffft! Fffft!*" diye sesler çıkarttı. Güya Aaron'ı lanetliyormuş.

Biraz daha ot içtim. Parti film gibiydi. Film olsaydı iyi gişe yapardı. Gördüğüm en iyi filmlerden biriydi. Başka nerede camlar tuz buz olur, biri salonun ortasında *break dance* yapmaya kalkışır, bir karafatma kafasına sözlük yer, çocuğun birisi kafasını buzluğun içine sokup bunun kafa yaptığını iddia eder,

mutfak lavabosunun içine yarım daire şeklinde turuncu kusmuk yayılır, insanlar camlardan "okuldan nefret ediyorum!" diye bağırır, (benimkiler dâhil) ebeveynlere "Sinemadayım," denirken, arka planda bangır bangır "düzüşmek, bira içmek ve ot tüttürmek istiyorum!" diyen rap müziği çalar, zavallının teki burnuna Pixie Stick çekip tuvalete mor toz tükürür? Hiçbir yerde.

dokuz

Aaron ile Nia kanepede muhabbet ediyorlardı. Sırf elimde bir şey tutmuş olmak için viski termosunu çıkarttım. Kapağını açmadım. İkisinin hareketlerini takip ettim. Kendilerinin bile farkında olmadığından emin olduğum oranda yakınlaşıp uzaklaşıyorlardı. Gözümde insan olmaktan çıktılar, az sonra kafa kafaya gelecek erkek ve kadın cinsel organlarına dönüştüler.

"Naber, oğlum?" diye sordu Ronnie. Ronnie daha ilk takısını takmamıştı, bir tür larva aşamasındaydı denilebilir. "Eğleniyor musun?"

Aaron ve Nia dışında bir sorunum yoktu. Bir de viski. Onun en azından viskiden zevk aldığımı sanmasını istedim.

"Bu şeyi seviyor musun?" diye sordum, termosumu açarken.

"Nedir bu?" deyip burnunu çekti. "Evet kanka. Sağlam mal. İçmen lazım."

Dudağıma değdirdim. İçmeme gerek yoktu; buharı, alko-

lün sertliğini hissetmek bile yetiyordu. Sertti, uğursuz ve keskin kokuluydu.

Ronnie termosu dudağıma ittirdi.

"İç dedim!"

"Kanka ya!" Geri çekilirken viski tişörtüme döküldü; sudan daha hafif, daha kaygan ve sıcaktı. "Öküz müsün nesin ya!"

"Bekle!" Koşarak Asen denen çocuğa bir yumruk attı, çocuğu annesiyle yattığını söyledi, sonra Aaron ile Nia'ya bir yastık fırlattı; ikisi artık kanepenin üzerinde dudaklarından yapışmış durumdaydılar.

Bunun olmasına fazla kızmamıştım. Beni kızdıran *oluş şeklini* kaçırmış olmamdı. Aaron'ın eğildiği anı kaçırmıştım. Gelecekte, böyle deli gibi arzulamadığım bir kızda kullanmak için öğrenmek istiyordum. Yine de gösterinin tamamını kaçırmamıştım en azından. Aaron'ın ellerini nasıl hareket ettirdiğini görme şansım vardı. Sağ elini Nia'nın yüzüne götürdü, elinin tersiyle dokundu. Bu arada sol eliyle kalçasından yukarı çıkıp beline sarıldı. Elleri iyi polis, kötü polis rolündeydi.

Termosta biraz viski kalmıştı. Kafaya diktim. Ronnie ittirdiğinde tadı daha kötü gelmişti.

"Sen içki içiyor muydun, Craig!" diye bir ses geldi arkamdan. Kalçasının oluşturduğu tümsekte "İyi deneme" yazan eşofmanla gezen Julie, elindeki birayla termosuma vurup metalik bir tıkırtı çıkarttı.

"İçiyorum denemez," dedim.

"Ders çalışırsın, partiye gelmezsin sanıyordum. Okula kabul edilmişsin, öyle duydum. Bundan sonra ne yapacaksın?"

"Okula gideceğim."

"Yok, boş vakitlerinde ne yapacaksın diyorum."

Omuz silktim. "Sıkı ders çalışacağım, iyi not alıp iyi bir üniversiteye gideceğim ve iyi bir işe gireceğim."

"Deliler gibi ders çalıştın. Elinde sürekli o küçük notlarla dolaşıyordun."

"Yani."

"Böyle bir boşluğu doldurmak kolay olmasa gerek."

Viskiye baktım. Gırtlağım yanıyordu ama bir yudum daha aldım.

"Aaron ile Nia işi pişirdiler, gördün mü? Çok tatlılar!"

"İşi pişirdiler derken?" *Şoktaydım.*

"Evet, görmedin mi?"

"Takıldıklarını gördüm de..." diye açıklamaya çalıştım, mutfaktan onlara bakarak. "Seviştiklerinden haberim yoktu."

"Sevişmiyorlar zaten!"

"İşi pişirmek sevişmek demek sanıyordum."

"Yuh, Craig, alakası yok. İşi pişirmek demek işi pişirmek demek işte."

"Takılmakla aynı mı peki?"

"Yani, takılınca sevişebilirsin de. Kafan iyice karışmış senin."

Aaron ile Nia kendilerini olaya tamamen kaptırmışlardı artık. Aaron'ın ellerinden birisi ortada yoktu, büyülü ten rengi alanları keşfe çıkmıştı.

"Küçük not kâğıtlarından birine koy bunu."

"Ha ha," dedim.

Julie bana doğru bir adım attı. "*Şu anda* canım biriyle takılmak istiyor."

"Ne güzel."

"Birini arıyorum ama bulamıyorum."

"Hım..." Onu süzdüm. Sarı saçları alt kısmı azcık tombul yüzünü çerçeveliyordu. Dişlekti ve yüzü nedense kıpkırmızıydı. Onunla ne takılmak ne de başka bir şey yapmak istiyordum. Hoşlandığım kız yan odadaydı. İlk kez öpüşecektim. O da, Julie'nin kastettiği buysa tabii. Kızlar "birisiyle" takılmak istediklerini söylediklerinde, sizinle tamamen alakasız birinden de bahsediyor olabiliyorlardı. Julie gözlerini kapatıp başını yana yatırmıştı gerçi. Baktım, öpüşme fikrini kabul etmeye çalıştım ama sonra durdum. Julie gözlerini açtı.

"İyi misin, ya?"

"Evet, evet, sadece..." Vay. *Hem sarhoşum hem de kafam güzel, Julie. Üzerime gelme.*

"Sorun değil," deyip odadan çıktı, kısa süre sonra da partiyi terk etti. Onu kırmışım, sonradan öğrendim. Böyle bir gücüm olduğunu bilmiyordum.

Müziği kolonlara gönderen dizüstü bilgisayara yöneldim aylak aylak. Yanında Aaron'ın babasının plak koleksiyonu vardı; kitaplığın raflarına yerleştirilmiş, eski vinil plaklar. Birden bire, beynimde mevcut bilgiden kurtulma, yerine soyut bir bilgi yerleştirme ihtiyacı hissettim ve bir plak çıkarttım haliyle.

Led Zeppelin III.

Kocamandı –en az dizüstü bilgisayar büyüklüğündeydi– ve kapağında girdap gibi dönen imgeler vardı: Kabarık saçlı erkek kafaları, gökkuşağı, balon uçaklar (bunlar zeplindi sa-

nırım), çiçekler, dişler. Plağın bir parçası kapağın yanından çıkıyordu, renkli cepli defter gibiydi. Ne olacağını görmek için cebi tuttum. Plak döndü. O dönünce içerideki çember de döndü. Küçük deliklerden gözüken imgeler değişti: Gökkuşakları yıldıza, zeplinler uçaklara, çiçekler yusufçuklara dönüştü. Manyak güzeldi. Dönünce çıkan şekillerden bir tanesi, en iyi eski video oyunlarından bir tanesi olan Q-Bert'teki seviyelerin tıpkısının aynısıydı. Led Zeppelin'in Q-Bert'i icat ettiğinden haberim yoktu!

Başımı kaldırıp baktım. Aaron ile Nia hâlâ iş üzerindeydiler. Bu kez Aaron'ın eli Nia'nın saçındaydı, onu bir gaz maskesi gibi kendine doğru çekiyordu. Albümü kafalarını kapatacak şekilde tuttum. Ha ha.

Albümü indirdim. Aaron ile Nia. Kaldırdım. Yeni imgeler. Aaron ile Nia albüm kapağının bir parçasıydı sanki.

Ev tıka basa doluydu. Millet Aaron'ın kitap dolu küçük odalarından birinin önünde sıraya girmeye başlamıştı. Sevişmek için falan değildi. John diye bir çocuk, odaya biber gazı sıktığını ve içeri girenin dayanamayacağını söylemişti. Çocuklar ve bir iki de kız, "Ayyy, gözüm!" diye bağırarak çıktılar. Gözlerinde yaşlarla su bulmak için koşturdular ama bu sıraya girenleri yıldırmadı. Partideki herkes içeri girdi sanırım, benim dışımda. Ben albümlere bakmaya devam ettim.

Beatles'ın *White Album'ü.* Bembeyazdı. Bu albümün cidden beyaz olduğundan haberim yoktu. Her albümden sonra başımı kaldırıp baktığımda Aaron ile Nia giderek birbirlerine dolanıyorlardı. Derken birdenbire sıcaklayıp mayıştım, viski

yüzünden olabilirdi. Sıralı albümlere sırtımı dayayıp birkaç saniyeliğine gözlerimi dinlendirdim. Uyandığımda, bakışlarım istemsiz olarak Aaron ile Nia'ya kaydı; ortada yoklardı. Dinlenme alanımdan başımı uzatıp televizyonun üzerindeki saate baktım. Ne ara 2:07 olmuştu?

on

Ev tenhalaşmıştı.

Vay canına. Ayağa kalktım. Dizüstü bilgisayarda kayıtlı liste çalmıyordu artık. Gece benim için bitmişti. Plaklara bakmaktan başka bir şey yapmamıştım, bir kızla takılmama da ramak kalmıştı ama nedense kendimi büyük bir iş başarmış gibi hissediyordum.

"Hım, Ronnie?" dedim.

Ronnie, Aaron'ın kanepesinde Playstation oynuyordu. Playstation'ın kablosu odanın içinde uzanıyordu. Başını kaldırıp baktı.

"Ne var?"

"Herkes nereye gitti?"

"Ananla takılıyorlar."

Ronnie'nin yanında, Donna adında bir kız, kanepenin bir ucunda kıvrılıp yatmıştı. Sekiz Top Ceket sandalyelerden bi-

rine yerleşmişti. Birileri, *müzik koysanıza!* diye bağırdı; Ronnie de *kes sesini, oğlum!* diye bağırdı. Evin her tarafı bardak doluydu. Kupalar ve cam bardaklar sağa sola saçılmıştı, parti sırasında bölünerek çoğalmışlardı sanki.

"Aaron'ı gören var mı?"

"Bekle," diyebildi Ronnie sadece.

"Aaron!"

"Kes sesini oğlum! Hatunla takılıyor."

"Geldim, geldim!" Aaron pantolonunu düzelterek, uzun adımlarla odasından çıktı. "Vay canına." Hasarı inceledi. "Ne oldu? Aldın mı güzellik uykunu?"

"Acayip. Nia nerede?"

"Uyuyor."

"Kızı yordun, ha?" dedi Ronnie. "Asya'ya çıkartma yapıyoruz."

"Kapa çeneni, Ronnie."

"Asya'ya yayılıyoruz."

"Kes sesini."

"Asya'yı ikna ediyoruz."

Aaron, Playstation'un kablosunu çekip çıkarttı.

"Oho-ooo!" Ronnie emekleyerek kablonun peşinden koşturdu.

"Yürüyüşe mi çıksak?" diye sordu Aaron.

"Aynen!" Ceketimi kaptım.

Aaron, Sekiz Top Ceket ile Donna'yı uyandırıp dışarı çıkarttı. Ronnie'nin sıraladığı itirazlara aldırmadan onu da zorla kaldırdı. Hep birlikte asansörle aşağı indik. Sekiz Top Ceket

ve Ronnie şehir merkezinden uzaklaştılar. Donna ile iki kişi daha, bir taksi çevirip bindiler. Aaron ile ikimiz içgüdüsel olarak evden üç blok sonra gecenin içinde kendine yol açan Brooklyn Köprüsü'ne yöneldik.

"Köprüden geçmek ister misin?" diye sordu Aaron.

"Brooklyn'e mi?"

"Evet. Oradan evine gidersin ya da metroya binip bize döneriz."

"Hava ne zaman aydınlanır?"

"Üç, dört saate."

"Hadi o zaman. Eve kadar yürüyüp kahvaltı ederiz."

"Süper."

Adımlarımızı birbirimize uydurduk. Ayaklarım sıcak, kafam güzeldi. Yaprakları dökülmüş ağaçlara bakıp çok güzel göründüklerini düşündüm. Bundan iyisi, ancak kar yağsaydı olabilirdi. O zaman, kar taneleri üzerime yağardı ve ben de ağzımla onları yakalardım. Aaron görecek diye dert etmezdim.

"Ee, nasılsın bakalım?" dedim.

"Ne gibi?" diye sordu.

"Biliyorsun işte," dedim.

"Bir saniye." Aaron kaldırımda Snapple şişesi gördü; içinde idrar varmış gibi duruyordu, Manhattan'da sık sık olan bir şeydi bu. Neden bilmiyorum ama evsizler şişeleri çişle dolduruyor, sonra da çöpe atma gereği duymuyorlardı. Elma suyu da olabilirdi gerçi. Aaron şişeye hamle yapıp on numara bir vuruşla sokağın öbür ucuna yolladı. Şişe karşı kaldırıma uçtu, sokak lambalarının altında, dört bir yana sapsarı saçıldı.

"Harrrrr!" diye çığlık attı Aaron. Sonra etrafı kolaçan etti. "Polis yok, değil mi?"

Kahkaha attım. "Yok." Köprünün girişine vardık. "Ee cidden, nasıldı anlatsana?"

"Kız acayip. Her şeyi seviyor. Ciddi ciddi seviyor. Kız... seksi seviyor."

"Seks mi yaptınız?"

"Yok, ama belli. Diğer her şeyi seviyor."

"Ne yaptınız?"

Bana anlattı.

"Yok artık!" Köprüye tırmanırken onu ittirdim. Atlantik Okyanusu'ndan buz gibi bir rüzgâr esti. Kapüşonumu başıma geçirip ucu yenik ipini sıktım. "Nasıldı?"

"Acayip bir şey," dedi Aaron. "Yanak içine benziyor."

"Hadi canım?" Tek elimi cebimden çıkarttım.

"Öyle."

Tek parmağımı ağzıma sokup yana ittirdim. Oyuk, etli, ıslak, esnek ve sıcaktı. "Böyle mi?"

"Aynen," dedi Aaron. Onun da parmağı ağzındaydı. "Cidden. Çok seksi."

"Hı."

Parmaklarımız ağzımızda, konuşmadan yürüdük.

"Sen biriyle takıldın mı?" diye sordu.

"Yok. Julie asıldı gerçi."

"İyiymiş. Hap falan mı verdi?"

"Ne? Yok ya."

"Köşede fena bayıldın çünkü."

"Annemin Glenlivet'ini içip babanın albümlerini karıştırdım."

"Acayipsin, Craig."

"Burası soğukmuş."

"Manzara güzel ama."

Köprünün onda birini bile aşmamıştık daha ama görüntü güzeldi. Arkamızdaki yaya yolu, Belediye Binasına doğru uzanıyor; o noktada şehirden gecenin karanlığında bile kubbeyi aydınlatacak spot ışıkları yükseliyordu. Devasa binaların ortasında, beyaz bir inciden farksızdı. Bu binalardan biri, Woolworth binasıydı. Edebiyat dersinde, Ayn Rand'ın bu binadan "Tanrı'nın parmağı" diye söz ettiğini öğrenmiştik. Çok da yanlış bir tanımlama sayılmazdı. Tepesinin yeşil beyazıyla dünyanın en süslü nanesini andırıyordu. Solumuzda, Manhattan'ın diğer iki köprüsü yükselmekteydi: Manhattan Köprüsü ve Williamsburg. Değişen *sin* ve *cos* dalgaları gibi birbirlerine karşı sıralanmışlar, geceye yelken açarken, tepeleri sisi yaran, aralıklı gece yarısı kamyonlarını taşımakla meşguldüler.

Yine de sağımızda uzanan manzara tartışmasız en güzeliydi: New York Limanı. Çoğunlukla karanlıktı. Özgürlük Heykeli aydınlatılmıştı ama orada bütün sevimliliğiyle ön plana çıkan bu heykel, gözüme hep biraz ucuz görünmüştür. Asıl olay yanlardaydı: Ciddi işler dönen, insanların para kazandıkları Manhattan merkez. Diğer taraf Brooklyn'di. Uykulu ve karanlık da olsa, onun da bir kozu vardı: Gösteriş ya da hükümet kibrinden değil, bu saatte bile iş devam ettiği için aydınlatılmış olan konteyner vinçleri. Gemilerden, terörist saldırı tehdidine karşı kontrol edilmese de bizi henüz havaya uçurmamış olan

yükler boşalıyordu. Brooklyn bir limandı. New York da öyle. Burada iş hallediyorduk. Ben de iş hallediyordum.

Brooklyn ile Manhattan arasında, suyun millerce ötesinde, New York City'nin son perdesi yer alıyordu: Verazzano Köprüsü. Karanlığı selamlayan, çelik mavisi üst dudaklarıyla, liman ağzında uzanıyordu.

Her yöne doğru, her yerde, her şeyi yapabilirdim.

"Craig?" dedi Aaron.

"Ne var."

"Neyin var? *İyi misin*?"

"Mutluyum," dedim.

"Niye olmayasın?"

"Yok, *mutluyum* dedim."

"Biliyorum. Neden mutlu olmayasın?"

İlk kuleye vardık, yapanın adını açıklayan bir levha konulmuştu üzerine. Durup okudum. John Roebling. Eşi, sonra da oğlu yardım etmişti. Köprü yapılırken ölmüştü. Ama hey, Brooklyn Köprüsü sekiz yüz sene ayakta kalabilirdi. Ben de geride onun gibi bir şey bırakmak isterdim. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum ama içimde ilk adımları attığıma dair bir his vardı.

"Nia'nın en güzel tarafı..." dedi Aaron. Anatomik ayrıntılara girmeye başlamıştı. Nia hakkında duymak istemediğim şeylerdi bunlar. Şalteri indirdim. Kendi kendine konuşuyordu zaten. Aaron bunlarla mutlu oluyordu, ben başka şeylerle. Ben bir gün bu köprüden geçeceğimi ve bir parçasına sahip olduğum şehre bakacağımı bildiğim için mutluydum, burada *değerli* olacağım için.

"Kızda bir kıç var... Kalp logosunu onun kıçına bakarak bulmuşlar bence..."

Köprünün ortasına ulaştık. Arabalar iki yanımızdan tıslayarak geçti; solda kırmızı, sağda beyaz. Yollar, kaldırımdan uzanan ince metal kirişlerle çevrilmişti.

Birden, içimden kirişlerin üzerinden suya eğilmek, kendimi dünyaya duyurmak geldi. Bir kere kafama girdikten sonra, bu fikri bir kenara atamadım.

"Gerçek miydi bilmiyorum..." diye anlatıyordu Aaron.

"Suya uzanmak istiyorum," dedim.

"Ne?"

"Gel benimle. Yapmak istiyor musun?"

Durdu.

"Evet," dedi. "Evet, kafandan geçeni anladım."

Kirişlerin üzerine yürüme yolları yerleştirilmişti, köprü çalışanlarının kablolara ulaşıp onarmaları için; düşmesinler diye de ince metal tırabzanlar vardı. Verazzano'nun taçlandırdığı liman tarafına yürüdük.

Ben önden gittim, tırabzanlara tutundum ve yaklaşık on santim genişliğinde bir metal parçasının üzerinde, adım adım ilerledim. Altımda taksiler ve SUVler, benden habersiz homurdandılar. Önümde denizin siyahlığı, gökyüzünün karanlığı ve soğuğu vardı.

"Delisin sen," dedi Aaron.

Öne doğru adım attım. Kolaydı. Bu tür şeyler her zaman kolaydır. Büyüklerin yapmamanızı söylediği şeyler, her zaman en kolayıdır.

Altımda üç şeritli trafik vardı. İlkini geçtim, ikincisini yarıladım ve Aaron bağırdı:

"Oraya çıkınca ne yapacaksın?"

"Düşüneceğim!" diye bağırarak karşılık verdim.

"Ne düşüneceksin?"

Başımı iki yana salladım. Anlatamadım. "Bir dakika yeter!"

Aaron geri döndü.

İkinci şeridi de geçtim ve gözlerimi ufuktan ayırmadan baktım. Gözlerimi son şeride sabitledim, ellerimi gergin bir ritimle birbirinin önüne attım. Köprünün kıyısına geldim ve parmaklık olmadığını görünce bir parça şaşırdım. Düşmenizi engelleyen tek şey, elleriniz ve iradenizdi. Tırabzanları iki taraftan kavradım –buz gibiydiler– ve rüzgârın kamçısını ve asılışını hissederek, suya doğru eğilirken kendimi şeye benzettim... İsa'ya, galiba.

Gözlerimi kapatıp açtığımda tek fark gözlerimde hissettiğim rüzgârdı, çünkü gözlerimi kapattığımda benek benek ışıkları kusursuz şekilde görebiliyordum. Başımı geriye atıp haykırdım. Çocukken *Redwall* kitaplarını okumuştum. Bir grup savaşçı fareyi anlatan fantastik kitaplardı. Fareler çok havalı olduğunu düşündüğüm şu çığlığı atıyorlardı: "*Eulalia.*"

Ve avanak gibi ben de Brooklyn Köprüsü'nden böyle bağırdım:

"Eulaliaaaaaaaaaaaaaa!"

O anda ölebilirdim.

Olayların nasıl geliştiği düşünülünce, ölsem iyi olurmuş aslında.

on bir

Depresyon yavaş yavaş başlıyordu. Brooklyn Köprüsü'ne çıkıp uluduktan sonra eve yürüdüm ve kendimi harika hissettim. Aaron benden ayrıldıktan sonra gece metrosuyla Manhattan'a gitti. Sonrasında saatlerce uğraşıp evi toplamış ve Nia'yı annesiyle babasına götürmüş. Ben de basit bir lokantaya girip yumurtayla kızarmış kepekli ekmek yedim, eve sabahın onunda vardım, anneme Aaron'larda kaldığımı söyledikten sonra kendimi yatağa attım. Öğleden sonra kalktığımda, Yönetici Meslek Lisesi'ne kabulümü onayladığıma dair doldurulması gereken birtakım formlar ve ayarlanması gereken bir de fiziksel muayene vardı. Şahane. İlk kez, bir doktorun taşaklarımı eline alıp bana öksürmemi söylemesini dört gözle bekliyordum. Bunu neden yaptıklarını hâlâ anlamış değilim ama olsun.

Ortaokulun kalan günleri genelde dalgayla geçti. Ders kaçırmamak ve Yönetici Meslek Lisesi'ne kabulümün "geçersiz olmamasına" dikkat etmek dışında bir şey yapmam gerek-

miyordu. Ben de her gün Aaron'la görüşmeye başladım. Ot yasağı kalktıktan sonra, olay dumanlı kafalarla, televizyona bağırarak laf yetiştirmeye dönmüştü. Buna "film izlemek" demekten vazgeçip "takılmak" demeye başladık.

Aaron, "Bize gelip takılmak ister misin?" diye soruyor, ben de evlerine damlıyordum.

Ronnie de sürekli bizimleydi. Hakaretleri bitmek bilmese de giderek sevimli gelmeye başlamıştı. Önemli de değildi gerçi çünkü zamanla, Scruggs'la alışverişi yürüten güvenilir bir aracı olmuştu. Bizimle aynı liseye gitmiyordu –bildiğimiz kadarıyla, liseye gitmeyecekti– takı dükkânı açıp uyuşturucu satacak ve müzik yapacaktı, orası kesindi.

Nia da sürekli bizimle takılıyordu. Aaron ile ikisi, sağ elimle ben ne kadar ayrı kalıyorsak o kadar ayrı kalıyorlardı. Bunu sorun etmediğimi sanıyordum ama onları birlikte otururken, birbirlerinin üstüne otururken, sarılırken, birbirlerinin kalçasına dokunurken, gülümserken, Aaron'ın odasında ya da herkesin içinde öpüşürken gördüğümde kafam giderek daha çok bozuluyordu. Beni gıcık etmek için mahsus yapıyorlarmış gibi geliyordu bana. İkisinin de niyetinin bu olmadığını bilmeme rağmen. Ben insanları gıcık etmek için mi ders çalışmıştım? O zaman neden bizim önümüzde birbirlerini nasıl arzuladıklarını fısır fısır söylüyorlardı? Aaron'ın bana, ilk sevişmelerini bütün ayrıntılarıyla anlatmasının başka bir sebebi olabilir miydi?

Bir gün Aaron, Ronnie ile bana, MTV izlerken, "Nia ile çıkmaya başladığımızdan beri, otuz bir nedir unuttum," dedi.

"Ben de ananı bulduğumdan beri," dedi Ronnie.

"Hı," dedim. İçim bir tuhaf oldu.

"Ciddiyim, yap desen yapamam!" diyerek sırıttı Aaron.

Aman ne güzel. Şahane. Mastürbasyon yapmayı ortaokulun son aylarında AOL'a giderken öğrenmiştim; "KüçükTatlıLolita42" adında kızlarla konuşmaya başladıktan sonra. Bunların gerçek kız olup olmadıklarını bile bilmiyordum. Tek bildiğim yalnız olduğum ve birini bulduğumda ne yapacağıma dair bir fikrim olsun diye, bunu yapmak istediğimdi.

Sorun şuydu, canlı sohbette hangi kızla konuşursam konuşayım, sürecin sonuna geldiğimde banyoya koşturuyordum. Ve tuvalete doğru eğildiğim son birkaç salisede, aklımda hep Nia oluyordu.

Okul başlamadan, ödevler başlamıştı. Yaz için, aralarında *Yanardağın Altında* ve *David Copperfield*'ın da olduğu okuma listesi verdiler. Okumaya çalıştım, cidden ama küçük ders notları gibi değildi. Bunları okumak günler sürüyordu. Annem okulun gönderdiği mektupları ciddi ciddi okudu ve okulun üstlendiği misyonun bir parçasının, bizi yarının vizyonunu taşıyan, çok yönlü, *liberal eğitimli gençler* olarak yetiştirmek olduğunu anlattı. Yani, matematik kadar edebiyat dersine de iyi hazırlanmam gerekiyordu ama ben bu kitapları yazan insanları kıskandığımı fark ettim. *Öldükleri halde,* vaktimi çalmayı başarıyorlardı. Kendilerini ne sanıyordu bunlar? Aaron'lara gidip muhabbet etmeyi, odamda oturmayı, internette takılmayı, banyoya gidip temizlenmeyi, sonra aynı şeyleri tekrar yapmayı ter-

cih ederdim. Sonunda, yazlık okuma listesindeki kitapların hiçbirini bitiremedim.

Okulların açılma zamanı geldiğinde, bu iyi olmadı. İlk gün, yaz boyunca okumam gereken kitaplar hakkında sınava tabi tutuldum. Sınavdan 70 aldım, 70'i hayatım boyunca herhangi bir kâğıt parçasının üzerinde görmemiştim. 70 sayısını nerede görür insan? 70 dolarlık banknot yok. 70 dolarlık çek almak için bir neden yok. 70'e benden bir şey çalınmış gibi baktım.

Aldığım dokuz dersten, sekizini paylaştığım Aaron, okul açılışındaki okuma sınavından 100 aldı. Kitapları Avrupa'da okumuştu. Oraya babasının kitapları meşhur olduğu için gitmişlerdi. Geri döndüğünde bronzlaşmış, bir sürü yeni şey öğrenip fotoğraf çekmiş, bununla da kalmayıp takıldığı Avrupalı kızlar hakkında, bir sürü lezzetli hikâye toplamıştı. Nia ile konuştuklarını ve onun diğer kızları sorun etmediğini söyledi. Nia'yı *acayip bir tipe*, her yola gelen birine dönüştürme çabaları devam ediyordu. Birlikte takıldığımızda, artık ilk akşamki kadar lafa karışmıyor, yalnızca dinliyor ve dinlediklerimden etkilenmeye devam ediyordum. Nia yanımızdayken belden aşağımı kontrol altında tutmaya çalışıyor, akşamın ilerleyen saatlerinde kullanmak için Nia'yı farklı karelerde donduruyordum.

Yönetici Meslek Lisesi acayip zordu.

Bütün öğretmenler akşamları dört saat ödev yapmak zorunda kalacağımı söylemişlerdi ama ben onlara inanmamıştım. Ayrıca, altından kalkarım sanmıştım. Okula girmeyi

başarmıştım sonuçta; orada karşılaşacağım her şeyle başa çıkabilirdim, değil mi?

İlk sömestir, kitap listesine ilaveten, Wall Street'e Giriş adında, her gün *New York Times* ve *Wall Street Journal* almamı gerektiren bir ders vardı. Sonradan, bu gazeteleri yazın da okumuş olmam gerektiğini öğrendim, Yolladıkları broşür postadan çıkmamıştı. Güncel olayların bir portföyünü oluşturmam ve bunların hisse fiyatlarını nasıl etkilediğini açıklamam gerekiyordu. Üstelik eski baskılar için internetten yararlanmak yasaktı. Öğretmen kütüphaneye gidip mikrofişleri kullanmamı istedi. Bu da posta puluna basılı ABD Anayasası'nı okumaya çalışmaktan farksızdı. İki hafta geriye gittiğimde, almam gereken iki haftalık gazete daha birikmiş oluyordu. Gazeteler oku oku bitmiyordu. Her gün bu kadar çok haber çıkması inanılacak gibi değildi. Üstelik hepsini gözden geçirmek zorundaydım ha? Böyle bir şeyi kim yapabilirdi ki? Gazeteler odamda yığılmaya devam etti. Her gün eve geldiğimde onlara bakıyor, bir tanesinin ilk sayfasını açtığım anda, hepsini bitireceğimi ve ödevi de halledeceğimi biliyordum.

Ama bunu yapmak yerine yatakta yatıp Aaron'ın telefonunu bekliyordum.

Bazı şeylere Dokunaç adını vermem de aynı döneme denk geliyordu. Hayatımda bir sürü Dokunaç vardı. Bazılarından kurtulmak zorundaydım. Ama yapamadım. Hepsi de çok güçlüydü ve bana sımsıkı sarılmışlardı. Onlardan kurtulmak için çılgınca bir şeyler yapmak zorundaydım. Bu okula uygun olmadığımı kabul etmek gibi.

Diğer çocukların hepsi birer dehaydı. Sınavdan 800 almakla matah bir şey yaptığımı sanmıştım ama bütün sınıf 800 almıştı. Sonradan, benim girdiğim sene sınavın "bozuk" olduğunu öğrendim. O kadar formüle dayalı olmaması için değişiklikler yapıyorlarmış, benim gibilerin giremesin diye. Uruguay ve Kore'den, dilimizi yeni öğrenmiş öğrenciler vardı ama Wall Street'e Giriş dersindeki güncel olaylar ödevi için fazladan kredi alıyorlar, *Barron's* and *Crain's Business Daily*'yi okuyorlardı. Ben cebirden sonra gelen matematiğe saplanıp kaldığım halde, yüksek matematik alan birinci sınıf öğrencileri vardı. İlk gün, öğretmen bu dersin "çocuk oyuncağı" olduğunu ve hepimizin 100 almaması için bir sebep olmadığını duyurmuştu. Bense ilk sınavdan 85 ve bir de somurtan küçük bir surat almıştım.

Bir de müfredat dışı uğraşlar vardı. Oluşturmam gereken başka Dokunaçlardı bunlar ve onlardan kurtulmak gibi bir lüksüm yoktu. Diğer çocuklar *her şeyi* yapıyorlardı. Öğrenci heyetlerindeydiler; spor yapıyorlar, gönüllü oluyorlar, okul gazetesinde çalışıyorlardı; film kulüpleri, edebiyat kulüpleri, satranç kulüpleri vardı; dondurma çubuklarından robot yapıp ulusal çapta yarışmalara giriyorlardı. Öğretmenlerine okuldan sonra yardım ediyor, mahalledeki üniversitelerde derslere giriyorlardı. "Kariyer günlerinde" asistanlık yapıyorlardı. Bense okula ve Tae Bo'ya gitmek dışında bir şey yapmıyordum, üstelik Tae Bo'da da sınırıma gelmiştim. Sınıfta fazla üzerime gelmiyorlar, yalandan kazanmama izin verip pek de formda olmayan sınavlarımı kabul ediyorlardı ama öğretmen bunu

çok da severek yapmadığımın farkındaydı. Ben de bıraktım. Kurtulabildiğim tek Dokunaç bu oldu.

Diğer çocuklar neden benden daha iyi iş çıkartıyorlardı? Çünkü benden daha iyiydiler. İnternetin başına oturduğumda da Aaron'lara gitmek için metroya bindiğimde de bunun farkındaydım. Diğerleri ot içip mastürbasyon yapmıyorlardı. Yapanlarsa doğuştan yetenekliydi, aynı anda hem yaşamayı hem de rekabet etmeyi başarıyorlardı. Ben doğuştan yetenekli değildim. Annem yanılıyordu. Akıllıydım ve çok çalışıyordum. Kendimi bunun dünyanın geri kalanı için bir önemi olduğuna inandırmıştım. Diğerleri de bu kandırmacaya katılmışlardı. Kimse çıkıp bana sıradan biri olduğumu söylememişti.

Bütün bunlardan lisede başarısız bir öğrenci olduğum sonucu çıkmasın. 93 alıyordum. Bu, annemle babam için yeterliydi. Asıl sorun, gerçek dünyada 93'ün berbat bir not olmasıydı. Üniversiteler bunun ne anlama geldiğini biliyordu: 90'lara ucu ucuna tutunuyorsunuz. Vasatsınız. Sizin gibi bir sürü kişi var. Abartılı bir başarı yakalayamamışsınız. Müfredat dışı uğraşlarınız yoksa bittiniz. İlerideki yıllarda bunu değiştirebilirsiniz ancak birinci sınıftaki 93'ler, kurtulmanız gereken bir sürü yükünüz olacak anlamına gelir.

Aralık ayında, Yönetici Meslek Lisesi'ne başladıktan üç ay sonra, stres yüzünden ilk kez kustum. Annemlerle bir restorandaydık. Ispanaklı ton balığı ızgarası yiyordum. Tatili kutlamak ve konuşmak için beni restorana götürmüşlerdi. Başlarına geleceklerden haberleri yoktu. Orada oturmuş ta-

bağa bakıyor ve evde beni bekleyen Dokunaçları düşünüyordum ki midemdeki adam ilk kez sahneye çıktı ve yemeyi kesmemi söyledi. Hız kessem iyi olacaktı yoksa ortalık batabilirdi.

"Biyoloji dersi nasıl gidiyor?" diye sordu annem.

Biyoloji dersi berbattı. Hormonları ve neye yaradıklarını ezberlemem lazımdı ama küçük notlar hazırlayacak vaktim yoktu, gazetelerden makale kesmekle meşguldüm.

"İyi."

"Wall Street'e Giriş nasıl?" diye sordu babam.

Bear Steans'den biri sınıfı ziyaret etti. Zayıf, kel ve altın saatliydi. Finans sektörüne girmek istiyorsak hem çok çalışmamız hem de çalışırken kafayı kullanmamız gerektiğini çünkü günümüzde yatırım kararları alabilen bilgisayarların sayısının arttığını, yakın gelecekte her şeyin bilgisayar programları üzerinden yürüyeceğini söyledi. Sınıfa kaçımızın bilgisayar programcılığı dersi aldığını sordu, ben ve dilimizi konuşmayan kız dışında, herkes parmak kaldırdı.

"Güzel, harika," dedi adam. "Diğerleri, işsiz kaldınız! Keh keh. Bilgisayar programlaması öğrenin."

Ölsem de kurtulsam, dedim içimden. Kafamın içi giderek hareketleniyordu. Çark dönmeye başlamıştı ama henüz fazla bir rahatsızlık vermiyordu. Ben de daha ne olduğunu tam anlayamamıştım.

"Wall Street de iyi," dedim masanın karşısında oturan babama. Güncel haberler için okumam gereken Times makalelerinden birinde, bu restorandan Brooklyn'deki iyi restoranlardan

biri olarak söz ediliyordu. Bizim için pahalı bir yer olduğunu düşündüğüm için başlangıç tabağı sipariş etmemiştim.

Ispanakla ton balığı midemde kaynadıkça kaynadı. Bedenim kaskatı kesilmişti. Burada ne işim vardı? Bir yerlerde, ders çalışmam gerekmez miydi?

Ne oldu, asker?

Yiyemiyorum. Yemem lazım, biliyorum.

Kendine gel. Ye şunu.

Yiyemem.

Bu neden oluyor biliyor musun?

Neden?

Aylaklık ediyorsun da ondan, asker! ABD Ordusu esrarkeşlerden oluşmuyorsa, bunun bir nedeni var! Bütün vaktini o abazan arkadaşlarının yanında geçiriyorsun. Eve döndüğünde de yapman gereken işler olduğu gibi kalıyor tabii!

Biliyorum. Nasıl oluyor da aynı anda hem bu kadar hırslı hem de tembel olabiliyorum, bilmiyorum.

Ben sana nasılını söyleyeyim, asker. Sen hırslı değilsin. Yalnızca tembelsin.

"İzninizle," dedim annemle babama ve "her an kusabilirim" diyen, sonraki sene süresince üzerinde kusursuz bir hâkimiyet kazandığım, hızlı adımlarla restoranın diğer ucuna koşturdum. Krom kaplama tuvalete girdim ve midemdekilerin hepsini tuvalete kustum. Sonra da oturdum, ışığı kapattım ve işedim. Ayağa kalkmak gelmedi içimden. Derdim neydi benim? İpin ucu nerede kaçmıştı? Ot içmeyi bırakmak zorundaydım. Aaron ile takılmayı bırakmak zorundaydım. Bir ro-

bota dönüşmek zorundaydım.

Biri gelip kapıyı tıklatana kadar tuvalette kaldım.

Annemlerin yanına döndüğümde, "Ben, galiba depresyondayım," dedim.

on iki

İlk doktorum Dr. Barney idi. Kısa boylu ve şişmandı, aşırı ciddi bir cüceninki gibi ifadesiz ve buruşuk bir yüzü vardı.

"Sorun nedir?" Ufak, gri ofisinde geriye yaslandı. Biraz duyarsız bir soruydu ama dile getiriş şekli öyle yumuşak ve kaygı doluydu ki ondan anında hoşlandım.

"Ciddi bir depresyon geçiriyorum sanırım."

"Hı-hı."

"Geçen sonbahar başladı."

"Pekâlâ," deyip masasının üzerindeki not defterine kısa notlar almaya başladı. Defterin yanında "Zyprexa" yazan bir kupa vardı. Bunun bütün hayatım boyunca duyduğum en çılgın ilaç ismi olduğuna karar verdim. Sonradan bunun psikozlar için kullanılan bir ilaç olduğunu öğrenecektim. Psikozlu bir hasta doktoruna "Zyprexa" demiş ve ilacın adı da böyle bulunmuş olabilir miydi acaba? Dr. Barney'nin muayenehanesinde her şey eşantiyondu. Yapışkanlı not kâğıtlarının

üzerinde "Paxil" yazıyordu, kalemlerinin hepsi Prozac'lıydı, masa takviminin bütün sayfalarında "Zoloft" yazıyordu.

"Bir lise var, oraya kabul edildim ve dünyanın en mutlu insanı olmam gerekirken, kafayı yemeye başladım," diye devam ettim. "Her geçen gün daha da kötüye gidiyor."

"Hı-hı. Formu doldurmuşsun bakıyorum."

"Evet." Bekleme odasında bana verdikleri formu kaldırdım. Anthem Zihinsel Sağlık Merkezi'ne ilk kez gelenlere verdikleri, standart bir formdu anladığım kadarıyla. Brooklyn merkezde, bu kafa değerlendirmesinin geçtiği binaydı Anthem. Formda son iki hafta boyunca hissettiğiniz şeylerle alakalı birkaç soru ve her soru için de üç dört kutucuk vardı. "Çaresizlik ve başarısızlık hissi," mesela. "İştahsızlık hissi." "Günlük hayatla baş etmekte zorlanma hissi." Her bir soruya, "1) Asla 2) Arada sırada 3) Neredeyse her gün 4) Sürekli," şıklarını işaretleyerek cevap verebiliyordunuz.

Listeyi inceleyip şıkların çoğu için üç ya da dördü işaretlemiştim.

"Her gelişinde doldurduğun formu alıp durumuna bakacaklar," diye devam etti Dr. Barney, "ancak senin formunda, hemen konuşmamız gereken ilginç bir madde var."

"Hı-hı?"

"'İntihara meyilli olma ya da kendine zarar verme hissi. Üçü işaretlemişsin, 'Neredeyse her gün'."

"Yani, şey, kendime zarar vermek değil aslında. Bir tarafımı kesmem ya da aptalca bir şey yapmam. Yapmak istesem, dosdoğru yaparım."

"İntihar edersin."

Kelimeyi duymak garip geldi. "Yani."

"Bir planın var mı?"

"Brooklyn Köprüsü."

"Brooklyn Köprüsü'nden atlayacaksın."

Başımla onayladım. "Bildiğim bir yer."

"Ne zamandır böyle hissediyorsun, Craig?"

"Asıl, geçen sene başladı."

"Ondan öncesi?"

"Yani... Yıllardır var aslında. Ama bu kadar yoğun değildi. Ne bileyim, insan büyürken böyle şeyler olur sanıyordum."

"İntihar etme isteği mi?"

Başımla onayladım.

Dr. Barney dudaklarını büzüp bana dikkatle baktı. Bunu neden bu kadar ciddiye almıştı? Çocukken kendini öldürmeyi düşünmeyen var mıdır? Böyle bir dünyada büyüyüp de kendini öldürmeyi düşünmemek mümkün müydü? Başarılı bir sürü insan bu seçenek üzerinde düşünmüştü: Ernest Hemmingway, Socrates, İsa. Liseden önce bile, meşhur falan olsam intiharın çok havalı bir hareket olacağını düşünmüştüm. Harita çizmeye devam etseydim mesela ve bir sanat koleksiyoncusu tesadüfen haritalarımı görüp binlerce dolar ettiklerine karar verseydi. Bu olay zirve yaptığında kendimi öldürseydim haritalarım milyonlarca dolar edebilirdi. Üstelik onlardan artık ben sorumlu olmazdım. Ben, geride kendisini ifade edebilen bir şey bırakmış olacaktım. Brooklyn Köprüsü gibi.

"Ben... intihar fikri üzerinde kafa yormadıkça, insan tam

olarak yaşamaya başlamıyordur, diye düşünmüştüm," dedim. "Bilgisayar oyunlarında olduğu gibi, bir sıfırlama düğmesi olsaydı ve yeniden başlayıp farklı bir yoldan gidip gidemeyeceğimizi görseydik."

"Söylediklerine bakılırsa, başın uzun zamandır depresyonla beladaymış," dedi Dr. Barney.

Durdum. Yoktu öyle bir şey... *Vardı.*

Dr. Barney sustu.

Sonra, "Tekdüze duygulanım görüyorum," dedi.

"Neymiş o?"

"Bu tür şeylere dair duygularını fazla ifade etmiyorsun."

"Ah. Yani. Biraz fazlalar."

"Anlıyorum. Ailen hakkında konuşalım biraz."

"Annem kartpostal tasarlıyor. Babam sağlık sigortası işinde," dedim.

"Benim alanım," dedi Dr. Barney. "Hangi firma?"

"Anthem. Neden buradayım sanıyorsunuz?" Gülümsedim.

"Hah. Evlilikleri devam ediyor mu?"

"Evet."

"Kardeşin var mı?"

"Bir kız kardeşim var. Sarah. Benim için endişeleniyor."

"Nedenmiş o?"

"Sürekli bana iyi olup olmadığımı soruyor. Kötü diyecek olursam, 'Craig, iyileş artık lütfen, herkes elinden geleni yapıyor,' gibi şeyler söylüyor. Üzülüyorum."

"Seni seviyor ama."

"Evet."

"Ailen buraya gelmeni destekledi mi?"

"Onlara konuyu açtığımda, hiç vakit kaybetmediler. Bunun kimyasal bir bozukluk olduğunu ve doğru ilaçları aldığım takdirde iyileşeceğimi söylediler." Bakışlarımı ofiste dolaştırıp doğru ilaçların isimlerine baktım. Dr. Barney'nin temsil ettiği bütün ilaçları almam gerekseydi, sabahları ilaçlarını sayan yaşlı bir adamdan farkım kalmazdı.

"Liseye gidiyorsun, değil mi?"

"Lise bir."

"Kız kardeşin peki?"

"Dördüncü sınıf."

"Sana yardım edebilmemiz için doldurulması gereken çok sayıda ebeveyn onay formu olduğunun farkındasın..."

"Ne verseniz imzalarlar. İyileşmemi istiyorlar."

Dr. Booth not defterine, "Destekleyici aile ortamı," diye yazdı. Sonra dönüp o kendine has tebessümünü kullandı: Bir parça onaylayıcı, dudakları hafifçe kıvrık, alt dudak önde.

"Bunu atlatacağız, Craig. Kişisel açıdan baktığında neden depresyonda olduğunu düşünüyorsun?"

"Okulda geri kalıyorum," dedim. "Diğer çocuklar benden çok akıllı."

"Liseden mi bahsediyorsun?"

"Yönetici Meslek Lisesi."

"Doğru. Duymuştum. Çok ödev veriyorlarmış."

"Evet. Okuldan eve döndüğümde, bir sürü ödev var biliyorum ama sonra beynimde Çark dönmeye başlıyor."

"'Çark, demek.'"

"Sürekli aynı şeyleri düşünüp duruyorum. Kafamın içindeki düşünceler daire çizerek birbirini kovalıyor."

"İntiharla mı alakalı?"

"Yok, yapmam gereken şeyleri düşünüyorum. Ev ödevi. Sonra aklıma geliyor, bakıyorum ve 'bunu yapamayacağım' diyorum kendi kendime. Sonra bu düşünce kayboluyor ve sonraki düşünce çıkıyor. Sonra 'Müfredat dışı aktivitelerle de uğraşman lazım' gibi şeyler düşünüyorum çünkü uğraşmam lazım ama uğraşmıyorum. Sonra o da geçiyor ve yerine en büyüğü gelip yerleşiyor: 'Hangi üniversiteye gideceksin, Craig?' Bu da ahiret sorusundan farksız çünkü iyi bir üniversiteye girmem imkânsız."

"İyi derken?"

"Harvard. Yale. Yani."

"Hı-hıh."

"Sonra bu düşünceler dönüp duruyor. Ben de yatağa uzanıp onları düşünüyorum. Eskiden hiçbir yerde yatamazdım. Sürekli bir şeyler yapmaya alışkınım ama Çark dönmeye başladığında öylece yatıp saatlerce tavana bakabilirim. Zaman hem yavaş geçiyor hem de deli gibi hızlanıyor, sonra gece yarısı oluyor. O zaman artık uyumam gerekiyor çünkü dünya yıkılsa ertesi gün okulda olmam gerek. Bana neler olduğunu anlamalarına izin veremem."

"Uyumakta güçlük çekiyor musun?"

"Genelde değil. Uyuyamadığımda çok kötü oluyor ama. Öylece yatıp elimi attığım her şeyi nasıl batırdığımı düşünüyorum. Eninde sonunda sokaklara düşeceğimi, iş bulamayaca-

ğımı çünkü herkesin benden daha akıllı olduğunu falan."

"İyi de herkes senden zeki olamaz, Craig? Bir kısmının seninle aynı seviyede olduğundan eminim."

"Yani, onları dert etmeme gerek yok zaten! Zeki olanların sayısı öyle çok ki her alanda canıma okuyacaklar. Arkadaşım Aaron mesela..."

"Kim o?"

"En iyi arkadaşım. Sevgilisi de benim arkadaşım."

"Kız hakkında ne düşünüyorsun?"

"Pek bir şey düşündüğüm yok... şu ya da bu şekilde."

Dr Barney, "Hı-hıh," deyip bunu not defterine geçirdi.

"Neyse..." diyerek lafı toparlamaya çalıştım. Adama yalan söylediğime göre, birbirimizi iyi tanıyorduk demek ki. "Asıl mesele, sürdürülebilir yaşam kurmak. Bunu başarabileceğimi sanmıyorum."

"Sürdürülebilir yaşam mı?"

"Aynen. Gerçek bir iş, gerçek bir ev falan."

"Peki ya aile?"

"Elbette! O da olmak zorunda. Aile kurmadan başarılı olunmaz ki?"

"Hı-hıh."

"Bu da kendime bir an önce çeki düzen vermem gerektiği anlamına geliyor ama yapamıyorum. Kafamın içi abuk sabuk düşüncelerle dolu. Saçma olduklarını biliyorum üstelik. İçimden 'Dur artık!' diyorum."

"Ama duramıyorsun."

"Duramıyorum."

"Peki." Prozac kalemini masaya vurdu. "Kafandaki düşünceleri istemediğinin farkındasın. Bu iyi bir şey."

"Evet."

"Sesler duyuyor musun peki?"

A-ha. Asıl mevzuya giriyoruz. Dr. Barney tatlı birine benziyordu ama eline bir deli gömleği verdiğiniz takdirde durumu ustaca idare edeceğinden emindim. Sizi kandırıp deli gömleğine sokar, yumuşak duvarları olan rahat bir odaya götürür, siz de orada bir banka oturup arkasını gösteren aynaya (Bu aynaları nasıl yapıyorlardı sahi?) bakarak insanlara, Varyemez Amca olduğunuzu anlatırdınız. Sorunlarım olduğunu biliyordum ama deli olmadığımı da biliyordum. Şizofren değildim. Sesler falan duymuyordum. Yani, tek bir ses vardı, asker adam ama o da kendi sesimdi, kendime gaz vermeye çalışıyordum. Bu yüzden tımarhaneye kapatılmaya niyetim yoktu.

"Yok," dedim. Teknik olarak, yalan söyledim. Bir kez daha.

"Craig, beyin kimyasıyla ilgili bilgin var mı?"

Başımı evet anlamında salladım. Atlaya atlaya biyoloji ders kitabının ilerideki sayfalarına da bakmıştım.

"Depresyonun nasıl işlediğini biliyor musun peki?"

"Evet." Basit bir açıklaması vardı. "İnsan beyninde, beyin hücreleri arasında mesaj taşıyan kimyasallar oluyor. Nörotransmitterler. Serotonin de bunlardan biri."

"Harika."

"Bilim adamları nörotransmitterlerin depresyonla alakalı olduğunu düşünüyorlar... Sisteminizde bu kimyasal eksikse depresyona girmeye başlayabilirsiniz."

Dr. Barney başıyla onayladı.

"Yani," diye anlatmaya devam ettim, "serotonin mesajı bir beyin hücresinden diğerine aktardığı sırada, tekrar kullanılmak üzere ilk hücre tarafından emilir. Sorun şu ki beyin hücreleri bazen emmeyi abartabiliyor..." Kıkır kıkır güldüm. "Ve sistemde mesajları taşımaya yetecek serotonin kalmıyor. Dolayısıyla beynin fazla serotonin almasını önleyip daha fazlasını sisteme göndermeye yarayan, seçici serotonin gerialım inhibitörü denilen ilaçlar var. Hasta da kendini daha iyi hissediyor."

"Craig, harikasın! Boş olmadığın kesin. Senin için de tam olarak bu şekilde çalışacak bir ilaca başlayacağız."

"Süper."

"Reçeteyi yazmadan evvel sormak istediğin bir şey var mı?"

Elbette vardı. Dr. Barney mutlu birine benziyordu. Güzel bir altın yüzük, parlak gözlükler takmıştı.

"Bu işe nasıl başladınız?" diye sordum. "İnsanların nasıl başladıklarını hep merak etmişimdir."

Öne eğilince, göbeği kendi gölgesinde gözden kayboldu. Kırlaşmış kalın kaşları ve ciddi bir yüz ifadesi vardı.

"Üniversiteden sonra, kendi sorunlarımla uğraşmam gerekti ve dünya üzerinde, insanların çektiği bedensel acıların, zihinsel ıstırabın yanında hiç kaldığına karar verdim," dedi. "Kendimi toparladıktan sonra, diğer insanlara yardım etmeye karar verdim."

"Kendi sorunlarınızı çözdünüz yani?"

"Çözdüm."

"Neyiniz vardı?"

İç geçirdi. "Seninkinden."

"Öyle mi?"

"Tıpkısının aynısı."

Öne eğildim. Yüzlerimiz arasında en fazla yarım metre vardı. "Nasıl hallettiniz?" diye sordum, yalvarırcasına.

Ağzının tek kenarını kıvırdı. "Senin halledeceğin şekilde. Kendi başıma."

Ne? Ne biçim cevaptı bu böyle? Kaşlarımı çatarak baktım. Buraya yardım almaya gelmiştim. Kendi başıma çözmek istesem burada ne işim vardı? Gider otobüsle Meksika turu atardım.

"Zoloft'a başlayacağız," dedi Dr. Barney.

O-*o?* "Harika bir ilaç. Bir sürü insana iyi geliyor. Bir tür SSRI*, beynini anlattığın şekilde etkileyecek. Sen yine de hemen etki göstermesini bekleme, sisteme karışması haftalar alıyor."

"Haftalar mı?"

"Üç ya da dört hafta."

"Daha hızlı etki edeni yok mu?"

"Zoloft'u her gün bir kez, yiyeceklerle birlikte alacaksın. Elli miligramla başlıyoruz. Haplar yüzünden biraz başın dönebilir ama başka bir yan etkisi yok, cinsel yan etkileri dışında." Dr. Barney başını not defterinden kaldırıp baktı. "Cinsel hayatın var mı?"

Ha ha ha ha ha ha ha. "Yok."

"Pekâlâ. Ayrıca Craig, bence biriyle görüşmenin faydası olacaktır."

* Seçici Serotonin Gerialım İnhibitörü, antidepresan ilaçların bir grubu (ç.n.)

"Biliyorum! Denemedim mi sanıyorsunuz. Kızlarla konuşurken rahat değilim."

"Kızlar mı? Yok, ben terapistten bahsediyorum. Bir terapiste gitmeye başlasan iyi olur."

"Siz varsınız ya."

"Ben psikofarmakoloğum. Sana bir terapist tavsiye edebilirim."

Amma da karışık iş. "Tamam."

"Bir tane bulalım bakalım." Çalışma masasının üzerinde beyaz sayfalara benzeyen bir şeyin kapağını açıp benim için bir anlam ifade edebilirmiş gibi, isimler ve adresler sıralamaya başladı. Dr. Abrams Brooklyn'de, Dr. Fieldstone Manhattan'da, Dr. Bok Manhattan'da... Dr. Bok'un enteresan bir isim olduğuna karar verdim ve onunla bir randevu ayarladık. Ama randevuyu kaçırdım. Haftanın sonraki günlerinde, hazırlamam gereken bir tarih ödevi vardı ve Dr. Bok'u arayıp randevuyu iptal etmediğim için o kadar utandım ki bir daha onu görmeye gidemedim. Dr. Barney ile sonraki randevumuzda başka bir ruh doktoru seçmemiz gerekti, sonra bir başkasını ve bir kez daha başkasını. Değiştirdiklerimiz arasında cinsel tacize uğrayıp uğramadığımı soran ufak tefek yaşlı kadın, kadınlarla neden bu kadar çok sorun yaşadığımı soran, güzeller güzeli bir kızıl saçlı ve hipnozu öneren palabıyıklı adam vardı. Birileriyle çıkmaya benziyordu, tek farkı sonunda kızlarla öpüşemiyordum. Aynı zamanda biseksüelmişim gibi erkeklerle de buluşuyordum.

"Sizinle konuşmayı seviyorum," dedim, Dr. Barney'ye.

"İlaçların etkisine bakmak için bir ay içinde tekrar görüşeceğiz."

"Siz terapi yapmıyor musunuz?"

"Diğer doktorlar harika, Craig. Sana faydaları dokunacaktır."

Dr. Barney ayağa kalktı. Boyu bir altmış beş falandı. Tombul ve yumuşak eliyle elimi sıktı. Zoloft reçetesini elime tutuşturup gecikmeden başlamamı tembihledi. Dediğini yaptım, metroya binip eve dönmeden önce ilacı aldım.

on üç

Zoloft işe yaradı, üstelik haftalar geçmesi de gerekmedi. Aldığım gün işe yaramaya başladı. Nasıl oldu bilmiyorum ama birden bire hayatı sevmeye başladım. Ne zorum vardı ki? Daha çocuktum. Yapacak bir sürü şeyim vardı. Tamam, birtakım zorluklar yaşamıştım ama bunlardan ders çıkartıyordum sonuçta. Bu haplar sayesinde eski halime kavuşacaktım. Pratik ve etkili bir şekilde her şeyin üstesinden gelecektim. Okuldaki kızlarla konuşup onlara sorun yaşadığımı ama hepsiyle baş ettiğimi söyleyecektim. Onlar da benim cesur ve seksi olduğumu düşünüp telefon numaralarını vereceklerdi.

Placebo etkisiydi muhakkak ama böyle placebo etkisine can kurbandı. Placebo etkisi bu kadar süper bir şeyse depresyonu neden bu şekilde tedavi etmiyorlardı? Ediyorlardı belki de. Zoloft'un nişasta olmadığı ne malumdu? Beynim, döndüm işte dedi ve ben her şeyin geride kaldığını sandım.

Bu benim Yalancı Değişimle ilk deneyimimdi. Berbat bir

şeydi. Bir sınavdan iyi not alırsınız, bir kız esprinize güler, internette canlı sohbet yaparken belden aşağı patlama deneyimi yaşarsınız, banyoya koşturup bütün sorunları geride bıraktığınızı sanırsınız. Bir sabah uyandığınızda depresyon size kimin patron olduğunu göstermeye gelince her şey daha da kötüye gider.

Eve dönünce anneme, "Harikayım!" dedim.

"Doktor ne dedi?"

"Zoloft kullanıyorum!" Ona şişeyi gösterdim.

"Hı. Ofiste bir sürü kişi bunu kullanıyor."

"İşe yaradı bence!"

"Bu kadar çabuk işe yaraması imkânsız, tatlım. Hemen heyecanlanma."

Zoloft'u her gün aldım. Bazı günler, normal insanlar gibi uyanıp yataktan kalktım ve dişlerimi fırçaladım. Bazı günler uyandım, yatakta yatıp tavanı seyrettim ve normal insanlar gibi yataktan çıkıp dişlerimi fırçalamamın ne manası var, diye düşündüm. Ama her seferinde bir şekilde altından kalktım. Birden fazla almaya da kalkışmadım; o tür bir ilaç değildi. Özel bir şey hissettirmiyordu ama birinci aydan sonra, söyledikleri gibi, kötülediğimde, suyun üzerinde durmama yardım eden bir şamandıra varmış gibi hissetmeye başladım. Çark dönmeye başladığında, olumlu düşüncelere bağlı bir panik düğmesi vardı; ona basıp ailemi, kardeşimi, arkadaşlarımı, internet sohbetlerinde geçen zamanı ve okuldaki iyi öğretmenleri düşünüyordum. Sarah ile vakit geçirmeye bile başlamıştım. Çok akıllıydı, kafasının benden iyi çalıştığı kesindi. Benim

yaşadığım dönemden doktora gitmesine gerek kalmadan geçecekti. Yalnızca dördüncü sınıfta olmasına rağmen, ev ödevleri cebire uzanıyordu. Ona ödevlerinde yardım ettim. Bazen o ders çalışırken, sayfa kenarlarına spiraller ve desenler çizmek dışında bir şey yapmadım. Haritaları bıraktım.

"Çok güzel olmuş, Craig," diyordu karalamalarıma.

"Sağ ol."

"Resmi niye bıraktın?"

"Vaktim yok."

"Saçmalama. Her zaman vaktin var."

"Öyle mi?"

"Evet. Zaman insanın uydurduğu bir kavram."

"Sahi mi? Nereden duydun bunu?"

"Uydurdum."

"Doğru mu bilmiyorum. Hepimiz zamanın içinde yaşıyoruz. Bizi o kontrol ediyor."

"Zamanımı istediğim gibi kullanıyorum, demek ki zamanı ben kontrol ediyorum."

"Filozof olsana sen, Sarah."

"Ih, yok. Neymiş o? Ben iç mimar olacağım."

Tekrar yemek yemeye bile başladım: İlkin kahveli yoğurt, sonrasında halka çörek, sonrasında tavuk. Bu arada, uyku iki ileri bir geri ilerliyordu. Psikolojinin altın kurallarından biriydi bu: Ruh doktorlarına göre, hayatımızdaki her şey iki adım ileri, bir adım geri şeklinde ilerliyordu. Tiner koklayıp kendinizi çatıdan attığınız zamanları mazur göstermek için kullandıkları açıklama buydu. Bunlar birer geri adımdı yalnızca.

Bazı geceler uyuyamıyordum ama ardından iki gece harika bir uyku çekiyordum. Rüya bile görüyordum: Uçtuğum rüyalar; Nia'yla otobüste karşılaştığım, onunla konuştuğum, ona baktığım, birkaç durak sonra otobüsten inerken el salladığım rüyalar. Onunla bir kez olsun yatamadığım rüyalar. Köprüden atlayıp kocaman bulanık bir zarın üzerine iniş yaptığım, Hudson Nehri boyunca Manhattan'dan New Jersey'e kadar zıpladığım, katıla katıla gülüp zarın hangi yüzünün geldiğine baktığım rüyalar.

Uyku tutmadığındaysa, berbattı. Annemle babamdan fazla bir miras kalmayacağını düşünüyordum, kardeşimi üniversiteye göndermeye paramızın yetmeyeceğini, tarih ödevini hazırlamam gerektiğini, kütüphaneye gitmem gerekirken gitmediğimi, e-postalarımı günlerdir kontrol etmediğimi... Bir şey kaçırıyor muydum acaba? E-postalara neden böyle kafayı takmıştım? Neden yastığım ter içinde kalıyordu? Hava çok sıcak değildi. Aynı gün içinde ne akla hizmet hem ot içmiş hem de mastürbasyon yapmıştım? Bir kural koymuştum: Mastürbasyon yaptığım günler ot içmiyordum; ot içtiğim günler mastürbasyon yapmıyordum. Çünkü ikisini de yaptığım günler boşa geçmiş günlerdi, üç adım geri gidilen günler.

Bir süre eş evreli çalışmaya başladım. Üç hafta iyi oluyordum, sorunsuz ve verimliydim. En verimli halimle bile fazla dikkat çeken bir tip değildim gerçi. Okul koridorlarında beni görüp, "İşte Craig Gilner geliyor. Ne işler çeviriyor acaba?" demezdiniz. "Şu çocuğun arkasındaki posterde ne yazıyor... Anime kulüp toplantısı bugün müymüş?" derdiniz. Fakat ora-

daydım, önemli olan da buydu. Evde yatağımda değildim, okuldaydım.

Sonra kötülüyordum. Bunlar genelde Aaron'larda takıldıktan sonra oluyordu, kafayı cidden bulup berbat bir film izledikten sonra. Will Smith'in olduğu, filme yerleştirilen bütün reklamları ve senaryodaki açıkları yakaladığımız türden bir film. Böyle günlerde Aaron'ların salonundaki kanepede uyanıyor (Aaron, Nia ile arkada yatarken ben de kanepede yatıyor oluyordum) ve ölmek istiyordum. Parmağımı oynatacak halim olmuyordu. Vaktimi, bedenimi, enerjimi, kelimelerimi ve ruhumu tükettiğim için berbat durumda oluyordum. Derhal eve dönüp ödevlerimin başına oturmak istiyordum ama metroya binecek gücü bile bulamıyordum. Beş dakika daha yatıyordum. Sonra beş dakika daha. Beş daha. Aaron nihayet uyanıyordu. Ben de çişe kalkıp onunla bir iki kelime konuşmak, kahvaltı edip bir iki lokma bir şeyler yemek için kendimi zorluyordum. Nia, "İyi misin, abi?" diye soruyordu.

Bir cumartesi sabahı, Aaron kahve almaya gittiğinde ona iyi olmadığımı söyledim.

"Ne oldu?"

İç geçirdim. "Bu sene fena depresyona girdim. İlaç kullanıyorum."

"Craig. Aman tanrım. Çok üzüldüm." Yanıma gelip ufacık bedeniyle bana sarıldı. "Nasıl olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?" Ben de ona sarıldım. Öyle görünsem de sulu gözlü biri değilim aslında. Sarılmayı tercih ederim. Banal, bi-

liyorum. Artık garip kaçmaya başlayana kadar ona sarılmaya devam ettim.

"Evet. Ben de Prozac kullanıyorum."

"Hadi canım!" Biraz geri çekildim. "Bana söyleseydin ya!

"Sen de bana söyleseydin ya! Hastalık ortağıyız bu durumda!"

"Hastanın dibiyiz!" dedim ayağa kalkarak.

"Sen ne kullanıyorsun?" diye sordu.

"Zoloft."

"Bebekler için o ya," dedi dil çıkartarak. Cidden *piercing*'i vardı. "Berbat durumdakiler Prozac kullanır."

"Terapiste gidiyor musun?" Deli doktoru demek istedim ama sesli söyleyince komik kaçacaktı.

"Haftada iki kere!" dedi gülümseyerek.

"Vay canına. Derdimiz ne bizim ya?"

"Bilmem." Dans etmeye başladı. Müzik çalmıyordu ama Nia canı isteyince dans ederdi. "Bizler sürekli ilaç kullanan, dağıtmış Amerikan çocukları kuşağındanız galiba."

"Sanmam. Bizden öncekilerden daha dağıtmış olduğumuza inanmıyorum."

"Craig, tanıdıklarımın belki yüzde sekseni ilaç kullanıyor. Dikkat dağınıklığı falan için."

Bunu ben de biliyordum ama düşünmek istemiyordum. Aptalca ya da bencilce olabilir ama ben kendimi düşünmek istiyordum. Bir akımın parçası olma fikri hoşuma gitmiyordu. Bu dikkat çekmek için yaptığım bir şey değildi.

"Gerçekten ihtiyaçları var mı bilmiyorum," dedim. "Benim var."

"Bir tek senin başına geldiğini mi sanıyorsun?"

"Bir tek benim değil de... Bu kişisel bir şey, o kadar."

"Peki, Craig, tamam," deyip dans etmeyi bıraktı. "Bir daha açmam bu konuyu."

"Ne oldu?"

"Tanrım. Niye bu durumdasın biliyor musun? Çünkü insanlarla *bağ* kurmuyorsun."

"Hiç de bile."

"İşte, az önce sana aynı sorunu yaşadığımı anlattım..."

"Aynı olmak zorunda değil," dedim. Nia'nın sorununun ne olduğundan emin değildim. Manik depresif falan olabilirdi. Manik depresyon gerçek depresyondan daha kıyaktı, onların manik dönemleri oluyordu. Okuduğum kadarıyla, acayip eğlenceliydi. Biraz haksızlık oluyordu bence.

"İşte? Bunu demek istiyorum. Sürekli duvar örüyorsun."

"Ne duvarı?"

"Depresyonda olduğunu kaç kişiye anlattın?"

"Annemle babama."

"Hı-hı."

"Kardeşime. Doktorlara."

"Aaron'a anlattın mı?"

"Onun bilmesine gerek yok. Sen kaç kişiye söyledin peki?"

"Aaron'ın tabii ki bilmesi lazım! O senin en iyi arkadaşın!"

Ona baktım.

"Aaron'ın da bir sürü sorunu var bence, Craig." Nia yanıma oturdu. "İlaç kullanmaya başlasa ona da iyi gelir bence ama bunu asla kabul etmez. Sen konuşsan, dinler aslında."

"Sen Aaron'a söyledin mi peki?"

"Hayır."

"Gördün mü? Neyse, birbirimizi iyi tanıyoruz zaten."

"Kim? Senle ben mi? Yoksa Aaron'la sen mi?"

"Hepimiz belki de."

"Yani, katılmıyorum. Seni tanıdığıma seviniyorum, Aaron'ı tanıdığıma da seviniyorum. Beni arayabilirsin, yani, canın sıkkın olunca falan."

"Sağ ol. Yeni numaran yok bende."

"Al."

Ve numarasını verdi, sihirli bir telefon numarası: Cep telefonuma büyük harflerle kaydettim. *Bu kız beni kurtarabilir,* diye geçirdim içimden. Terapistler, mutluluğu başka bir insanda bulmadan evvel, kendi içinizde bulmanız gerektiğini söylüyorlardı. Yine de, Aaron diye birisi olmasaydı ve geceleri Nia'ya sarılıp yatan, onunla aynı soluğu paylaşan kişi ben olsaydım bayağı bayağı mutlu olurdum diyen bir ses vardı içimde. İkimiz de mutlu olurduk.

Evdeyken, kötü dönemleri kanepede yatarak, annemle babamın getirdiği suyu içerek, elektrikli battaniyeyi çalıştırıp sırılsıklam terleyerek atlatmaya çalıştım. Görüşmek istememe nedenim olarak insanlara, "Bugün depresyonum azdı," demek istiyor ama o cesareti bir türlü bulamıyordum. Amma komik olurdu. Birkaç gün sonra kanepeden kalkıyordum ve durumu için mazeretler uydurmaya ihtiyaç duymayan Craig'e dönüşüyordum. Böyle vakitlerde, Nia'yı arayıp kendimi daha iyi hissettiğimi söylüyordum, o da bana kendini daha iyi hissettiğini söylüyordu. Senkronizeydik belki de. Ben de ona dalga

geçmemesini söylüyordum. O da telefonda gülümseyip, "Güzel dalga geçiyorum ama," diyordu.

Martta, son reçetemden sekiz tane hap kaldığında, artık Zoloft'a ihtiyacım kalmadığını düşünmeye başladım.

Daha iyiydim. Tamam, belki daha iyi değildim ama çok da kötü durumda değildim. Garip bir histi, kafam hafiflemişti sanki. Derslerime yetişmiştim. Bu arada Dr. Minerva'yı bulmuştum. Dr. Barney ile birlikte denediğimiz altıncı doktordu. Onun dobra yaklaşımının sorunlarımı çözmekte işe yarayabileceğini düşünüyordum. Sınavlardan hâlâ 93 alıyordum ama herkes 100 alacak diye bir kural yoktu sonuçta.

Hap almaya ne gerek vardı? Küçük bir sorun yaşamış ve hemen paniklemiştim. Hâlbuki uyum sağlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı, o kadar. Yeni bir okula başlayan herkes benzer sorunlar yaşardı. Başta doktora gitmem bile gereksizdi büyük ihtimalle. Kustumsa ne olmuştu yani? Artık kusmuyordum. Bazı günler yemek yemiyordum ama insanlar bunu İsa zamanında da yapıyordu. Annemin demesine bakılırsa oruç dinin önemli bir parçasıydı. Amerika'da herkes zaten şişmandı, ben de bu sorunun bir parçası olmak zorunda mıydım?

Böylece son Zoloft şişesini bitirince yenisini almadım. Dr. Barney'yi de aramadım. Şişeyi bir kenara attım ve *tamam,* dedim, *kendimi bir daha kötü hissedecek olursam Brooklyn Köprüsü'ndeki o geceyi hatırlayacağım.* Haplar zayıf insanlar içindi ve benim onlarla işim kalmamıştı. Tekrar kendim olmuştum.

Ama her şey eski haline döndü, bebeğim. İki ay sonra, tekrar tuvaletteydim ve karanlıkta, klozete eğiliyordum.



3. KISIM: GÜM!

on dört

Annemle babam dışarıda, az önce onlarla yediğim akşam yemeğini kusuşumu dinliyordu. Kapıya baktım. Babamın masadan kalkarken ağzına attığı son lokmayı çiğneyişini duyar gibi oldum.

"Craig, birilerini aramamı ister misin?" diye sordu annem. "Acil bir durum var mı?"

"Yok," dedim ayağa kalkarken. "Birazdan geçer."

"Annene bal kabağı pişirme dedim ama dinlemedi," diye dalga geçti babam. Babam kadar kötü espri yapan biri daha yoktu bu dünyada.

"Hı," dedim, lavaboya giderken. Ağzımı suyla çalkaladım, sonra gargarayla ve tekrar suyla. Bu arada, annemle babam beni soru yağmuruna tutuyordu.

"Doktor Barney'yi aramamızı ister misin?"

"Doktor Minerva'yı aramamızı ister misin?"

"Çay ister misin?"

"Çay mı? Su içsin çocuk. Su ister misin?"

Işığı yaktım...

"Ah. Işığı yaktı. İyi misin, Craig? Ayağın falan mı kaydı yoksa?"

Banyonun aydınlığında kendime baktım. Evet, iyiydim. İyiydim çünkü bir plan yapmış ve çözümü bulmuştum: İntihar edecektim.

Bu gece yapacaktım. Bütün bu olan bitenler saçmalıktan başka bir şey değildi. İyileştiğimi sanmış ama iyileşmemiştim. Bir denge yakalamaya çalışmıştım ama yakalayamamıştım. Köşeyi dönmeye çalışmıştım ama köşe falan yoktu. Yemek yiyemiyordum, uyuyamıyordum. Kaynak israfından başka bir şey değildim.

Annemle babam çok üzülecekti. Yıkılacaklardı. Küçük kardeşim de öyle. Çok güzel, çok akıllı bir kızdı. Benim gibi bir fiyasko değildi, orası kesindi. Ondan ayrılmak zor olacaktı. Perişan olma olasılığını söylemiyorum bile. Annemle babam da beceriksiz olduklarını düşüneceklerdi. Kendilerini suçlayacaklardı. Bu, hayatlarının en önemli olayı olacaktı. Partilerde arkalarını döndükleri anda, diğer anne babalar aralarında fısır fısır konuşmaya başlayacaklardı:

Oğullarının başına geleni duydunuz mu?

Ergenlikte intihar etmiş.

Asla atlatamayacaklar.

Nasıl atlatsınlar ki?

Belirtilerden anlamamışlar demek ki.

Yine de başkalarının duygularını kendi duygularımın

önünde tutmaktan vazgeçmem lazımdı. Pop starların deyimiyle, kendime karşı dürüst olma vakti gelmişti. Kendime karşı dürüst olduğumda da bu işe bir son vermek istiyordum.

Bu gece halledecektim. Gece yarısını geçtikten sonra. Sabaha karşı, aslında. Uyanıp bisikletime atlayacak ve Brooklyn Köprüsü'ne gidip kendimi köprüden aşağı atacaktım.

Gitmeden evvel, son bir kez annemin yatağında uyumaya karar verdim. Kendimi kötü hissettiğimde, büyümüş olmama rağmen, annem yanında yatmama izin veriyordu. Babam salonda uyurdu. Yatakta bol bol yer vardı. Birbirimize sarılarak uyuduğumuzu falan zannetmeyin. Birlikte yatınca bana ılık sütle kahvaltılık gevrek getirirdi. Bu geceyi ona borçluydum. Biricik oğlu gitmeden evvel onunla vakit geçirecekti. Bunu yapmazsam vicdansızlık etmiş olurdum. Babama sarılacaktım, kardeşime de. Ama geride not falan bırakmaya niyetim yoktu. O ne saçma şeydi öyle?

"İyiyim," dedim, banyo kapısının kilidini açıp dışarı çıkarken. Annemle babam bana sarıldılar. Aaron'lardaki partide, geleceğimizin ne kadar parlak olduğunu tasdik ettiğimiz zamanki kucaklaşmamıza benzedi.

"Seni seviyoruz, Craig," dedi annem.

"Doğru söylüyor," dedi babam.

"Hı," dedim.

Dr. Minerva ile Dokunaçlar ve Çapalardan bahsediyorduk. Bakın ne diyeceğim, Doktor: Annem ile babam da Dokunaçlarımın bir parçası, arkadaşlarım da. Dokunaçlarımın kendi Dokunaçları var ve ben onlardan hiçbir zaman kurtulamayacağım.

Çapa kısmı kolay: Kendimi öldüreceğim. Günlerin bu şekilde üstesinden geliyordum. İntihar edebileceğimi bilerek. Bunu yapacak kadar güçlü olduğumu ve yapabileceğimi bilerek.

"Bu gece senin yanında yatabilir miyim?" diye sordum anneme.

"Tabii, tatlım"

Babam başıyla onayladı.

"Yatmaya hazırım." Odama gidip yatarken giyecek bir şeyler buldum, sonra da ölmek için bir iki parça kıyafet ayarladım. Sabah çıkarken onları giyecektim. Annem süt ısıttığını, içersem rahat uyuyacağımı söyledi. Kardeşimin odasına gittim. Çalışma masasında mutfak çizimi yapıyordu.

"Seni seviyorum, küçük kız," dedim ona.

"İyi misin?" diye karşılık verdi.

"Evet."

"Kustun."

"Duydun mu yoksa?"

"*Böööööğğğğğğğh*," dedin, tabii ki duydum."

"Musluğu açtım!"

"Kulaklarım iyi duyar," dedi kulağını göstererek.

"Kusma taklidin fena değilmiş," dedim.

"Evet." Önündeki çizime döndü. "Büyüyünce komedyen olurum belki. Sahneye çıkıp böyle sesler çıkartırım."

"Yok," dedim. "Ne yapabilirsin biliyor musun? Ya da bu kadar iyi olduğuma göre ben yapabilirim. Sahneye çıkıp ciddi ciddi kusabilirim. İnsanlar da izlemek için para öderler. Profesyonel kusucu gibi bir şey."

"Craig, iğrençsin."

Bence *iğrenç* değildi. Fena fikir sayılmazdı aslında. Performans sanatları nasıl başlamıştı zaten?

Bunun dikkatini dağıtmasına izin verme, asker.

Tamam, vermem.

Kararını verdin ve verdiğin karara sadık kalacaksın, değil mi?

Evet, komutanım.

Bu odaya gelmenin nedeni kardeşinle vedalaşmak, değil miydi?

Kesinlikle, komutanım.

Olaylar bu noktaya geldiği için üzgünüm, asker. Sende umut olduğunu sanmıştım. Ama yapman gerekeni yapmak zorundasın ve bazen hara-kiri yapman gerekir. Anlatabildim mi?

Evet, komutanım.

Sarah'ya sarıldım. "Sen çok tatlı ve akıllı bir kızsın. Bir sürü harika fikrin var. Onlardan sakın vazgeçme."

"Tabii ki." Bana baktı. "Derdin ne senin?"

"İyiyim ben."

"İyi değilsin. Beni kandırmaya çalışma."

"Yarın kendime gelirim."

"Tamam. Mutfağımı beğendin mi?"

Kaldırıp gösterdi. Ayrıntılı bir kuş bakışıyla sıralanmış, kapıların yerini gösteren çeyrek daireleri, lavabosu ve buzdolabıyla, resmen çizim yapmıştı. Birilerinin karşılığında para ödeyeceği bir şeye benziyordu.

"Muhteşem olmuş, Sarah."

"Sağ ol. Ne yapacaksın şimdi?"

"Erkenden yatacağım."

"Bir an önce iyileş."

Odasından çıktım. Annem sütümü çoktan ısıtmıştı. Yataktaki yerim de hazırdı.

"Biraz daha iyi misin?"

"Tabii."

"Cidden iyi misin, Craig?"

"Evet anne, iyiyim dedim ya."

"Sırtını yastığa yasla."

Yatağa girdim. Şilte sert ve gerçekti. Ayaklarımı örtülerin altına sokup bu hissin tadını çıkarttım. Ayaklarımı kapatan yeni yıkanmış nevresimler, küçük dağ sıraları halinde yükseliyordu. Herkesin hoşlanacağı bir şeydi bu. Annem sütümü verdi.

"Saat daha dokuz, Craig. Bu kadar erken uyuyamazsın."

"Bir şeyler okurum."

"Güzel. Yarın Doktor Barney ile bir randevu ayarlarız, yardımcı olması için. İlaçların yenilenmesi gerekiyordur belki de."

"Belki de."

Oturup hiçbir şey düşünmeden, ılık sütümü içtim. Bu yeni geliştirdiğim bir beceriydi, son zamanlarda öğrendiğim tek şey: Nasıl hiçbir şey düşünülmez. İşin sırrı şu: Etrafınızdaki dünyayla ilgilenmeyin, geleceğe dair herhangi bir umut beslemeyin ve kendinizi sıcak tutun.

Lanet olsun. Aramam gereken biri daha vardı. Telefonumu

cebimden çıkarttım ve kapağını açıp büyük harflerle kaydettiğim ismi buldum. ARA tuşuna bastım.

"Nia?" dedim, karşı taraf telefonu açınca.

"Selam, na'ber?"

"Seninle konuşmak istedim."

"Konu ne?"

İç çektim.

"Offff İyi misin, abi?"

"Yok."

"Neredesin?"

"Evdeyim. Annemin yatağında, aslında."

"Yok artık. Sorunun sandığımızdan büyük galiba, Craig."

"Yok be! Uyuyamadığım için buradayım. Küçükken, annenle babanın yanında yatmayı sevmez miydin?"

"Şey, babam ben üç yaşındayken ölmüş."

Kahretsin. Doğru ya. Bazılarımızın şikâyet edebilecekleri gerçek sorunları vardı.

"Doğru ya, özür dilerim, hımm..."

"Sorun değil. Ben de bazen annemin yanında yatardım."

"Ama artık yatmıyorsundur."

"Yok, yatıyorum. Benzer durumlarda."

"Hı. Ne yapıyorsun?"

"Bilgisayarda ödev."

"Aaron nerede?"

"Evde bilgisayarın başında. Ne istiyorsun, Craig?"

Derin bir nefes aldım. "Nia, Yönetici Meslek Lisesi'ne kabul edildiğimizi öğrendiğimizde verdiğimiz partiyi hatırlıyor musun?"

"Yani..."

"Partiye gelirken, Aaron'la takılmaya başlayacağını biliyor muydun?"

"Craig, bu konuyu seninle konuşamam."

"Hadi lütfen, şansım var mıydı bilmek istiyorum."

"Bunu konuşmuyoruz."

"Lütfen ama. Ölüyorum farz et."

"Tanrım. Amma abarttın."

"Hı. Evet."

"O partiye gelirken yeşil elbisemi giymiştim, hatırlıyorum."

"Ben de hatırlıyorum!"

"Aaron da bana karşı çok iyiydi."

"Scrabble oynarken yanına oturdu."

"Benden hoşlandığını biliyordum zaten. Ama kafam karışır diye, lise sınavları açıklanana kadar biriyle birlikte olmak istememiştim. Sen ve Aaron, başa baş gidiyordunuz. İkiniz de benle muhabbet ediyordunuz ama senin çenende et beni vardı."

"Ne?"

"Kocaman kıllı beni hatırlamıyor musun? Kabarık, iğrenç şey."

"Benim falan yoktu!"

"Craig, takılıyorum."

"Of, tamam." Karşılıklı gülüştük. Onunkisi içtendi, benimkisi yalandan.

"Yanlış anlamak yok Craig, tamam mı?"

"Tabii ki," diye yalan söyledim.

"İlk adımı atsaydın ben de, ne bileyim, sana uyardım galiba. Ama atmadın."

Ölüm.

"İyi oldu, gerçi. Arkadaş olduk ve bu tür konularda konuşabiliyoruz."

"Evet, konuşuyoruz."

Ölüm.

"İnan bana, Aaron'la konuşmaktan nefret ediyorum."

"Niye?"

"Sürekli kendinden bahsediyor, kendi sorunlarından. Senin gibi. İkiniz de çok benmerkezcisiniz. Tek farkı, sen kendini fazla beğenmediğin için sana katlanmak daha kolay. Aaron kendini cidden çok beğeniyor. Büyük sıkıntı."

"Sağ ol, Nia. Çok tatlısın."

"Öyle olmaya çalışıyorum."

"Şimdi hamle yapsam ne olur?" diye sordum. Kaybedecek bir şeyim yoktu nasılsa.

"Ne hamlesi?"

"Yani. Oraya gelsem ve canı cehenneme, deyip sen dışarı gelene kadar kapının önünde beklesem. Sen çıkınca da sarılıp öpsem?"

"Hıh! Asla yapamazsın."

"Ya yaparsam?"

"Sana Şapkat atardım."

"Şapkat?"

"Evet. Hatırlamıyor musun? Çok komikti."

Telefonu bir kulağımdan diğerine aldım.

"Netleştirmek istedim yalnızca," dedim gülümseyerek. Yalan da değildi. Geride yarım kalmış bir şeyler bırakmak

istemiyordum. Nerede durduğumu bilmem lazımdı. Nia'yla aramızda arkadaşlık dışında bir şey yoktu, cidden. Onunla yakaladığım fırsatı kaçırmıştım ama sorun değildi. Bir sürü fırsat kaçırmıştım. Çok fazla pişmanlığım vardı.

"Senin için endişeleniyorum, Craig," dedi.

"Ne?"

"Aptalca bir şey yapma sakın, tamam mı?"

"Tamam," dedim. Yalan da değildi. Yapacağım şey çok mantıklıydı.

"Aptalca bir şey yapmaya kalkışacak olursan, beni ara."

"Hoşça kal Nia," dedim. Sonra dudaklarımı sessizce oynatıp, *seni seviyorum*, dedim. Hücrelerinden bir kısmı titreşimleri hisseder ve bu da, sonraki hayatımda işime yarardı belki. Başka bir hayatım olacaksa tabii. Bir başka hayatım olacaksa, geçmişte geçmesini dilerdim. Geleceğin daha kolay olacağını sanmıyordum.

"Görüşürüz Craig."

KAPAT tuşuna bastım. KAPAT tuşunun kırmızı oluşu biraz acımasızcaydı bence.

on beş

O gece uyuyabileceğimi düşünmekle büyük aptallık etmiştim. Işıkları kapatıp kupamı kenara koyduktan sonra, Uyku-Yok hissine kapıldım. Mahşerin Dört Atlısı'nın beyninizi halatla kafatasınızın önüne doğru çekiştirmesi gibi bir histi bu. *Yok, moruk! Kimi kandırdığını sanıyorsun! Sabahın üçünde kalkıp kendini Brooklyn Köprüsü'nden atmayı planlarken gece uyuyacağını mı sandın? Bizi küçümsemesen iyi edersin!*

Zihnimdeki Çark dönmeye başladı. Daha önce hiç olmadığı kadar kötü olacağını biliyordum. Görevler, başarısızlıklar ve sorunlar zihnimde dönüp duracaktı. Daha küçüktüm ama şimdiden hayatımı berbat ediyordum. Akıllıydım ama çok da akıllı değildim. Aklım ancak sorun çıkartmaya yetiyordu. İyi not alacak kadar akıllı değildim. Kız arkadaş bulacak kadar akıllı değildim. Kızlar benim tuhaf olduğumu düşünüyordu. Para harcamayı sevmiyordum. Para harcadığımda, kendimi tecavüze uğramış gibi hissediyordum. Otu da çok sevmiyordum

ama sonra dayanamayıp içiyor ve depresyona giriyordum. Hayatım boşa geçiyordu. Spor yapmıyordum. Tae Bo'yu bırakmıştım. Toplumsal olaylara karışmıyordum. Tek arkadaşım da arızalıydı. Dünyanın en güzel kızıyla birlikte olacak kadar şanslı bir dâhiydi ama bundan haberi bile yoktu. Yapılacak o kadar çok şey vardı ki. Başarılı olmalıydım ama değildim. Öte yandan başkaları –yaşı benden küçük olanlar– başarılıydı. Televizyona çıkıyor, para ve burs kazanıyorlardı. Hayatlarını düzene sokmuşlardı. Bense hâlâ bir hiçtim. Hiç olmaktan ne zaman kurtulacaktım?

Düşünceler zihnimde birbirini kovalıyor, arkadan öne koşturup çenemin altından aşağı damlıyorlardı: Ben bir hiçtim. Ömrüm boyunca başarılı olamayacaktım. Numara yaptığımı herkes anlayacaktı. Zaten anlamışlardı ama benim haberim yoktu. Ben numara yaptığımı biliyordum ama bilmiyormuş gibi yapıyordum. Bütün güzel düşünceler –normal olanlar, iki sene önceki sonbahardan beri zaman zaman yüzeye çıkanlar– ensemde ve omurgamda yaşayanların korkusuyla, beynimin ön kısmına kaçışmış durumdaydılar. Bundan daha kötüsü olmayacaktı.

Ev ödevim kapalı gözlerimin gerisinde yüzüyordu. Nispeten önemsiz olan Wall Street'e Giriş hisse senedi alımı oyunu, İnka tarih ödevi, çocuk oyuncağı matematik sınavı, mezar taşı yazısı gibi ortaya çıktılar. Hepsi çok yakında bitecekti.

Annem yatağa gelip yanıma uzandı. Saat daha erkendi demek ki. On bir bile değildi. Çok uzun bir gece beni bekliyordu. Mucize köpek Jordan, annemle birlikte yatağa girince

elimi onun üzerine koydum. Onun sıcaklığını hissederek, bir parça teselli bulmak istedim. Bana havladı.

Yüzükoyun yattım. Yastığım terden ıpıslak oldu. Tekrar sırtüstü döndüm. Diğer taraf da terliyordu. Bebek gibi yan yattım. Bebekler terler miydi acaba? Anne karnında peki, insan anne karnında terler miydi? Gece asla bitmeyecekti. Annem kıpırdandı.

"Craig, uyudun mu?"

"Hayır."

"Saat yarım. Kahvaltılık gevreğe ne dersin? Bazen bir kâse yedikten sonra insanın hemen uykusu geliveriyor."

"Olur."

"*Cheerios*?"

Cheerios yiyebilirdim sanırım. Annem kalkıp bir kâse gevrek getirdi. Kâse ağzına kadar doluydu, ben de bir insanın son öğününe yakışır bir iştahla silip süpürdüm. Bu kez kusmaya niyetim yoktu.

Annem yanımda, düzenli nefes alıp vermeye başladı. Ben de, bu işin pratik taraflarını nasıl halledeceğimi düşünmeye koyuldum. Bisikletle gidecektim, bu kadarından emindim. Özleyeceğim tek şey buydu: Hafta sonları Brooklyn'de manyak gibi gezmek; arabaların, kamyonların, arkasından borular çıkan kamyonetlerin arasında zikzak çizerek dolaşmak; Ronnie ile buluşup bisikletleri metro istasyonunun yanında kilitledikten sonra Aaron'lara gitmek. Bisiklete binmek basit ve yalındı. Ronnie bunun insanlığın en büyük buluşu olduğunu söylüyordu. Başta bunu aptalca bulmuştum ama son zaman-

larda bundan o kadar emin değildim. Annem okula bisikletle gitmeme izin vermiyordu, o yüzden köprünün üzerinden hiç bisikletle geçmemiştim. Bu ilk olacaktı. Kask takmayacaktım büyük ihtimalle.

Bisikletime atlayacaktım. Ilık bir bahar gecesi olacaktı. Nisan ayı en zalim aydı, değil mi? Şişko Brooklyn'in atardamarı Flatbush Caddesi'nden, geceleri fahişelerin ve polislerin konuşlandığı köprünün Brooklyn girişine doğru hızlanacaktım. Başlarını çevirip bana bakmayacaklardı. Çocukların bisikletle köprüden geçmesi yasak mıydı? Rampayı tırmanıp köprünün tam ortasına gidecektim. Daha önce gittiğim yere. Sonra araçların geçtiği yolun üzerine çıkıp Verazzano Köprüsü'ne son bir kez bakacaktım.

Bisikletimi ne yapsaydım acaba? Orada kilitli bıraktığım takdirde, köprünün yanında bağlı kalacak ve kanıt olacaktı. Bir süre sonra, kilidi kırmak ya da zinciri kesmek zorunda kalacaklardı. Zincir öyle ucuz bir zincir değildi! Bisikletim Raleigh marka, iyi bir bisikletti. Kilitli bırakmadığım takdirde birileri derhal alır ve orada olduğuma dair en ufak bir kanıt bile kalmazdı.

Bisikleti gözden çıkartamayacağıma karar verdim. Anahtarı yanıma alırsam atladığımda annemle babam nereye gittiğimi bileceklerdi. Polisler bisikleti bulup onlara haber verecekti. Zalimlik olduğunu biliyordum ama en azından ne olduğunu bileceklerdi. Arkada hiçbir iz bırakmamaktan iyiydi.

Saat kaçtı acaba? Benim için zaman durmuştu artık. Gözüme hâlâ uyku girmediğine ve terlemeye devam ettiğime göre,

kendimi hırpalamak için bir şeyler yapmaya karar verdim: Mekik çekecektim. Derdim uyumak değildi, kendimi yorup bir parça dinlenebilmek istiyordum. Böylece doğru zamanda, bir iki saat içerisinde, yola çıkabilecektim. Yatakta şınav pozisyonu aldım. Bunun aynı zamanda seks için de uygun bir pozisyon olduğunu fark ettim. Daha bir kere bile sevişmemiştim. Bakir olarak ölecektim. Cennete mi gidecektim yani? Yok, İncil'e göre intihar günahtı ve ben dosdoğru cehennemi boylayacaktım. Cezaya bakın.

Şınav çekmeyi Tae Bo'da öğrenmiştim. İyi şınav çekiyordum. Avuçlarımı kullanarak çekebildiğim gibi, parmak uçlarıma ve yumruklarıma dayanarak da çekebiliyordum. Burada, annemin yanında, yandan filme çekildiğinde garip kaçacak bir sahne yaratarak, inip çıkmaya başladım. Bir, iki, üç... Sonra geri geri saymaya başladım: Beş, dört, üç... On beşte bitirene kadar. Yatağa yığıldım.

Son 24 saattir, midemde Cheerios dışında bir şey durmadığı için bitik vaziyetteydim. Canım çıkmıştı. On beş şınav işimi bitirmişti. Ama yatakta bir şeyler hissetmeye başlamıştım. Kalp atışlarımı. Şilteye vuruyor, güçleniyor; yalnızca yatakta değil, bedenimde de yankılanıyordu. Kalp atışlarımı ayaklarımda hissediyordum, bacaklarımda, karnımda, kollarımda. Her yerde atıyordu. Bu zonklayan kas yığını, beynimin düşünmekle meşgul olmasına aldırmıyordu bile.

Tekrar avuçlarımın üzerinde yükseldim. Bir iki üç... Kollarım yanmaya başladı. Boynum ağrıyordu. Yatak şınav çekmeye uygun bir yer değildi. İnsan içine gömülüyordu. İkinci set,

ilkinden daha zor olmuştu. Yine de, on beşe gelince, yirmiye kadar devam ettim. Sonuncuda kendimi sıkıp homurdandım ve ağırlığımı şilteye bıraktım.

Güm. Güm. Güm.

Kalbim artık deli gibi atıyordu. Atışını, bedenimin her tarafında hissediyordum. Bedenimdeki bütün noktalara vuruyordu. İçimde, el bileklerimde, parmaklarımda, ensemde dolaşan tansiyonu hissettim. Bunu yapmak, sürekli gümlemek istiyordu. Amma da salaktı, şu kalp denen şey.

Güm.

Güzel bir histi, bu şekilde temizleniyordum.

Güm.

Canı cehenneme. Kalbimden vazgeçmek istemiyordum.

Kalbimden vazgeçmek istemiyordum ama beynim oyunbozanlık ediyordu. Yaşamaktan vazgeçmek istemiyordum ama ölmek istiyordum. Ne yapacaktım?

Yataktan kalkıp saate baktım. 05:07. Gecenin nasıl geçtiğini anlamamıştım. Kalp atışlarım güm güm yayılmaya devam etti. Kalkıp salonda dolaştım ve annemlerin kütüphanesinden bir kitap seçtim.

Kitabın adı, *Sevdiğiniz Birini Kaybettikten Sonra Hayatta Kalma Rehberi*'ydi. Pembe yeşil bir kapağı vardı. İki milyon adet satmıştı. İnsanların ayrılık acısını atlatmak için aldıkları psikoloji kitaplarından birisiydi. Annem, babasını kaybettiğinde almıştı. Öve öve bitirememiş, bana da kapağını göstermişti.

Kitabın neyle alakalı olduğunu anlamak için bir göz atmaya karar verdim. İlk paragrafta şöyle diyordu: "Şu anda kendi-

nize zarar vermeyi düşünüyorsanız, 20. sayfaya gidin." Bunun çok saçma olduğunu düşündüm. *Maceranı Kendin Seç* kitabı gibiydi. Neyse, 20. sayfaya gittim. İntihar yardım hattını aramam söyleniyordu çünkü intihar fikri, bir sağlık sorunuydu ve kişinin derhal tıbbi yardım alması gerekiyordu.

Sevdiğiniz Birini Kaybettikten Sonra Hayatta Kalma'nın 20. sayfasını çevirdim.

"Her belediyenin acil intihar hattı vardır. Numaralarını, sarı sayfalarda, devlet hizmetleri başlığı altında bulabilirsiniz," deniyordu.

Pekâlâ. Mutfağa gidip sarı sayfaları açtım.

Resmi kurumların telefonlarını bulmak çok zordu. Yeşil sayfalarda olduklarını sanıyordum ama yeşil sayfalar restoran rehberi çıktı. İlk cilde resmi kurumları hiç koymamışlardı zaten. İkinci ciltte vardı. Baştaki mavi sayfalara koymuşlardı ama hepsi de arabanız çekildiğinde, yerel okul yönetim kuruluyla temasa geçmek istediğinizde, apartmanda fare çıktığında aranacak numaralarla doluydu. Ah, işte, *sağlık*. Zehir kontrol, acil durum, *ruh sağlığı*. Bir sürü telefon numarası vardı. Bir tanesinin yanında intihar yazıyordu. Yerel bir numaraydı. Onu aradım.

Ellerim pantolonumun cebinde, salonda dikilirken, telefon çaldı.

on altı

"Alo."

"Selam, Acil İntihar Hattı mı?"

"Burası Brooklyn Kaygı Kontrol Merkezi."

"Oh, hım..."

"Yardım dernekleriyle birlikte çalışıyoruz. Hatlarda aşırı yüklenme olduğunda, New York Acil İntihar Hattıyla biz ilgileniyoruz. Ben Keith."

"Acil İntihar Hattı şu anda çok mu yoğun?"

"Evet. Cuma gecesi. Her zaman en yoğun gündür."

Aman ne güzel. İntiharım bile sıradandı.

"Sorun nedir acaba?"

"Ben çok, yani... depresyondayım ve kendimi öldürmek istiyorum."

"Hı-hı. Adın nedir?"

"Ah..." *Uydurma bir isim lazım. Uydurma bir isim lazım:* "Scott."

"Kaç yaşındasın, Scott?"

"On beş."

"Kendini neden öldürmek istiyorsun, peki?"

"Klinik depresyondayım. Yani sadece kötü hissetmekle falan alakalı değil. Yeni bir okula başladım ve çok zorlanıyorum. Artık öyle bir noktaya geldi ki kötünün de ötesine geçti ve ben daha fazla dayanamayacağımı hissediyorum."

"Klinik depresyonda olduğunu söyledin. Aldığın bir ilaç var mı?"

"Zoloft alıyordum."

"Sonra ne oldu?"

"Bıraktım."

"Ah. Bu pek iyi bir fikir değil."

Keith çok sakindi. Tel çerçeveli gözlükleriyle, sıska bir üniversite öğrencisi gibi çıkıyordu sesi. Onu ufak bir okuma lambasının aydınlattığı masasında otururken hayal ettim. Camdan dışarı bakıp, yaptığı güzel işleri düşünerek başını sallıyordu.

"İlacı bıraktığında çoğu kişi aynı sorunu yaşıyor."

"Yani, sebebi her neyse, fazla gelmeye başladı artık."

"Kendini nasıl öldüreceğine karar verdin mi?"

"Evet. Brooklyn Köprüsü'nden atlayacağım."

Keith'in klavyede bir şeyler yazdığını duydum.

"Şey, Scott, burası intihar yardım hattı değil ama kaygıyla baş etmek üzerine, beş aşamalı bir egzersizimiz var. Denemek ister misin?"

"Hımm... Tabii."

"Kalem, kâğıt bulabilir misin?"

Yemek odasındaki çekmeceleri karıştırıp kalemle kâğıt buldum. Banyoya gidip kulağımda Keith'le tuvalete oturdum. Işık açıktı.

"Tamam, kalemle kâğıt aldın mı?"

"Kurşun kalem buldum."

"Olsun. İlk olarak, başına gelen bir olayı yaz. Deneyimlediğin bir şeyi."

"Herhangi bir olayı mı?"

"Evet."

"Tamam..." Kâğıda, *Geçen hafta pizza yedim,* yazdım.

"Yazdın mı?" diye sordu Keith.

"Evet."

"Şimdi, bu olayın sende uyandırdığı hissi yaz."

"Hı... Tamam." İyi hissettim, *karnım doydu,* yazdım.

"Bu olayla alakalı 'eğer' ya da 'keşke' dediğin bir şey var mı, onu yaz."

"Nasıl yani?"

"Pişmanlık duyduğun, şöyle olsaydı daha iyi olurdu dediğin şeyler."

"Bir saniye, hım, yanlış bir olay yazdım galiba." Alelacele, ilk yazdığım "1" numaralı ifadeyi silip "pizza yedim" yerine, "annemin pişirdiği bal kabağını kustum" yazdım. 2. madde için de, "kendimi öldürmek istedim," yazdım. Bu arada Keith'e biraz beklemesini, cevapları karıştırdığımı söylüyordum.

"'eğer' ya da 'keşke' yazsan yeter," dedi o da.

Ben de "Keşke bal kabağını yeseydim. O zaman karnım doymuş olurdu," yazdım.

"Şimdi de, bu olayda aslında yapmak zorunda olduğun şeyi yaz."

"Yapmak zorunda olduğum şeyi mi?"

"Evet. Kâinatta 'eğerler' ya da 'keşkeler' yoktur."

"Öyle mi?" Keith'e olan güvenimi kaybetmeye başlıyordum. Bu görev için yeterince nitelikli değildi sanki. Kaygı Yönetimi bölümünde çalışan birine göre epey kafa karıştırıcı ve kaygı verici bir alıştırma yaptırıyordu bana.

"Yoktur," dedi. "Sadece *farklı gelişebilecek olaylar* vardır. Hayatında 'eğerler' ya da 'keşkeler' yok aslında, anlıyor musun? Bazı olaylar farklı gelişebilirdi, o kadar."

"Ha."

"Yapman gerekenleri yapsaydın, başına neler gelebileceğini asla bilemezsin. Hayatın daha da kötüye gidebilirdi, öyle değil mi?"

"Daha kötüye nasıl gidebilirdi bilmiyorum, seninle telefonla konuştuğuma göre."

"Hayatta yalnızca ihtiyaçlar vardır ve bu ihtiyaçlar da üç tanedir: Gıda, su ve barınak."

Bir de hava, diye geçirdim içimden. *Arkadaşlar Para. Bir de akıl.*

"Yani sonraki adım, yazdığın olayda aslında yapmak zorunda olduğun şeyi yazmak ve ardından, kendi belirlediğin 'eğerler' ya da 'keşkeler' ile karşılaştırmak."

"Toplam kaç adım var?"

"Beş. Beşincisi en önemlisi. Şu anda dörtteyiz."

"Şey, ben, hım..." Önümdeki kâğıda baktım; pizza ve bal

kabağı hakkında yarısı silinmiş karalamalarla doluydu "İntihar Hattındakilerle konuşsam iyi olacak galiba. Kendimi... hâlâ kötü hissediyorum çünkü."

"Pekâlâ," dedi Keith iç çekerek.

İşini iyi yapamadığını düşünmesini istemediğim için "Sorun değil. Çok yardımcı oldun," dedim.

"Gençlerle uğraşmak çok zor," dedi. "Hem de çok. 1-800-İntihar hattını aramış mıydın ?"

1-800-İNTİHAR! Tabii ya! Bunu nasıl *düşünememiştim*. Burası Amerika'ydı. Herkesin 1-800'lü numarası vardı.

"Yardım hattı, ulusal çapta. Bir de Yerel İntihar Nöbeti var..." Keith bir numara daha verdi.

"Teşekkürler." Numaraları yazdım. "Çok teşekkürler."

"Bir şey değil, Scott," dedi ve KAPAT tuşuna bastım. Cep dışında uzun zamandır ilk kez bir yerleri arıyordum.1-800-İNTİHAR'ı tuşladım.

İntihar kelimesinin yedi harfli olması *denk düşmüş*, diye geçirdim içimden.

Bir kadın, "Alo," diye cevap verdi.

"Selam, ben..." Ona da, Keith'e yaptığım girişin aynısını yaptım. Kadının adı Maritsa'ydı.

"Zoloft almayı bıraktın, öyle mi?" diye sordu.

"Evet."

"Biliyorsun, en az... birkaç ay kullanman gerekiyor."

"Birkaç ay kullandım zaten."

"Bazıları yıllarca kullanıyor. Asgari dört ila dokuz ay."

"Yani, biliyorum ama iyileşmiştim."

"Peki, şimdi nasılsın?"

"Kendimi öldürmek istiyorum."

"Tamam, Scott. Şimdi, sesin çok genç geliyor ve çok da aklı başında biri gibi konuşuyorsun."

"Teşekkür ederim."

"Lise bazen çok zor olabiliyor, biliyorum."

"O kadar zor değil, aslında. Ben altından kalkamıyorum yalnızca."

"Annenle baban neler hissettiğini biliyorlar mı?"

"İyi olmadığımdan haberleri var. Şu anda uyuyorlar."

"Sen neredesin?"

"Banyoda."

"Kendi evinizde mi?"

"Evet."

"Annenlerle mi yaşıyorsun?"

"Evet."

"Birisi intihar etmek istediğinde, bunu tıbbi bir acil durum olarak görüyoruz. Bunu biliyor muydun?"

"Ah, hayır."

"Böyle hissettiğin anda, derhal hastaneye gitmen gerekiyor. Tamam mı?"

"Öyle mi?"

"Evet. Derhal acil servise gidiyorsun, onlar da seninle ilgileniyorlar. Bu tür durumlarda ne yapmaları gerektiğini biliyorlar."

Acil servis mi? İlkokulda, parkta kızak çarpıp yere düştüğümden beri, acil servise adım atmamıştım. Kulağımdan kan

akmıştı ve kendime geldiğimde, üç gün uyumuş gibi hissetmiştim. Hangi yılda olduğumuzu da hatırlayamamıştım. Geceyi hastanede geçirmiştim. Beynimin hasar görmediğinden emin olmak için MRI çektikten sonra beni eve göndermişlerdi. Kısa bir hastane ziyareti olmasına rağmen iğrençti. Yanımda ayağından oluk oluk kan akan bir kadın vardı. Bir temizlik görevlisi gelip kadından ayağını kaldırmasını istemişti, yerdeki kanı paspaslayacakmış.

"Acil servise gidecek misin, Scott?"

"Ah..."

"Senin adına 911'i arayalım mı? Acil servise gidebilecek durumda değilsen, sana bir ambulans gönderebiliriz."

"Hayır! Hiç gerek yok." Komşuların beni sedyeyle taşınırken görmelerini istemiyordum. Ayrıca, aklıma gelmemişti ama bizim ev hastanenin hemen yanındaydı. İki apartman ötedeydi. Önünde iki büyük oksijen tankı ve durmaksızın yeni kanatlar ilave eden inşaat makineleriyle, yüksek gri bir binaydı. Argenon Hastanesi. Oraya kadar yürümeyi becerirdim. İyi bile gelebilirdi. Oraya ulaştıktan sonra bir şey yapmama gerek kalmayacaktı. Derdimin ne olduğunu söyleyecektim ve onlar da bana ilaç vereceklerdi. Yeni bir hap vereceklerdi büyük ihtimalle. Hızlı etki eden Zoloft çoktan icat edilmişti belki de. Sonra hemen eve dönerdim. Annemle babamın ruhu bile duymazdı.

"Scott?"

"Gideceğim. Ama önce..."

"Üzerini mi değiştirmen gerekiyor?"

"Evet."

"Süper. Harika. Doğru olanı yapıyorsun."

"Tamam."

"Çok gençsin. Seni kaybetmek istemeyiz. Şu anda çok güçlü davranıyorsun."

"Teşekkür ederim." Ayakkabılarımı bulmam lazımdı. Yok, önce pantolonumu. Haki pantolonumu giydim. O sırada, takım elbise altına giydiğim ayakkabı geçti elime. O öğleden sonra, Dr. Minerva'nın muayenehanesine giydiğim ayakkabılar. Üzerinden bir ömür geçmişti sanki. Altı zımparalanmış, parlak bir çift Rockport.

"Orada mısın Scott?"

"Evet. Montumu giyiyorum." Montumu askıdan alıp giydim. Telefonu tekrar elime aldım.

"Oldu."

"Çok cesursun, Scott."

"Sağ olun."

"Hastaneye gidiyorsun, değil mi? Hangi hastane?"

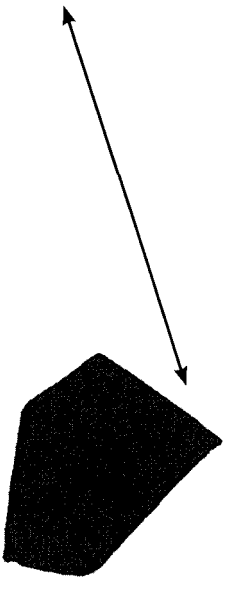
"Argenon."

"Çok iyi bir hastanedir. Seninle gurur duyuyorum, Scott. Doğru olanı yapıyorsun."

"Teşekkür ederim Maritsa. Teşekkür ederim."

Telefonu kapatıp kapıdan çıktım. Tam çıkarken Jordan koşturarak geldi, başını uzatıp bana baktı. Havlamadı.

4. KISIM: Hastane



on yedi

Acil servis, sabahın beşinde neredeyse terk edilmiş durumdaydı. Nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyordum. Uzun siyah metal bankın üzerine birkaç kişi sıralanmıştı. Etrafta dolanıp duran İspanyol bir çift vardı, kadın durmadan dizinden şikâyet ediyordu. Beyaz, yaşlı bir kadın ve iri kıyım oğlu, yan yana oturmuş form dolduruyorlardı. Gözlüklü bir zenci, bankın sonunda oturmuş, kabuklu fıstık soyup boş kabukları ceketinin sol cebine, tuzlu fıstıkları da sağ cebine koyuyordu. Tuzlu fıstık tiplemesini saymazsak, bildiğin basit doktor muayenehanesiydi.

Ana bankoya yaklaştım: KAYIT. Kayıt olan iki kişi vardı; bir tanesi oturmuştu, diğeri onun arkasında dikiliyordu. Arkadaki aşağı yukarı benim yaşımda gibiydi. Okul için kredi toplamaya çalışıyordu büyük ihtimalle.

"Hastaneye, kabul edilmek, şey... Kayıt yaptırmak istiyorum," dedim.

"Formu doldurun, hemşire birazdan sizinle ilgilenecek," dedi oturan. Ayakta duran, bir yandan zarfları doldururken, bir yandan da beni süzdü. Bu kızı gözüm bir yerden ısırıyordu ama... Yüzümü saklamak için koltuk altımı kokluyormuş gibi yaptım.

Elime tutuşturdukları form fotokopisini aldım. Doğum günüm ve adresim soruluyordu; annemle babamın adları ve telefon numaraları, sağlık sigortası bilgilerim. Sağlık sigortası çok iyi bildiğim bir konu değildi ama kimlik numaramın, sosyal güvenlik numaram olduğunu biliyordum, o yüzden kimlik numaramı yazdım. Form doldurmak iyi gelmişti sanki, özel bir akademi için başvuru yapıyormuşum gibi.

Formu doldurup kayıt masasının yanından sarkan küçük siyah tablaya koydum. Benimkinden önce yalnızca bir kâğıt daha vardı. Tekrar Fıstık Adam'ın yanına yerleştim. Gözlerimi zemine diktim. Zemin satranç tahtasını andırıyordu, otuz santim eninde kırmızı beyaz karo döşenmişti. Zemine bakıp satrançtaki atın nasıl ilerleyeceğini hayal ettim. Kafayı iyice yemiş, keçileri kaçırmıştım. Böyle olmayacaktı. Çıkıp gitmeliydim. Çok mu geç kalmıştım? Bisikletim evin koridorunda duruyordu. İstediğim an yapabilirdim. Güçlüydüm.

"Craig?" Kadının biri kayıt bölümünün sonundaki kapıdan başını uzattı.

Ayağa kalktım. İspanyol çift bağırarak daha önce geldiklerini söylediler ve birisi çıkıp onlarla İspanyolca konuştu. Kusura bakmayın millet.

"Gelin," diye bana işaret etti kadın. "Ben hemşirenizim."

Onunla tokalaştım.

"Oturun lütfen." Kadının uzun ince odasına girdim. İçeride bir bilgisayar, iki sandalye, sıra sıra tüpler, duvardaki kancalarda da önlükler vardı. Odanın ucundaki pencereden güneşin doğuşu görülüyordu. Karşımda, aile içi şiddetle alakalı bir poster asılıydı: *Kocanız ya da sevgiliniz sizi dövüyorsa, cinsel ilişkiye zorluyorsa, paranıza el koyuyorsa ya da göçmen belgelerinizle sizi tehdit ediyorsa, kurbansınız demektir!*

Palyaçoyu andıran bir yüzü ve kıvırcık saçları olan kısa boylu hemşire, arkasındaki kancaya uzanıp tansiyon ölçme aletini aldı. Bu aletleri hep sevmişimdir. Çok matah bir şey olduklarından değil, çok daha kötü olabilecekken, olmadıkları için. İnce hortumu bir çeşit göstergeye iliştirip kolumu pompalamaya koyuldu.

"Sorun nedir bakalım, tatlişko?" diye sordu.

Tatlişko. Özet geçtim.

"Kendine bir şey yaptın mı? Kendini kesmeyi ya da kendine zarar vermeyi denedin mi? İntihar için herhangi bir yere gittin mi?"

"Yok. 1-800-İntihar hattını aradım. Onlar da beni buraya yönlendirdi."

"Güzel. Harika. Doğru olanı yapmışlar. Müthişler."

Kolumdaki aleti çözdü, dönüp sonuçları bilgisayara yazdı. Ekranın sağında duran formu okudu; kayıt için sebep olarak "kendimi öldürmek istiyorum" yazdığım sayfayı.

"Pekâlâ, ilaç kullanıyor muydun bakalım?"

"Zoloft. Almayı bıraktım."

"Bıraktın mı?" Gözleri kocaman açıldı. "Bununla çok sık karşılaşıyoruz." Bilgisayara yazdı. "İlacı bırakmaman lazım."

"Biliyorum." Nihayet suçlayacak somut bir şey bulduğuma seviniyordum. Herkesin parmakla gösterebileceği bir şey.

"Şu anda durup ciddi ciddi nasıl hissettiğini düşünmelisin. Bir dahaki sefere ilacı bırakmaya karar verdiğinde, bu hissi hatırlamanı istiyorum senden."

"Tamam." Hafızama kaydettim: Ölü gibi hissediyordum; bitkin, berbat, üzgün ve işe yaramaz. Unutulabilecek bir his değildi.

"Düzeleceksin, tatlışko," dedi.

Hemşirelerin tatlışko demesi doğru muydu?

Ekrana ne yazdığına baktım. "Kabul nedeni" olarak İNTİHAR DÜŞÜNCESİ yazmıştı.

Güzel müzik grubu adı olur, dedim içimden.

"Gel hadi," dedi, bilgisayarın başından kalkarak. Arkasındaki yazıcı inildeyip tıkırdayarak bir şeyler çıkarttı. Geriye uzanıp iki yapışkanlı not kâğıdı aldı ve kemerinde duran plastik bileziklere yapıştırdı. Sonra da bilezikleri sağ bileğime taktı.

Başımı eğip baktım. İkisinde de "Craig Gilner" yazıyordu. Sosyal güvenlik numaram ve bir de barkod vardı.

"Neden iki tane?" diye sordum.

"Çünkü sen çok özelsin."

Beni odadan, asıl acil servis salonuna çıkarttı. Cumartesi sabahı burada takılan karakterleri sergileyen, bazısı açık bazısı çekili perdelerin yanından geçtik. Çoğunluğu yaşlılar oluş-

turuyordu. Bilhassa bağırıp çağıran; sağından solundan tüpler çıkan, yaşlı, beyaz kadınlar. Bağıra çağıra istedikleri şey şuydu: *Suu... Suu...* Ama kimsenin onlara aldırdığı yoktu. Doktorlar –beyaz önlüklüler doktor, mavi önlüklüler hemşireydi herhalde, değil mi?– ellerinde çizelgelerle hızlı hızlı yürüyorlardı. Bir tanesi, bir doktorda görmeyi asla beklemeyeceğim darmadağın sarı sakalı olan, genç bir tipti. Adı Dr. Kepler'miş. Yakasında STAJYER yazıyordu, üniversite öğrencisiydi demek ki. İşleri berbat edip buraya düşmeseydim olabileceğim şeylerden birisi buydu.

"Bu taraftan," dedi hemşire.

Biplemeler bize serenat yaptılar. Dört bir yandan bir düzine kadar farklı bip sesi yükseldi: Gürültülü bipler, korkunç bipler, çınlayan bipler, düzensiz bipler. Senkronize olmak için ayar yapıyorlar mıydı acaba? İçlerinde naylona sarılmış, sarı tepsiler olan, iki adet tekerlekli, kocaman rafın yanından geçerken bunu merak ettim. Hastane kahvaltısıydı. Bir hemşire tekerlekli rafları iterek YEMEK HAZIRLIK yazan bir kapıdan geçirdi.

Sedyelerde takılan ve hepsi aynı bar kavgasından çıkmışa benzeyen, bir grup İspanyol erkeğin yanından geçtik. Bir tanesinin yüzü sargılıydı, bir tanesi eliyle doktora göğsünü gösteriyordu, biri de köpek balığı ısırığının neye benzediğini göstermek için, paçasını yukarı kıvırmakla meşguldü. Doktor tıslar gibi İspanyolca bir şeyler söyleyince, paça hızla aşağı indi. Bir dizi bilgisayarın yanına geldiğimizde hemşire bana biraz beklememi söyleyip Hintli bir doktora işaret etti ve dok-

tor, her yanından kırmızı-siyah kollar çıkan, çok karmaşık ve pahalı bir alete benzeyen bir sedye alıp "22" yazan bir kapıdan içeri girdi.

22 numaralı oda, tek sedyeyle neredeyse dolmuş durumdaydı. Kapısı yoktu, kapı aralığı vardı yalnızca. Duvarları sarıydı. Hemşire beni oraya götürdü.

"Doktor birazdan seninle ilgilenecek," dedi.

İçerisi ışıl ışıldı. Uyku da uyumamıştım. Sedyenin üzerine oturdum. Burada ne yapacaktım? Oyalanacak hiçbir şey yok. Duvarda bir şeyler asmak için kanca bile yoktu.

22'nin önünde, bir perdenin yanındaki sedyede rastalı, zenci bir adam vardı. Koyu kahverengi şık bir kıyafet giymişti, benimkine benzeyen siyah ayakkabıları vardı ve kalçasını tutmuş acıyla inliyordu. Bir tek filmlerde gördüğüm bir şeydi bu: Bir tarafını tutup, acı dolu bir ifadeyle sallanan, kesik kesik nefes alıp dişlerini sıkarak, "hemşire, hemşire, lütfen," diyen biri... Kalçası çıkmıştı galiba. Yan dönüyor, sonra tekrar sırtüstü yatıyordu ama nafile.

Kimin durumu daha kötü, asker? Seninki mi onunki mi?

Bilmiyorum, komutanım!

Şaşırtmacalı bir soru sordum, asker.

Yani, belli ki onun durumu kötü. Ben burada rahat rahat oturuyorum, adamsa orada resmen can çekişiyor.

Senden daha fazlasını bekliyorum, evlat.

Neden?

Zeki çocuksun. Birinin numara yapıp yapmadığını bir görüşte anlaman lazım. Ve asker...

Efendim.

... Aferin sana. Bizi terk etmediğine sevindim.

Daha iyi hissetmiyorum.

Yaşamanın iyi hissetmekle alakası yok. Önemli olan görevini yerine getirmek.

Odanın diğer tarafındaki zenci adama baktım tekrar. Derken kısacık kesilmiş saçları ve ensesinde küçük tuhaf yağ bezeleri olan iri yarı bir polis memuru, elinde gazetesi ve kahvesiyle, ağır ağır yürüyerek sahneye çıktı. Turuncu renkli, plastik bir sandalye alıp 22 numaralı oda ile 21 numaralı oda arasına yerleşti.

"Hey, na'bersin?" dedi. Yavaş ve sakin konuşuyordu. "Ben Chris. Bir şeye ihtiyacın olursa, seslenmen yeter." Oturup gazetesini açtı.

Zenci adamın inlemeleri iyice artmıştı, yanından geçen bütün hemşirelere gözlerini pörtleterek bakıyordu. İki eli de kalçasındaydı. *Belki de eroinmandır,* dedim içimden. *Hastaneye gelip morfin alabilmek için yaralanmış numarası yapıyorlarmış.* Dakikalarca onu izleyip numara mı gerçek mi, anlamaya çalıştım. Saat yoktu. Yalnızca bip sesleri vardı.

Chris gazetesini açtı. İkinci sayfa: "86 Kat Aşağı: Adam Empire State'ten atladı."

"Aman tanrım," dedim. "Empire State Binası'ndan atlayan adam mı bu?"

"Hayır," deyip gülümseyerek omzunun üzerinden baktı. "Alakası yok." Gazeteyi tekrar çevirdi. "Buna bakman doğru değil."

Kıkır kıkır güldüm. "Abartmış."

"Adam yaşıyor!" dedi Chris.

"Ben de inandım!"

"Öyle! Sen de yaşayacaksın."

Biri bu adama neden burada olduğumu söylemiş miydi? Yoksa ruhsal sorunları olan herkes 22 numaralı odaya mı getiriliyordu.

"Nasıl kurtulmuş? Ağaca falan mı denk gelmiş?"

Chris dördüncü sayfaya geçmişti bile. "Buna bakman doğru değil."

Ona biri söylemiş olmalıydı. Adam polisti ve acil servisin asayişinden sorumluydu. Biri ona 22'de depresif bir çocuk olduğunu söylemişti herhalde. O da yardımcı olmaya çalışıyordu.

Sedyeye uzandım, kapüşonlu montumu çıkartıp yüzüme örttüm. İçerisi çok aydınlıktı. Bu şekilde uyumam mümkün değildi. Terliyordum. Şınav çekmek istiyordum ama sedyenin üzerinde şınav çekemezdim. En son ne zaman temizlendiği belli olmayan, karo zeminde şınav çekmek de çok iyi bir fikir gibi görünmüyordu. İhtiyacım olan son şey, hastaneye depresyonla girip difteriyle çıkmaktı.

"Hemşire! Hemşire! *Lütfen!"* diye inildedi zenci adam.

"Suuuu. Suuu," dedi çatlak sesli bir kadın.

"Hey, naber?" diye cevap verdi Chris, telefonuna. "Yok, çalışıyorum."

Bip, bir şey bipledi.

Bunlar hastane sesleriydi, hastane, hastane.

"Merhaba, Craig?"

22 numaraya bir doktor geldi. Uzun siyah saçları, parlak yeşil gözleri ve tombul bir suratı vardı.

"Selam."

"Ben Doktor Data."

"Doktor *Data* mı?"

"Evet."

Hım. Ona android olup olmadığını sormak istedim ama ayıp olurdu, içimden de gelmiyordu zaten.

"Nasılsın bakalım?"

Ona kısaca durumu anlattım. Giriş her seferinde kısalıyordu. Kendimi öldürmek istedim, telefon açtım, buraya geldim. *Bık bık bık.*

"Doğru olanı yapmışsın," dedi, "İlacı bırakıp büyük sorun yaşayan çok insanla karşılaşıyoruz."

"Öyleymiş."

"Şimdi, Brooklyn Köprüsü'nden atlama isteği dışında, başka sorunlar var mı? Sesler duyuyor musun? Sanrı görüyor musun?"

"Yok." Asker tiplemesinden söz etmeye niyetim yoktu. Dr. Barney için geçerli kurallar burada da geçerliydi.

"Annenle babanın burada olduğundan haberleri var mı?"

"Yok."

"Tamam, peki, senin için ne yapabileceğimi söyleyeyim, Craig." Stetoskopunu çıkarıp kısa kollarını kavuşturdu. Hoş bir kızdı. Ciddi bakışlı, güzel gözleri vardı. "Bugün cumartesi ve cumartesileri en iyi psikologlarımız burada olur, gerçekten

en iyi olanlar. Sana Doktor Mahmut'u görmeni tavsiye edeceğim. Kendisi birazdan burada olur. Sana yardımcı olacaktır."

Gözümün önünde birden Dr. Mahmut'un beni muayenehanesine götürüşü geldi. Argenon Hastanesi içindeki özel bir ruh doktoru muayenehanesine. Çok hoş ve sadeydi kesin. Siyah bir kanepesi vardı büyük ihtimalle, geniş bir penceresi ve birkaç da Picasso'su. Beni oraya götürecekti. Acil durum terapisi yapacaktık. Dr. Minerva'nm beceremediği terapiyi uygulayacaktı. Değişimi başlatacak, Zoloft'u yeniden yazacaktı. Belki şu hızlı etki eden Zoloft'tan yazardı. Ben de evime dönecektim.

"Bana uyar."

"Şimdi, annenle babana burada olduğunu haber vermek zorundayız çünkü Doktor Mahmut buraya geldiğinde, senin adına imza vermeleri gerekecek."

"Haaa."

"Sorun olur mu?"

"Yok. Hallederim."

"Annenle baban nerede?"

"İki blok ötede."

"Birlikteler mi? Sana destek oluyorlar mı?"

"Evet."

"Burada olman onlar için sorun olur mu?"

İç geçirdim. "Hayır. Onlar için değil, benim için sorun olur."

"Merak etme, benzer şeyler yaşayan çok insan var. Stres yüzünden. Nefes al bakalım, Craig." Elindeki stetoskopu sır-

tıma dayayıp benden derin nefesler almamı, öksürmemi falan istedi. Testislerimi eline alması gerekmedi ki odanın kapısı olmadığını düşünürsek, sevindim açıkçası.

O beni muayene ederken ben dışarı baktım. Bir hemşire, zenci adamın üzerine eğilmiş onunla ilgileniyordu.

"Doktor Mahmut birazdan aşağı iner. İstediğin zaman annenleri arayabilirsin. İki saat içerisinde mutlaka burada olsunlar."

İki saat mi? Tanrım. İki saat daha bekleyecek miydim yani?

"Anlaşıldı."

Dr. Data elimi sıktı. "Sana yardım edeceğiz."

"Tamam," dedim ve kendimi zorlayıp gülümsemeye çalıştım.

Dışarı çıktı. Annemler konusunu bir an önce halletmenin en doğrusu olduğuna karar verdim. Cep telefonumun kapağını açtım. Acil serviste çekmiyordu. Ankesörlü telefon bulmak için 22'den çıktım.

Chris sandalyesinden kalktı.

"Hey, ahbap, söyledim ya, bir şeye ihtiyacın olursa benden istemen lazım. Ne istemiştin?"

Dönüp ona baktım, kolundaki bandı ve copu gördüm. Adamın kim olduğunu o zaman anladım. Acil servis için değil, beni korumak için buradaydı. Ruhsal bir rahatsızlık yüzünden hastaneye geldiğinizde, kendinize zarar vermeyin diye, *yanınıza bir polis veriyorlardı. İntihar gözetim hücresi gibi bir şeydi bu.* Seri katillerinki gibi. Bunu nasıl düşünememiştim. İntihar etmek istiyorsanız, 1-800-İNTİHAR'ı arıyorsanız, sizi gözetim altına alırlar.

"Hım, annemi aramam lazım."

"Kolay. Telefon şurada. Dokuzu tuşla," dedi başıyla göstererek.

Telefonla aramızda bir metre falan vardı. Chris ellerini yine de beline koydu ve ben telefonu elime alırken, bakışlarını üzerimden ayırmadı.

on sekiz

Anne, selam. Ben hastanedeyim? Olmaz.

Hey, anne. Oturuyor musun? Hım.

Anne, seni nereden aradığımı söylesem inanmazsın! Yok.

"Hey, anne," dedim, annemin homurtuyla karışık *Alo*'sunu duyunca. "Nasılsın?"

"Craig! Neredesin*?! Şimdi* telefonunla uyandım. Yatakta değilsin! İyi misin?"

"İyiyim."

"Aaron'larda mısın?"

"Hım..." Dişlerimin arasından nefes aldım. "Hayır, anne. Aaron'larda değilim."

"Neredesin peki?"

"Ben, şey... Dün gece kafayı yedim, yani, çok kötü oldum ve kendi başıma Argenon Hastanesi'ne geldim."

"Aman tanrım. Sen... İyi misin?"

"Şey. Yani... Kendimi öldürmek istedim."

"Ah *Craig."*

"Özür dilerim."

"Hayır. Hayır! Asıl ben özür dilerim. Uyumuş kalmışım. Hiç haberim olmadı!"

"Lütfen, anne. Nasıl haberin olacaktı?"

"İyi olmadığını biliyordum ama fark edemedim. Ne yaptın? Oraya nasıl gittin?"

"Merak etme. Bir şey yapmadım. Senin kitaba baktım."

"Hangisi, İncil mi?"

"Yok, Sevdiğiniz Birini Kaybetmekle Başa Çıkma *Rehberi* kitabın var ya."

"Hayatta Kalma. *Sevdiğiniz Birini Kaybettikten Sonra Hayatta Kalma Rehberi.* Harika kitaptır."

"İçinde acil intihar hattının numarası yazıyordu, ben de telefon açtım."

"Telefonun yanındaki kâğıttan mı bahsediyorsun? bal kabağından falan bahsediyor? Üzerinde rakamlar var."

"Evet, onu atabilirsin. Şey dediler... Eğer acil bir durum olduğunu düşünüyorsam, acil servise gitmem gerekiyormuş. Ben de ayakkabılarımı giydiğim gibi buraya geldim."

"Ah Craig, kendine zarar vermedin öyleyse?"

"Yok, hastaneye yattım."

Soluğunun kesildiğini duydum ve birkaç blok ötedeki evimde, elini kalbine götürdüğünü hayal ettim. "Seninle gurur duyuyorum."

"Cidden mi?"

"Hayatın boyunca yaptığın en cesurca hareket bu."

"Ben... Teşekkür ederim."

"Bugüne kadar yaptığın en olumlu hareket. Doğru bir karar verdin. Seni seviyorum. Sen benim biricik oğlumsun. Seni seviyorum. Bunu sakın unutma."

"Ben de seni seviyorum, anne."

"Kötü bir anne olduğumu düşünüyordum ama sana başının çaresine bakmayı öğretebildiysem, o kadar da kötü bir anne değilim demektir. Ayrıca orası harika bir hastane, sana çok iyi bakacaklarına eminim. Hemen geliyorum. Babanı da getireyim mi?"

"Ne kadar az kişi olursa o kadar iyi bence, mümkünse yani."

"Neredesin şu anda?"

"Acil serviste. İmzalamanız gereken formlar varmış."

"Seni nereye götürecekler?"

"Doktorla konuşacağım galiba, Doktor Mahmut'la."

"Nasılsın peki?"

"Bilmem. Her şey film gibi. Dün gece gözüme uyku girmedi."

"Ah, *Craig*... Bilseydim... Bilmiyordum..."

Gülümsedim. "Seni seviyorum, anne. Kapatmam lazım." Chris bana bakıyordu.

"Seni seviyorum. Seninle gurur duyuyorum."

Telefonu kapattım. Annem hastaneye geldiğimi duyunca gösterdiği sevinci, liseye girdiğimde bile göstermemişti.

Chris'e döndüm ve hemen yanındaki 21 numaralı odada artık birinin olduğunu fark ettim. İçerideki sedyede zenci bir adam oturuyordu. Adam keldi ama tıraşlı kellerden de-

ğildi, başını çevreleyen seyrek kır saçlarıyla yaşlı bir keldi. Sakal tıraşı olmamıştı. Kollarını bacaklarının üzerinde kavuşturup oturmuştu. Zayıftı. Üzerinde bir eşofman altı ve yakasından aşağısı ne olduğu belli olmayan koyu bir lekeyle kaplı, beyaz bir tişört vardı. Başını duvara çevirince kulağından boynuna uzanan yara izi ortaya çıktı. Sonra tekrar bana döndü. Onun hakkında söylenebilecek tek şey, dişlerinde eksik olmadığıydı; dişleri beyazdı ve adam gülümsüyordu.

Sessizce 22 numaralı odaya döndüm ve rastalı adamı seyretme işine kaldığım yerden devam ettim. Artık inlemiyordu. Hemşire ona ihtiyacı olan şeyi vermişti sanırım; zira kapalı gözlerle oturmuş, paçalarını dizine kadar çekmiş, orasını burasını kaşımakla ve kendi kendine bir şeyler mırıldanıp sallanmakla meşguldü. Çok yumuşak kaşıyordu, amacı herhangi bir kaşıntıyı geçirmek değildi sanki. *Bip* sesiyle uyumlu, yavaş bir ritimle öne arkaya sallanıyor ve her dakikanın yaklaşık dörtte birinde gözlerini açık tutuyordu.

O adamın yerinde olsam daha mı iyi olurdu acaba, diye düşündüm. Böyle güzel uyuşturucular kullansaydım, depresyona girmezdim belki. Eroindi, değil mi? *Benim de ona ihtiyacım vardı: Eroine.*

Sonra tekrar düşündüm. Öncelikle, arkadaşlarımdan istemek kolay olmayacaktı: *Selam, nereden eroin bulabileceğimi bilen var mı?* Herkes kafa bulduğumu sanacaktı. Hem, en kötü takma adlar eroininkilerdi: "Ejderha" deniyordu, değil mi? İnsan gülmeden "Ejderha var mı?" diye nasıl sorabilirdi ki?

Ayrıca eroin kullansaydım eroin bağımlısı, depresif bir yeniyetme olacaktım. Bu kadar klişe takılmaya gerek yoktu.

"Kahvaltı ister misin?" diye sordu Chris ve hayır dememe fırsat kalmadan, mat sarı tepsilerden bir tanesi bölmeden içeri itildi. Tepside yulaf ezmesini andıran azıcık bir şey, kapaklı köpük bir kaba sıkıştırılmış haşlanmış yumurta, kahve (kahve olduğu belliydi çünkü kapağında kahve lekesi vardı) ağzı folyo kaplı küçük bir portakal suyu kupası ve havayla temas etmemesi için ayrıca sarılmış, bir dilim tam buğday ekmeği vardı. Artı çatal, bıçak, kaşık, tuz, biber ve şeker konulmuştu. İğrençti. Hiçbirini canım çekmiyordu. Ama birilerinin beni izleme ihtimaline karşı, ekmeğin paketini açtım ve küçük şeritler kopartarak yedim, her lokmanın arkasından da portakal suyu içtim. Hemşirelerden birinden çay istedim, bir kahve daha getirdi. Kahveyi kokladım. Bayağı tehlikeli bir şey gibi kokuyordu. Sırf gıcıklığına, Chris'e ikram ettim.

"Kahvem var," dedi ve dünyaca meşhur bir kahve markası taşıyan kabı kaldırıp gösterdi. Hastanelerde markalarla karşılaşınca şaşırıyor insan. Chris cep telefonunda laflarken, (Burada hangi şirket servis sağlıyordu acaba? Bunu reklam filminde kullanabilirlerdi: Ses geçirmez odada bir adam, "Şimdi duyuyor musun?" diye soruyor mesela.) Dr. Data elinde yaşım ve ikametgâhımla alakalı, imzalanacak formlarla geldi. 21 numaralı odadaki yaşlı adam için de formlar getirmişti.

"Nasılsın bakalım, Jimmy?" diye sordu içeride. Bağırarak konuşması gerekiyordu.

Adam koyu bir Güneyli aksanıyla, "Söyledim ya, size çıkacak!" diye bağırarak karşılık verdi.

Doktor Data *cık cık* yaptı. "Neden geri geldin, Jimmy? Seni uzun bir süre görmeyiz diye umuyorduk."

"Ben, ben uyandım ve bir baktım, yatak yanıyor."

Annemin gecikeceği iyice belli olmuştu artık. Bana küçük bir seyahat çantası hazırlamaya çalışıyordu büyük ihtimalle. Biraz uyusam iyi olacaktı. Kapüşonumu kafama geçirip sedyeye uzandım ama kafamın içi kazan gibiydi. *Ne ya*pacaktım ben? Yavaş yavaş kafama dank etmeye başlıyordu. *Hastanedeydim.* Akşama yapacak *işlerim* vardı. Aaron evinde büyük bir parti veriyordu. Partiye gidebilecek miydim acaba? Gitmezsem, onlara ne diyecektim peki? Başka seçeneğim var mıydı? Evde oturup bu sorunu halletmeye çalışırken uykusuz bir gece daha mı geçirecektim? Bir gece daha uykusuzluğa dayanamazdım.

Dibe vurduğunuzu nasıl anlarsınız? En dipte, hastaneye değil, sokağa düşmek vardı sanırım. Ama Çark dönmeye başlamıştı ve ben onunla baş edemiyordum. Baş edemeyince de, kendimi dibe vurmuş gibi hissediyordum. Doğrulup oturdum, kapüşonu açtım.

"Tuvalete gidebilir miyim?" diye sordum Chris'e.

Beni geveze İspanyol hastaların yanından geçirip zor günler gördüğü anlaşılan, krom ve fayans kaplı tuvalete götürdü. Kendisi dışarıda bekledi. Etrafıma bakındım ve gerektiği takdirde, burada nasıl intihar edebileceğimi bulmaya çalıştım. Kafamı tuvalete vurmam gerekecekti. *Ah.* Böyle bir sahney-

le korku filmlerinde bile karşılaşmamıştım. Tuvalete bakınca ayakta durmaya karar verdim. Bundan böyle, dünyanın en zavallı serserisi gibi tuvalette oturmayacaktım. Ayakta durdum, kendimi zorladım, ellerimi yıkadım ve dışarı çıktım.

"Vay canına, çok hızlısın," dedi Chris.

Dönerken 21 numaralı odadaki Jimmy'nin yanından geçtik. Doktor Data sorular sorarken o ellerini kucağında kavuşturmuş, oturmaya devam ediyordu.

"Bir kere söyleyeceğim: Gerçek bu. Bu numaraya oynayın, *size çıkacak!*"

Rastalı adamın kafası hâlâ güzeldi.

Uzandım. Bir hemşire, yiyecek maddesi riski taşıyan bir arabayla geldi. Sanki kapı varmış gibi kapıyı vurdu ve nabzımı ölçmesi gerektiğini söyledi. Bunun için bütün vücuduma kablolara bağlı yapışkanlar yerleştirilmesi gerekiyordu. Canım yanmamıştı ama içimden bir ses çıkartırken yanacağını söylüyordu. Hemşire yapışkanları yerleştirirken ben dönüp el arabasına baktım. Plak iğnesine benzeyen metal kol nabzımı okuyordu: Aniden yükseliyor, sonra biraz düzeliyor, sonra iniyor, sonra tekrar yükseliyordu. *Bu sensin, senin kalbin.*

"Pekâlâ," dedi hemşire. Yapışkanları çekip çıkardı. Canım yanmadı. Yapışkan yumuşak ve nazikti. El arabası uzaklaşırken yapışkanlı kablolar bir ağacın kökleri gibi sarkıyordu. Bir saniye kadar, hiçbir şey yapmadan yattım, sonra tişörtümü giydim, ardından kapüşonlu montumu. Ne zamandır buradaydım? Cep telefonumu açtım. İki buçuk saat.

"Bay Gilner?"

Odamın girişinde, koyu renk takım elbiseli ve gri kravatlı bir adam duruyordu. Adam kapıyı neredeyse tamamen kaplamıştı. Armut şeklinde, iri bir vücudu, çiçek bozuğu bir yüzü vardı; kır saçlı ve kalın kaşlıydı. Sağlam tokalaşıyordu.

"Ben Doktor Mahmut. Nasılsın? Neden buradasın?"

Standart özeti geçtim.

"Annenle baban burada mı?"

"Şey, onları aradım ama..."

"Burada, tamam, sağ olun!" Acil servisin dışında, annemin sesini duydum. Başımı ellerimin arasına aldım.

"Burada mı? Yirmi ikide?"

Doktor Mahmut kenara çekildi. Ve işte annem karşımda duruyordu. Peşinde beni buraya getiren hemşire, sol kolunda tıka basa dolu büyükçe bir el çantası, sağ kolunda da Jordan vardı.

"Hanımefendi," diye bağırdı hemşire. "İçeri köpek sokamazsınız!"

"Ne köpeği?" dedi annem, Jordan'ı kolundaki çantaya soktu. Jordan başını çıkartıp bana baktı, havladı ve tekrar çantaya girdi.

Acil servisteki herkes aniden susuvermişti. Kafası güzel rastalı bile anneme bakıyordu. Chris anneme yaklaştı. Beni buraya getiren hemşire eliyle beni işaret etti.

"Bir saniye," dedi Doktor Mahmut. "Bayan Gilner?"

"Evet? Craig! Aman tanrım!"

Herkes kenara çekilip annemin 22 numaralı odaya girmesine izin verdi. Kapıdakiler üç kişilik bir yarım daire şeklinde

açılırken, annem bana sımsıkı sarıldı. Beş yaşındayken sarıldığı gibi sarılıp iki yana sallandı. Jordan bana hırladı.

"Getirmek zorunda kaldım. Mızmızlanıp durdu. Seni çok seviyorum," dedi kulağıma, sıcak ve bol tükürüklü bir fısıltıyla.

"Biliyorum." Ben de ona sarıldım.

"Bayan Gilner..."

"Yanındaki köpeği cidden çıkartması lazım," dedi hemşire.

"Köpek mi var? Kurallara aykırı bu," dedi Chris.

"Bir saniye," dedi Doktor Mahmut.

Hepimiz ona baktık.

"Pekâlâ Bayan Gilner, madem buradasınız, oğlunuz intihar eğilimi ve akut depresyon nedeniyle hastaneye kayıt yaptırdı. Bunu anlıyor musunuz?"

"Evet."

"Zoloft kullanıyormuş ama bırakmış."

"Öyle mi?" dedi annem bana dönerek.

"İyileştim sandım," deyip omuz silktim.

"Baban gibi inatçısın. Evet, doktor?"

"Sıradaki soru Craig için. Hastaneye yatmak istiyor musun?"

Hastaneye yatmak mı? Doktor Mahmut'la konuşabileceğim özel bir odaya götüreceklerdi herhalde. Çabuk tarafından bir muayene olup giderdim. Acil serviste vakit öldürmemiş de bir şey başarmışım gibi hissederdim belki.

"Evet," dedim.

"Doğru karar," dedi annem.

"Bayan Gilner, Craig'in bu kararına onay vermeniz lazım," dedi doktor. Önümde tuttuğu panoyu anneme uzattı. Sayfanın üst yarısında, bir sürü küçücük el yazısı vardı. Alt yarı daha da kalabalıktı. Ortada, imzalanması gereken yerlerin olduğu bir ekvator şeridi uzanıyordu.

"Bir şey var," dedi doktor. "Hastane şu anda tadilatta ve yer sıkıntısı çekiyoruz, o yüzden oğlunuz yetişkinlerle birlikte kalmak zorunda."

"Pardon, anlayamadım?"

"Yetişkin hastalarımızla birlikte tedavi görecek. Yalnızca gençler olmayacak."

"Ah, yani Doktor Mahmut'u yaşlılarla birlikte mi bekleyeceğim? Sorun değil," dedim.

"Güzel," dedi doktor gülümseyerek.

"Güvenli mi?" diye sordu annem.

"Kesinlikle. Brooklyn'de en iyi tedaviyi biz sunuyoruz, Bayan Gilner. Bu geçici bir durum."

"Pekâlâ. Craig, sorun olmaz, değil mi?"

"Yok. Neyse. Beni buradan başka bir yere götürün de."

Annem yuvarlak hatlı, okunmayan imzasıyla kâğıdı imzaladı.

"Harika. Senin için her şeyi hazırlayacağız, Craig. Kendini çok daha iyi hissedeceksin."

"Tamam," deyip doktorun elini sıktım. Dönüp dışarı çıktı. Acil servisteki sağlı sollu hastaları selamlayan kocaman birtakım elbise gibiydi.

Hemşire, annemin omzuna dokundu. "Kusura bakmayın, köpeğinizi alıp dışarı çıkmanız lazım, hanımefendi."

"Oğluma kıyafet çantasını verebilir miyim?"

"Kıyafeti ne yapacağım anne?" diye sordum. Çantanın içine baktım; sevmediğim kıyafetlerle doluydu, Jordan da üstlerinde oturuyordu.

"Ona eşya getirmek istiyorsanız, gün içerisinde hastaneye getirebilirsiniz," diye cevap verdi hemşire.

"Nerede olacak?" diye sordu annem, ben orada değilmişim gibi.

"Altı Kuzey," diye cevap verdi hemşire. "Adıyla sormanız yeterli. Hadi artık."

"Seni seviyorum, Craig."

"Güle güle anne."

Annem hızlı bir sarılışın ardından çıkıp gitti. Chris elleri belinde, onun gidişini izledi. Chris'in hastane güvenliği olarak bir işe yarayıp yaramadığını merak etmeye başladım.

"Altı Kuzey nedir?" diye sordum Chris'e.

"Şey, bizim konuşmamız doğru değil," dedi ve elinde gazetesiyle tekrar yerine oturdu. Kapıdan dışarı son duruma baktım ama her şey aynıydı. Burası berbat bir yerdi. Keşke depresyonda olmasaydım da buraya gelmek zorunda kalmasaydım.

Biri nihayet, "Bay Gilner?" dedi. Kapıdan içeri yeni bir adam girdi. Gözlüklü, zayıf, kısa sakallı, hippi kılıklı biriydi; bir tek saçları uzun değildi. Üzerinde beyaz ya da mavi önlük veya polis üniforması yoktu. Kot pantolon, mavi yakalı bir gömlek ve deri yeleğe benzeyen bir şey giymişti.

"Ben Smitty. Seni yukarı götürmeye hazırız artık."

"İki taneler!" dedi yakındaki bir bayan doktor, geçerken. "Yirmi bir ve yirmi iki."

"Bay Yirmi Bir'in evrakı yok bende," dedi Smitty ve başını iki yana salladı. Sakin, havalı ve kendinden emindi. "Bay Gilner'i yukarı götürdükten sonra tekrar aşağı inerim, olur mu öyle? Hey, bu Jimmy değil mi?"

"Döndü," diye homurdandı doktor.

"Hey, bugün cumartesi, bebeğim. Her şey yoluna girer. Bay Gilner?" Bana döndü.

"Şey, evet."

"Bu delilerin arasından kurtulmaya hazır mısınız?"

"Doktor Mahmut'u mu göreceğim?"

"Elbette, günün ilerleyen saatlerinde."

"Bunu sen mi alıyorsun, Smitty?" diye sordu Chris.

"Bana sorun çıkartacağını sanmıyorum, değil mi Bay Gilner?"

"Şey, yok."

"Pekâlâ, eşyalarınızı aldınız mı?"

Bileziklerimi, anahtarlarımı, telefonumu, kıyafetlerimi, cüzdanımı kontrol ettim. "Evet!"

"Gidelim o zaman."

Sedyeden aşağı atladım, Chris'e başımla selam verip başını kaldırmış ışıklara bakan Jimmy'ye son bir bakış attım. Smitty'nin yavaş ritmine uyarak peşinden acil servisten çıktım. İçeri girerken gördüğüm hastalar gitmişti, yeni hastalar form dolduruyordu. Tuvalete yakın kapıyı açtık ve aynı hastanenin tamamen farklı bir canlı ortamına açılan mührü kırmış olduk: Kırmızı tuğlalar, saksı bitkileri, orada görev yapan

önemli doktorların posterleri... Smitty'nin peşinde, orta avludan geçip asansörlerin önüne geldim.

Yukarı tuşuna bastı, yanımda durup başını salladı. İki asansör arasında asılı levhayı fark ettim. Her bir katta ne olduğunu gösteriyordu.

"4-Pediyatri."

"5-Teslimat."

"6-Yetişkin Psikiyatri."

Ah, yukarıda Altı Kuzey'de olacak.

"Yetişkin psikiyatriye gidiyoruz, değil mi?" diye sordum Smitty'ye.

"Şey," bana baktı, "yaşlı psikiyatri için yeterince büyük değilsin," dedi gülümseyerek.

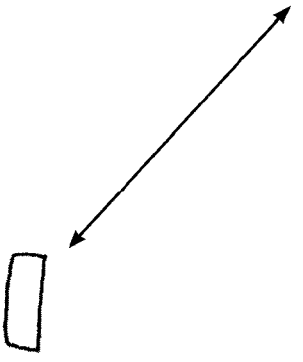
Asansör *dın* etti, bindik, dönüp birer köşeye geçtik. Altıncı kata geldiğimizde Smitty beni sola yönlendirdi. Mavi önlüklü, tombul bir İspanyol'un parmağı dudağında: ŞŞŞŞŞH! TEDAVİ SÜRÜYOR dediği bir posterin yanından geçtim. Sonra Smitty ikili kapılara bir kart okuttu, kapılar açıldı ve aralarından geçtik.

Burası yetişkin bir adamın kolları iki yana açık uzanabileceği genişlikte boş bir koridordu. Koridorun sonunda iki büyük pencere ve bir de koltuk takımı vardı. Sağda, cam pencereli bir ofis bulunuyordu; camın üzerine tel örgü yerleştirilmişti. Ofisin içinde bilgisayar başına oturmuş hemşireler vardı. Ofisin hemen arkasında da sağa doğru koridorlar uzanıyordu. Smitty'nin peşinden gittim. İki koridorun kesiştiği noktaya geldiğimizde sağdakine şöyle bir baktım.

Adamın biri ayakta dikiliyordu, basamak olmamasına rağmen koridor boyunca uzanan tırabzanlara dayanmıştı. Kısa boylu ve tıknazdı; pörtlek gözleri, basık bir yüzü ve yarım tavşan dudağı vardı. Ensesinden fışkıran tüyler ve küçük kafasının üzerinde, kocaman bir tutam siyah saç vardı. Evsiz birine ait gözlerle bana baktı, bir kanalizasyon çukurundan aniden fırlayıp ona aydan çok değerli ataçlar getirmişim gibi.

Aman tanrım, diye dank etti. *Deliler koğuşundayım.*

5. KISIM: Altı Kuzey, Cumartesi



on dokuz

Smitty, beni küçük bir ofise yönlendirirken, "Bu taraftan, tansiyon nabız ölçülecek," dedi. Tekerlekli bir hastane arabasıyla tansiyonumu, hassas parmaklarını kullanarak da nabzımı ölçtü. Önündeki kâğıda "120/80" yazdı.

"Seksene yüz yirmi, acayip normal değil mi?" diye sordum.

"Evet," dedi Smitty gülümseyerek. "Ama biz normali tercih ediyoruz." Tansiyon aletinin kordonunu dolayıp kaldırdı. "Burada bekle, bir hemşire gelip seninle konuşacak."

"Hemşire mi? Sen nesin peki?"

"Bu katın gündüz idarecilerinden biriyim."

"Bu kat ne peki? Tam olarak..."

"Kısa dönemli yetişkin psikiyatrisi tesisi."

"Deliler koğuşu gibi bir şey yani."

"Koğuş değil, hastane. Hemşire bütün sorularını cevaplayacak." Bana bir form bırakıp ofisten dışarı çıktı: İsim, ad-

res, sosyal güvenlik numarası. Derken –bir saniye– bunu daha önce görmüştüm! Doktor Barney'nin muayenehanesindeki sorular:

Günlük hayatla baş etmekte zorlanma duygusu. 1) Asla 2) Ara sıra 3) Hemen her gün 4) Sürekli.

Aman ben. Hastanedeydim zaten. Yaklaşık yirmi tane hazır cevap vardı. Sırayla hepsinde dördü işaretledim. Kendine zarar verme, içki ve uyuşturucu kullanımı dışında. Otla alakalı hiçbir şey yazmamaya kararlıydım. Kural böyleydi. Aaron öğretmişti: Ot içtiğini asla ama asla itiraf etmeyeceksin. Doktorlara, öğretmenlere, ne kadar güvenirsen güven yetkili birilerine asla söylemeyeceksin. Seni FBI Ot-İçenler-Listesine rapor edebilirler. İşim biterken, saçları sıkı sıkı örülmüş, kısa boylu, zenci bir hemşire yüzünde kocaman, nazik bir gülümsemeyle içeri girdi. Batı Hint Adalarına özgü koyu bir aksanla kendini tanıttı:

"Craig, ben Monica. Bu katın hemşiresiyim. Sana nasıl yardım edebileceğimizi anlamak için kendini nasıl hissettiğine dair birkaç soru sormak istiyorum."

"Evet, hım..." Olayı açıklığa kavuşturma zamanı gelmişti. "Buraya geldim çünkü bayağı korkmuştum, anlatabildim mi? Aşağıda kaydımı yaptırdım ama tam olarak nereye gittiğimden emin değildim. Buradayım ama bilemiyorum yani..."

"Bir saniye, tatlım, sana bir şey göstermek istiyorum," Hemşire Monica tepemde dikildi. Kısa boylu olmasına rağmen, aşağı yukarı aynı boydaydık. Annemin en fazla bir saat önce alt katta imzaladığı formun fotokopisini çıkarttı.

"Şunu görüyor musun? Bu imza, senin Argenon Hastanesi'nin psikiyatri kliniğine gönüllü olarak yatmak istediğini söylüyor, doğru mu?"

"Evet..."

"İşte şurası? Burada, doktorun taburcu edilme planını oluşturduğunda, onun takdirine göre taburcu edileceğin yazıyor."

"Doktor izin verene kadar buradan çıkamayacak mıyım yani?"

"Şimdi, bir saniye." Oturdu. "Burasının sana uygun olmadığını düşünüyorsan beş gün sonra bir mektup yazabilirsin. Buna Beş Gün Mektubu diyoruz. Sen neden buraya ait olmadığını açıklarsın, biz de mektubu inceleriz, sonra da uygun görürsek buradan ayrılmana izin veririz," dedi gülümseyerek.

"En az beş gün buradayım öyleyse?"

"Bazen yalnızca iki gün kalanlar olur. Kesinlikle otuz günden fazla değil."

Eyvah eyvah. Yani, söylenecek fazla bir şey yoktu. Annemin imzası ortadaydı. Sandalyede geriye yaslandım. Bu sabaha kadar, iş görür vaziyette bir delikanlıydım. Şimdiyse, ruh hastasıydım. Pek de iş gördüğüm söylenemezdi gerçi. Bu daha mı iyiydi acaba? Hayır, daha kötüydü. Bu çok..."

"Neden buraya geldiğinden bahsedelim biraz," dedi Monica.

Özet geçtim.

"En son ne zaman hastaneye yatmıştın?"

"Dört sene önceydi galiba. Kızak kazası geçirmiştim."

"Ruhsal sorunlar nedeniyle ilk kez hastaneye yatıyorsun yani?"

"Hım, evet."

"Güzel. Şimdi senden şu çizelgeye bakmanı istiyorum. Görüyor musun?"

Önünde küçük bir 0-10 çizelgesi vardı.

"Bu fiziksel acı çizelgesi. Senden, şu anda, sıfır ile on arasında, herhangi bir fiziksel acı hissedip hissetmediğini söylemeni istiyorum."

Sayfaya biraz daha yakından baktım. 0'ın altında *acı yok,* 10'un altında da *dayanılmaz şiddette acı* yazıyordu. Dilimi ısırmak zorunda kaldım.

"Sıfır," diyebildim.

"Pekâlâ, şimdi, bu soru çok önemli." Öne eğildi. "Buraya gelmeden evvel kendine zarar verme amaçlı bir şey yaptın mı?"

Bunun önemli bir soru olduğunu anlıyordum. Televizyonlu normal bir odaya mı yoksa kayışları olan özel bir odaya mı kapatılacağıma karar verecek türden bir soru olabilirdi.

"Hayır," diye cevap verdim.

"Herhangi bir şey aldın mı? Derin uykuyu denedin mi?"

"Nasıl yani?"

"Derin uyku. Böyle diyorlar. Bir sürü hap ve alkol alıp..."

"Şey, yok," dedim.

"Peki, çok güzel," diye karşılık verdi. "Seni kaybetmek istemeyiz. Yeteneklerini düşün. Sahip olduğun bütün araçları düşün. Ellerinden ayaklarına kadar."

Düşündüm. Formları imzalayan ellerimi düşündüm. Ayaklarımın koştuğunu düşündüm, geç kaldığım bir derse yetişmeye çalışırken kasılıp gevşediklerini. Bazı konularda iyiydim.

"Şu anda, öğlen yemeğine hazırlanıyoruz," dedi Monica. "Hıristiyan mısın?"

"Şey, evet."

"Vejetaryen misin?"

"Hayır."

"Özel bir diyetin yok yani, güzel. Şu kuralları okumanı istiyorum senden." Önüme dört sayfa bıraktı. "Bu kattaki davranışlarla ilgili." Gözlerim, 6) *Hastaların tıraşlı gezmeleri gerekiyor. Tıraş her gün kahvaltıdan sonra, bir görevlinin gözetiminde yapılacaktır,* maddesine takıldı.

"Fark ettin mi bilmiyorum ama listedeki ilk maddeyi görüyor musun?"

"Hım...'Katta cep telefonu bulundurmak yasaktır,' mı?"

"Evet. Cep telefonun var mı?"

Telefonumu cebimde hissedebiliyordum. Onu kaybetmek istemiyordum. Şu anda beni ben yapan tek şeydi neredeyse. Cep telefonum olmadan, ben kimdim? Numaraları ezberimde olmadığı için arkadaşım kalmayacaktı. Cep telefonu numaralarını değil, yalnızca sabit hatlarını bildiğim için, bir ailem bile kalmayabilirdi. Bir hayvandan farkım olmayacaktı.

"Şuraya koy lütfen," dedi Monica. "Taburcu olana kadar sana ait kilitli bir dolapta tutarız ya da gelen ziyaretçilerinden birine verirsin."

Cep telefonumu masaya koydum.

"Kapat lütfen."

Kapağını açtım –iki sesli mesaj vardı. Kimden acaba? Parmağımı KAPAT tuşunda tuttum. *Güle güle küçük telefon.*

"Şimdi, burası önemli, üzerinde kesici herhangi bir şey var mı?"

"Anahtarlarım?"

"Telefon gibi, onlar da bizimle kalıyor."

Anahtarları küme halinde masanın üzerine attım. Monica havaalanı güvenlik görevlisi gibi, onları bir tepsiye doğru eliyle süpürdü.

"Harika. Aklına başka bir şey geliyor mu?"

Monica, cebimdeki cüzdan ve üzerimdeki kıyafetler dışında bir şeyim kalmadı. Başımı iki yana salladım.

"Güzel, şimdi biraz bekliyorsun." Ayağa kalktı. "Bobby sana etrafı gezdirecek." Monica bana başıyla selam verdi, çizelgemi aldı, beni kâğıtları inceleme işiyle baş başa bırakıp koridora çıktı. Bir dakika sonra, burnu üç yerinden kırılmış gibi duran, gözlerinin altında kocaman torbaları olan, sıska, çökmüş bir adamla döndü. Kat kurallarına rağmen, kirli sakalı vardı. Yaşı büyüktü ama saçları dökülmemişti; yarım yamalak taranmış, görkemli kır saçları vardı. Duruşu biraz tuhaftı, başını arkasında bir yere dayamış gibi hafifçe geriye yaslanıyordu.

"Tanrım, çocuksun sen!" dedi, dudağını bükerek. Tek elini, başparmağı yukarı kalkık vaziyette, yanlamasına bana uzattı.

"Ben Bobby," dedi.

Marslı Marvin resimli eşofman üstünde DÜNYAYA HÜKMEDEN ADAM yazıyordu.

"Craig," dedim ayağa kalkarak.

Başını salladı. Üzerinde birkaç tutam gri sakal bulunan Âdemelması yukarı çıkıp indi. "Büyük tura hazır mısın bakalım?"

yirmi

Bobby tuhaf tuhaf yürüyerek beni parlak koridora çıkarttı.

"Herkes yemek salonunda," dedi, girdiğim koridordan yana açılan koridoru işaret ederek. Sola baktım: Tepede bir televizyonu olan, yuvarlak masa dolu, maviye boyalı bir yemek salonu vardı. Tel örgülü bir camla koridordan ayrılmıştı. İçerideki masalar bir kenara itilmişti ve bir grup insan, gelişigüzel bir daire şeklinde oturmuştu.

Kafamın alabileceği bir manzara değildi: Her türden insan vardı. Çılgın sakallı (hani tıraş oluyorduk?) yaşlı bir adam ileri geri sallanıyordu. Dev gibi, zenci bir kadın çenesini bir bastona dayamıştı. Uzun, sarı saçları olan bitkin bir adam da elini bastonun arasından geçirmişti. Kısık gözlü, kel ve tıknaz bir adam koltuk altını kaşıyıp somurtuyordu. Gözlüklü yaşlıca bir kadın, kartal olduğunu tahmin ettiğim bir hayvanı taklit ediyor, konuşuyor, sonra arkasını dönüp sandalyesinin arkasını kolaçan ediyordu. Koridorda gördüğüm ufak tefek adam

bacağını sallayıp duruyordu. Siyah saçlarında mavi bir tutam olan bir kız, diğerlerinden alenen daha berbat durumdaymış gibi sandalyesinde kamburlaşmış oturuyordu. Kalın kaşlarını çatmış, iri yarı bir kız geriye yaslanıp başparmaklarıyla oynamaya başladı. Tel çerçeveli gözlükleri olan zenci bir genç kımıldamadan oturuyordu. Alt katta gördüğüm Jimmy de oradaydı. Gözlerini yukarıdaki ışıklara dikmişti. Üzerinde hâlâ aynı lekeli tişört vardı. Burada daha önce de bulunduğu için, onun işlemlerini çabuk bitirmişlerdi büyük ihtimalle.

Toplantının liderinin kim olduğu belliydi: Kısa siyah saçlı, zayıf bir kadın. 20 ya da 25 kişi içerisinde bir tek onun üzerinde takım elbise vardı. Bazıları giyinik bile değildi; bol, V yakalı, lacivert sabahlıklarıyla duruyorlardı.

"Hey, ahbap," dedi Bobby, beni koridordan çekiştirerek. "Bu kadar ilgini çektiyse, turu boş verip toplantıya katılabilirsin"

"Yok, ben..."

"Buradan çıkabileyim diye tur yaptırıyorum sana."

"Haa."

"Şimdi, sigarayı... Bir saniye. Sigara içmiyorsun, değil mi?"

"Şey... Bir *şeyler* içiyorum."

"Boş sigaradan bahsediyorum."

"Yok, içmiyorum."

"İçip içmediğini sormuşlar mıydı?"

"Hayır."

"Yaşın küçük diyedir. Kaç yaşındasın?"

"On beş."

"Tanrım. Pekâlâ, sigara kahvaltıdan, öğlen yemeğinden sonra, öğleden sonra üçte, akşam yemeğinden sonra ve ışıklar kapanmadan evvel içiliyor. Günde beş kez."

"Tamam."

"Çoğunluk sigara içiyor. Onlara sigara içtiğini söylemiş olsaydın belki sana sigara verirlerdi."

"Kahretsin!" dedim kıkır kıkır gülerek.

"Burası sigaraya izin veren tek hastane," dedi Bobby arkamızda bir yeri göstererek. "Sigara içilen alanlar, diğer koridorda."

Bulunduğumuz koridorla kesişen, üçüncü bir koridora çıktık. Anladığım kadarıyla Altı Kuzey, H şeklindeydi. Sol bacağın dibinden giriyordunuz. Hemşire odası sol bacakla orta hattın kesiştiği noktadaydı. Yemek salonu orta hatla sağ bacağın kesiştiği noktadaydı. Odalar da sol ve sağ bacaklarda sıralanmıştı. O esnada yanlarından geçip H'nin sağ tepesine ilerliyorduk. Kapılarda, içeride kimin kaldığını ve doktorlarının kim olduğunu söyleyen kâğıtların konulduğu bölmeler vardı. Hastalar ilk adlarıyla, doktorlar soyadlarıyla listelenmişti. Okuduklarım arasında, "Betty/Dr. Mahmut," "Ronald/Dr. Mullens," "Mukteda/Dr. Mahmut," var.

"Odam nerede?"

"Odan büyük ihtimalle daha hazırlanmamıştır. Öğlen yemeğinden sonra kesin hazır olur. Peki, işte burası duş..." dedi sağdaki kapıyı işaret ederek. Kapının üzerinde bir tarafında BOŞ diğer tarafında DOLU yazan pembe bir plastik levha vardı.

"İçeri girdiğinde, 'Dolu'yu çevirmen gerekiyor ama insanlar gene de pek dikkat etmiyorlar. O yüzden ben de kapıya çok yakın durmaya çalışıyorum. Ama zor oluyor. Su oraya yetişmiyor çünkü."

"İçerideyken nasıl 'Dolu'ya getiriyorsun?"

"Yok, buradan," deyip yazıyı çevirdi.

"İyiymiş," dedim yazıyı tekrar çevirerek. Sistem basitti aslında ama Bobby göstermeseydi bilemezdim.

"Kızlar ve erkekler tuvaleti aynı mı?"

"Burası tuvalet değil, duş. Odanda kendi tuvaletin olacak. Ama kızlarla erkekler aynı duşu kullanıyor, evet. Diğer koridorda da bir duş var." Yürümeye devam ettik. "Ama ben olsam kullanmazdım. Solomon'u rahatsız ediyor."

"Solomon kim?"

Koridorun sonuna geldik. Pencerelerde, aralarında her nasılsa jaluzi olan çift cam vardı. Dışarıda, mayıs ayına özgü bulutlu Brooklyn seması. Koridorun sonuna sandalyeler dizilmişti. Yaklaştığımız sırada, yüzünde kesik izleri olan sarı saçlı bir genç kız önündeki defterden başını kaldırıp baktı ve yandaki odaya doğru seğirtti.

"Burada bazen film gösteriliyor," dedi Bobby omuz silkerek. "Bazen de diğer uçtaki sigara odasında."

"Hı, hı. Kimdi o?"

"Noelle. Genç bölümünden buraya getirdiler." Döndük. "İlaçlar kahvaltıdan sonra, öğlen yemeğinden sonra ve yatmadan önce dağıtılıyor. Onları buraya getiriyoruz." Bobby yemek salonunun diğer ucunda, Smitty'nin oturup bardağa

soda doldurduğu masayı gösterdi. "Burası hemşire istasyonu, diğeri de hemşirelerin ofisi. Bütün kilitli dolaplar ve eşyalar, hemşire istasyonunun arkasında."

"Cep telefonumu aldılar."

"Doğrudur. Herkesinkini alıyorlar."

"E-posta peki?"

"Ne?" Yemek salonuna döndük. Hızımı biraz düşürdüm. İçeride, kısık gözlü, kel kafalı, tıknaz adam yavaş ve sade bir dille bir şeyler anlatıyordu:

"... Burada bize insan olarak zerre kadar saygı duymayanlar var. Ben de şahsen buna almıyorum. Ayrıca doktora gidip, 'Ben ölmekten korkmuyorum, yaşamaktan korkuyorum ve mideme bir kasatura saplamak istiyorum,' dedim diye, sizlerden korktuğumu sanmayın sakın."

"Sohbeti, bizi mutlu eden şeyler üzerinde yoğunlaştırmaya çalışalım, Humble," dedi psikolog.

"Ayrıca psikologları da tanıyorum. Söylediklerinizi yazıyormuş gibi yaparken aslında son aldıkları tekneyi sattıklarında ceplerine ne kadar kalacağını yazıyorlar. Hiç kimseye saygısı olmayan kasıntı tipler çünkü..."

Bobby, "Hadi," diyerek omzuma hafifçe vurdu.

"Adı Humble mı?"

"Evet, Bensonhurst'lü." Bensonhurst, İtalyanların ve Yahudilerin yaşadığı retro bir Brooklyn bölgesiydi. Oralarda, bir araba dolusu erkek, yolda yürüyen bir kıza yaklaşıp, *"Evine bırakalım mı, yavrum?"* diye sorabilir.

"Sen nerelisin?"

"Sheepshead Bay." Bu da bir başka eski Brooklyn mahallesiydi. Rus. Bunların hepsi bayağı uzak bölgelerdi.

"Ben buralıyım," dedim.

"Ne? Bu mahalleden misin? Güzel yer."

"Evet, öyle sanırım."

"Kalan testisimi burada yaşamak için verirdim, kanka. Burada bir eve yerleşmeye çalışacağım, YMCA'lerden* birine. Neyse. Telefon burada." Solumuzda sarı bir telefon vardı.

"Telefon gecenin onuna kadar açık," dedi Bobby. "Birilerinin seni aramasını istiyorsan, dışarıdan aranacak numara telefonun üzerinde yazıyor. Sana verilen kâğıtta da var. Arayan olursa birileri gelip seni bulur, merak etme."

Bobby bir saniye durdu.

"Bu kadar."

Çok basitti aslında.

"Burada nasıl vakit geçiriliyor?" diye sordum.

"Etkinlikler oluyor. Gelip gitar çalan biri var. Joanie el işi öğretiyor. Bunun dışında, telefonlara cevap verip buradan çıkmaya çalışıyorsun işte

"Burada ne kadar kalınıyor?"

"Senin gibi bir çocuk, parası ve ailesi varsa birkaç güne çıkar."

Bobby'nin çukura kaçmış gözlerine baktım. Akıl hastanesine özgü görgü kurallarını nasıl bildiğime emin değilim, doğarken biliyordum belki de ya da bir şekilde buraya düşeceğimi tahmin etmiştim ama böyle bir yerde, insanlara neden

* Genç Hıristiyan Erkekler Birliği'nin misafirhaneleri (ç.n.)

burada olduklarını sormanın ayıp olduğunu hissediyordum. Hapishanede birinin yanına yaklaşıp, "Ee? Na'ber? Birini mi öldürdün ha? Söylesene, öldürdün mü?" demekten farksızdı bence.

Ama aynı zamanda, buraya neden düştüğünüzü kimse sormadan da anlatabileceğinizi ve kimsenin sizi yargılamayacağını tahmin ediyordum. Kimse sizin aşırı deli olduğunuzu ya da yeterince deli olmadığınızı düşünmezdi. Burada böyle arkadaş edinilirdi. Sonuçta, konuşacak başka konu da yoktu. O yüzden ben de Bobby'ye anlattım:

"Ciddi depresyon yüzünden buradayım."

"Ben de," dedi başını yukarı aşağı sallayarak. "On beş yaşımdan beri." Ardından gözleri karanlık ve dehşet dolu bir ifadeyle parladı. Tokalaştık.

"Hey, Craig!" dedi Smitty masasından. "Odan hazır. Oda arkadaşınla tanışmak ister misin?"

yirmi bir

Oda arkadaşım Mukteda'ydı.

Adı Mukteda olan birine yaraşır tipteydi: İriydi; düz kır sakalı, kırış kırış, esmer ve ablak bir suratı, beyaz plastik çerçeveli gözlükleri vardı. Üzerinde buram buram ter kokan lacivert sabahlık dışında bir şey yoktu. Bu tür şeyleri başta fark etmek kolay olmadı elbette. Odaya ilk girdiğimde, yatağa gömülmüştü çünkü.

Smitty ışığı yaktı. "Mukteda! Neredeyse öğlen oldu! Uyan artık. Yeni bir oda arkadaşın var!"

"Hım?" Nevresimin arasından tek gözüyle baktı. "Kimmiş?"

"Ben Craig," dedim, ellerim cebimde.

"Hım. Burası çok soğuk, Craig. Sevmezsin."

"Mukteda, bugün birileri gelip kaloriferi tamir etmedi mi?"

"Evet, dün tamir ettiler. Çok soğuk. Bugün ettiler. Gece çok soğuk."

"İlkbahar geldi, ahbap. O kadar soğuk olmuyor."

"Hım."

"Craig. Şurası senin yerin."

Diğer köşedeki yatak benim için hazırlanmıştı, eğer buna hazırlanmak denebilirse. Hayatım boyunca gördüğüm en sade yataktı: Çarşafı, örtünmek için başka bir çarşafı ve bir de yastığı olan küçük ve açık sarı bir yatak. Battaniye, tüylü ayıcık, çekmece, desen, mum, yatak başı yoktu. Bu da odanın tarzını yansıtıyordu aslında: Yine içe gömülü jaluzisi olan tek pencere, kalorifer peteği, iki yatak, iki yatak arasında da üzerinde iki adet tuhaf hastane sürahisi olan bir sehpa, lamba, dolap ve bir de tuvalet... Duvarda herhangi bir desen yoktu; yalnızca tavanda, insanın gözünü oyalayan gözenekli seramikler vardı. Dolaba göz attım. Alt rafta Mukteda'nın eski bir pantolonu duruyordu. Gerisi bana aitti. Kapüşonlu montumu çıkartıp dolaba tıktım.

"Tamam mı?" diye sordu Smitty. "Öğlen yemeği beş dakika sonra." Kapıyı açık bırakıp çıktı.

Yatağıma oturdum.

"Kapıyı kapat, lütfen," diye rica etti Mukteda. Kapıyı kapattım, yerime döndüm. Görmeyen gözlerle bana bakıp, "Teşekkür ederim," dedi.

"Öğlen yemeğinde ne var?" diye sordum.

"Hım."

Buna nasıl karşılık vereceğimden emin değildim. Ona içinde *ne* geçen bir soru sormuştum. "Iıı... Yemekler güzel mi?"

"Hım."

"Iıı... Nerelisin?"

"Mısır," dedi çatlak bir sesle ve ağzından ilk kez severek sarf ettiği bir kelime çıktığını duydum. "*Sen* nerelisin? Ailen?"

"Beyazım. Alman, İrlandalı ve Çek. Biraz Yahudilik var galiba. Ama annem bayağı bayağı Hıristiyan olmuş artık."

O sırada aklıma geldi: Gideonlar bu sade odaya da bir İncil bırakmış olabilir miydi*? Dünya üzerindeki bütün motellere koyduklarına göre, buraya da ulaşmış olmalıydılar. Su sürahilerinin altındaki çekmecelere baktım, yoktu. Gideonların erişim alanının dışındaydı. Bu ciddi bir durumdu.

"Hım," dedi Mukteda. "Ne aradın? Bir şey yok." Boş gözlerle bakmaya devam etti.

Uzanmak, dün gece kaçırdığım uykuyu uyumak istiyordum ama oda arkadaşımın yatağında yatması nedense içimde buradan çıkıp gitme, etrafta dolaşma isteği uyandırıyordu. Onun gibi biriyle aynı odada kalmak iyi olacaktı belki de, benden daha kötü görünen biriyle. Yani, evsiz ve yataktan çıkamayan insanlar vardı sonuçta. Hiçbir zaman bir işleri olmayacak ve Mukteda'nın durumunda olduğu gibi, beyinleri zarar gördüğü için, sıcaklıkla ilgili ciddi sorun yaşayan insanlar. Onlarla karşılaştırıldığında, ben... şımarık bir zengin çocuğuydum. Bu da kendimi kötü hissetmem için başka bir sebepti. Kimin durumu daha kötüydü öyleyse?

Koridora çıktım ve az kalsın, kocaman metal tepsi raflarından birine tosluyordum. Raflardan ısı ve yeni pişmiş, tuzlu

* Gideons International adlı bir cemiyet, bütün otel odalarına İncil'in bir nüshasını bırakmaktadır. (ç.n.)

yiyecek kokusu yayılıyordu. Başında beresi olan bir görevli tekerlekli tepsileri iterek götürüyordu.

"Dikkat et!" diye bağırdı bana.

Olamaz. Bir de yemek yemek zorundaydım. Durumumun ne kadar kötü olduğuna ilk kez şahit olacaklardı. Alt kattaki yumurtayı yiyememiştim. Şimdi de bir şey yiyemeyecektim. Strese girersem ne olacaktı? Midemde takılan adam halata asılır da yemek salonunda kusarsam ne olacaktı? Şahane bir giriş yapacaktım.

Yarım tavşan dudaklı, ufak tefek adam koridorun ucundan, "Öğlen yemeği!" diye seslendi. Yemek salonundan çıktı, ilerideki pencereye kadar gidip geri geldi ve içeridekiler uyanıp yanı başında dikilseler bile herkesin kapısını tıklattı. "Hadi Candace! Gidelim Bernie! Hadisene Kate! Sally, sen burada kal, gelip seni doyururlar. Yemek zamanı! Hadi Mukteda!"

"Bu Armelio," dedi, biri arkamdan. Döndüm, Marslı kazaklı Bobby idi. "Ona Başkan diyorlar. Bütün katı o idare ediyor."

"Selam, sen kimsin?" diye sordu Armelio geçerken.

"Craig," dedim elini sıkarak.

"Tanıştığımıza sevindim! Pekâlâ! Millet! Aramızda yeni biri var! Şahane, kanka! Yeni kankam. Süper! Öğlen yemeği vakti! Solomon, odadan çık bakalım. Sorun çıkartma. Gel de yemeğini ye! Herkes yemek zorunda!"

Armelio'nun kükremeleri arasında yemek salonuna gittim ve kel Humble'ın yanına yerleştim. Psikiyatristler ve tekneler hakkında bir şeyler anlatıyordu.

yirmi iki

Argenon Hastanesi'nin, bana yemek seçerken, şu anda yiyebileceğim tek şeyi bulma ihtimali neydi? Bütün tepsileri Başkan Armelio dağıtıyor ve dağıtırken de herkesin adını anons ediyordu: "Gilner, Gilner benim yeni arkadaşım!" Diğerlerine dağıtıldığını gördüğüm balık kroket, şaraplı dana eti, çok renkli kiş ve bütün diğer iğrenç şeyler arasından körili tavuk göğsü aldım. Gerçek, akışkan köri değil sadece güzel bir sarı baharat karışımı ve kesip yemek için de bir çift plastik çatal bıçak vardı. Yanında da en sevdiğim sebze olan brokoli ve baharatlı havuç. Plastik kapağı açtığım anda sırıttım çünkü midemde bir şeylerin değiştiğini biliyordum. Büyük Değişim değildi ama somut bir şeydi: Önümdeki yemeği yiyecektim. Tepside tavuk ve sebzelerin dışında kahve, sıcak su, poşet çay, süt, şeker, tuz, biber, meyve suyu, yoğurt ve bir de kurabiye vardı. Hatırladığım kadarıyla, gördüğüm en güzel yemeklerden bir tanesiydi. Tavuğu kesmeye başladım.

"Fazla tuzu olan var mı?" diye soran Humble masanın diğer tarafından boynunu uzatıp salona baktı.

"Al," deyip tuz paketimin yarısını ona verdim. "Benden isteseydin ya."

"Benimle konuşmadın ki," dedi Humble, tuzu tavuğuna dökerken. Bir hafta önce yumruk yemiş gibi ince ve mor bir deri tabakasıyla çevrili gözleriyle bana baktı. "Ben de, doğal olarak kasıntı bir tip olduğunu düşündüm."

"Değilim." Tavuğu ağzıma götürdüm. Lezzetliydi.

"Burada bir sürü kasıntı tip var ve sen de onlara benziyorsun. Paralı tiplerin kasıntı duruşu, anlatabildim mi?"

"Evet."

"Başkalarına değer vermeyen tipler. Benim gibi değil yani. Ben başkalarına cidden değer veriyorum, bilmem anlatabildim mi? Arada sırada birilerini evire çevire dövüyor muyum? Dövüyorum ama burası benim ortamım ve ben de hayvanım sonuçta."

"Hepimiz hayvanız," dedim. "Özellikle de şu anda, hep birlikte aynı odada yemek yerken. Liseye benziyor."

"Kafan çalışıyor, anlaşıldı. Hepimiz hayvanız, liseliler hayvan ama bazılarımız diğerlerine göre daha da hayvan. Şu an okuduğum *Hayvan Çiftliği*'ndeki gibi. Bütün hayvanlar eşit yaratıldılar ama bazıları diğerlerine göre daha eşit, değil mi? Burada, gerçek dünyada, bütün eşitler hayvan yaratılmış ama bazıları diğerlerine göre daha hayvan. Bir saniye, bunu yazmam lazım." Humble hemen arkasındaki pencereye uzandı. Pencerenin altına kutu kutu oyunlar yığılmıştı. Üstteki raftan Scrabble'ı çekti, kutudan bir kalem çıkarttı, oyun kartonunu

alıp arkasını çevirdi ve hâlihazırda bir sürü karalamayla dolu kartonun arkasına yazmaya başladı.

"Humble!" dedi Smitty, kapıdan.

Humble, "Hey, hey, tamam!" deyip ellerini havaya kaldırdı. "Ben bir şey yapmadım!"

"Kaç kere söylemem lazım, Scrabble'a yazı yazmak yok! Kalem kâğıt mı lazım?"

"Her neyse. Hepsi burada," dedi kafasını işaret ederek. Sonra da sohbet hiçbir şekilde bölünmemiş gibi tekrar bana döndü. "Seninle ben, eşit olabiliriz ama ben daha hayvanım."

"Hı hı." Oturmak için doğru yeri seçmiştim.

"Her ortamda alfa erkek olmak zorundayım. Bu yüzden seni gördüğüm anda bazı sonuçlara vardım. Çok genç olduğunu fark ettim. Vahşi hayatta, başka bir sürünün, başka bir ırkın yavrularını gören aslan, kendi yavrularını yetiştirebilmek için, onları öldürür. Ama burada..." Burasının neresi olduğunun netleştirilmesi gerekiyormuş gibi eliyle etrafı gösterdi, "maalesef, benim üreme potansiyelimi kabul etmeye hazır kadın nüfusu belirgin şekilde az. O yüzden genç oluşun, benim için bir tehdit oluşturmuyor."

"Anlıyorum." Salonun diğer tarafındaki Jimmy meyve suyunu tek elle açmaya uğraşıyordu. Diğer eli yanındaydı ve elini hareket mi ettiremiyordu, yoksa hareket ettirmek mi istemiyordu, emin değildim. Smitty yanına gidip yardım etti.

"Size çıkacak!" dedi.

"Sana karşı bir tehdit oluşturuyor muyum sence?" diye sordu Humble.

"Yoo, kafa bir tipe benziyorsun," dedim, ağzımdakini çiğnerken.

Humble başıyla onayladı. Önündeki tabakta masum ve başına geleceklerden habersiz bekleyen yemeği, sonraki yirmi saniye içerisinde Humble yarısını götürdüğünde berbat oldu. Ben yavaş ve istikrarlı tempomu bozmadım.

"Senin yaşındayken... Kaçsın sen, on beş mi?"

Başımla onayladım. "Nereden bildin?"

"İyi yaş tahmin ederim. Ben on beşken, yirmi sekiz yaşında bir fıstık vardı. Neden bilmiyorum ama bana âşıktı. O zamanlar sürekli ot içiyordum. Bütün hayatım ottu..."

Midemin böyle kendine gelmesi çok garipti. Humble'a kulaklarımı kapatırken, yemeğimi yedim ama bunu yemek istediğim için yapmadım, bir şeyleri aşmak zorunda olduğum için ya da kendimi birilerine ispatlamam gerektiği için de yapmadım. Yiyordum çünkü insanlar yemek yerdi. Ayrıca yemek önünüze geldiği takdirde, onu hazırlamanız, sipariş vermeniz ya da yemeğe ulaşmak için bir şeyleri ertelemeniz ya da üzerinde düşünmeniz gerekmiyorsa, onu yok etmek gibi hayvanca bir dürtü ortaya çıkıyordu. Humble gibi bir rakip çıkıp yiyeceğinizi elinizden kapmadan evvel. Ağzımdaki lokmayı çiğnerken bunları düşünüyordum, benim sorunum fazla düşünmek olabilirdi.

İşte bu yüzden orduya katılman lazım, asker.

Zaten ordudayım sanıyordum, komutanım!

Kafanın içindeki ordudasın, Gilner, ABD Ordusunda değil.

Ee, katılayım mı öyleyse?

Bilmem. Altından kalkabilecek misin?

Bilmem.

Düzen ve disiplin hoşuna gidiyor sanki. Ordu senin gibi gençlere bunu vadediyor, Gilner ve sen de burada bunları buldun. Şimdilik yaşın küçük, ama bu tip ödüller peşindeysen, on sekizine gelince oyalanmadan beni bul ve biz de seninle ilgilenelim.

Ama ben Orduya katılmak istemiyorum. Normal olmak istiyorum.

Bu konuda biraz kafa yorsan iyi olur, asker çünkü normallik karın doyurmuyor, bildiğim kadarıyla.

"Kız arkadaşın var mı?" diye sordu Humble.

"Ne?"

"Dışarıda. On beş yaşında, çıtı pıtı, seksi bir sevgilin? Var mı?" Yemek bulaşmış çatalını bana doğru salladı.

"Yok!" Nia'yı düşünerek gülümsedim.

"Güzelleri var aralarında," dedi Humble, artık olmayan saçlarını okşayarak. Joker, kılıç, bulldog ve korsan gemisi dövmeli, kıllı kolları vardı. "Kızlar her sene daha da güzelleşiyor sanki."

"Hormonlar yüzünden," dedim.

"Doğru söylüyorsun. Kafan çalışıyor. Şekerin var mı?"

Şeker paketlerinden birini verdim. Tavuklarımı bitirmiştim ve açıkçası, daha da yiyebilirdim ama kimden isteyeceğimi bilmiyordum. En iyisi çayı da içmekti. Poşet çay paketini açtım, üzerinde "*Swee-Touch-Nee*," yazıyordu. Bu markayı ilk kez duyuyordum ve gerçekte mevcut olduğunu da sanmıyor-

dum. Birkaç kez dibe kadar batırıp bardağımdaki suyu bulandırdım. İşim bitmek üzereyken, Smitty elinde, birincinin aynısı bir tepsiyle yaklaştı.

"Sağ ol."

"Ye bakalım," dedi gülümseyerek.

İkinci tavuğu da mideye indirdim. İşleyen bir makineden farkım yoktu. Evvelce işlemeyen bir parçam çalışmaya başlamıştı.

"Kızlar, inek hormonlu sütleri içiyorlar," dedim, lokmaların arasında. "Bu yüzden erken gelişiyorlar."

"Aynen öyle!" dedi Humble. "İşin ilginç yanı, benim zamanımda da kızlar babamın zamanınkinden daha güzeldi. Sonraki kuşak nasıl olacak acaba?"

"Seks robotları."

"Ha ha. Nerelisin bakalım?"

"Buralıyım."

"Bu mahalleden mi? İyiymiş. Yol kısa sürmüştür. Ambulansla geldiysen tabii. Yargıladığımı sanma, varsayımda da bulunmuyorum. Merak ettim yalnızca." Tabağındaki yemekten iki koca lokma aldı, çiğnedi ve devam etti. "Nasıl geldin buraya?"

Altı Kuzey kuralını bozdu. Böyle bir kural yoktu belki de. Biriyle yemek yediğinizde kural bozuluyor da olabilirdi.

"Yürüyerek."

"İsteyerek mi yani? Niye?"

"Kendimi çok kötü hissediyordum. İntihar etmek istedim."

"Arkadaşım, geçen hafta ben de doktoruma aynı şeyi söy-

ledim. 'Doktor,' dedim, 'ölmekten değil yaşamaktan korkuyorum ve şu kasaturayı karnıma saplamak istiyorum.' Sonra tansiyon ilacımı almayı bıraktım. Bir de yüksek tansiyonum var çünkü. Sürekli kafam güzel gezmeme neden olan ilaçların haricinde, tansiyonumu düzenlemek için yığınla tuz yemezsem ölürüm. O yüzden de ilaçlarımı almayı bıraktığımı söylediğimde, 'Delirdin mi sen?' dedi doktor. 'Kendini öldürmek mi istiyorsun? Gözlerinin içine bakıp, 'Evet,' dedim. Onlar da beni buraya gönderdiler.

"Hı."

"Sorun şu, bir senedir arabamda yaşıyordum. Sırtımdaki kıyafetler dışında hiçbir şeyim yok. Sahip olduğum tek şey olan arabam da çekildi ve bütün eşyalarım içinde kaldı. Beş bin beş yüz dolarlık ekipman var içinde."

"Hadi ya."

"Bu yüzden, birkaç gündür polisi arayıp duruyorum. Arabaları çektikleri otoparkı aradım. Bir barınağa yerleştim ve kızımla konuştum. Aşağı yukarı seninle aynı yaşta. Annesiyle ayrıldık ama kızım bir yana, dünya bir yana. Annesi de dünyanın öbür yanında kalabilir."

"Ha ha."

"Kibarlık yapma. Sadece komik espri yaparsam gül."

"Komikti!"

"Güzel. Çünkü şu anda sana kasıntı demeyi bıraktım. Başka bir şeysin. Ne olduğundan emin değilim ama yakında bulacağım."

"İyiymiş."

"İlaçlarımı almaya gidiyorum, böylece bütün öğleden sonrayı kafam güzel geçirebilirim." Humble yana kayıp uzaklaştı. Ben tavuğumu bitirdim. Yemeyi silip süpürdüğümde kendimi, uzun zamandır, belki bir senedir, hissetmediğim kadar iyi hissettim. Tek ihtiyacım buydu. Keith, Kaygı Kontrol Merkezi'nde birtakım bayat yöntemler uyguluyor olabilirdi ama haklıydı. İnsanın yemek, su ve barınak dışında bir şeye ihtiyacı yoktu. Burada üçüne de sahiptim. Daha ne olsundu?

Yemek salonunun diğer tarafına baktım. Nispeten genç üç kişi –iri yarı kız, mavi tutamlı kız ve yüzü kesikli kız– birlikte oturuyorlardı.

Mavi Tutam, eliyle yanlarına gitmemi işaret etti.

yirmi üç

En son ne zaman bir grup kızın beni masalarına davet ettiğini hatırlamıyordum. İlk kez oluyordu aslında.

"Ben mi?" diye kendimi işaret ettim.

"Yok, diğer çömez," dedi Mavi Tutam.

Tepsimi ne yapacağımı bilemedim. Ayağa kalktım, sonra geri döndüm, sonra kızlara döndüm, sonra olduğum yerde döndüm.

"Tekerlekliye koy," dedi Mavi Tutam. İri yarı kıza döndü. "Tanrım. Çok sevimli, değil mi?"

Yanlış duymadım, değil mi? Tepsimi tekerlekli arabaya bırakıp kızların yanındaki boş yere oturdum.

"Adın ne?" diye sordu Mavi Tutam.

"Şey, Craig."

"Buradaki en seksi tip olmak nasıl bir duygu bakalım, Craig?"

Bedenim bir çeşit kaldıraç sistemine bağlıymış gibi titreyip sarsılıyordu. Kız her şeyi yanlış anlamıştı. Seksi olan kendi-

siydi. Teni mi yoksa dişleri mi daha kusursuz bir beyazlıktaydı, söylemek zordu. Gözleri koyu kahve, dudakları dolgun ve aralıktı. Mavi tutamı, saçı ve yüzü arasındaki kontrastı daha da belirginleştiriyordu. Bana gülümsedi. Gerçek bir gülümsemeydi. Daha önce, yemek salonuna baktığımda, onun seksiliğini nasıl fark etmemiştim acaba? Işık falan farklıydı sanırım.

"Jennifer," dedi iri yarı kız. Bana doğru eğildi. "Ben Becca. Jennifer'dan yararlanmaya kalkışma sakın. Seks bağımlısıdır."

Jennifer dudaklarını şaklattı. "Kes sesini!" Arkasını döndü. "Burada son günüm. Kalan günümü benimle geçirmek ister misin?"

Humble olsa ne derdi, diye düşündüm. *Evet, kesinlikle*, derdi herhalde. O bir alfa erkeğiydi çünkü. Derinden ve istikrarlı bir ses tonuyla konuşarak, kelimeleri bulup çıkartmaya çalıştım:

"Evet, kesinlikle."

"Güzel," dedi ve dizimde bir sıcaklık, bacağımda ilerleyen bir el hissettim. Öne eğildi. "Çok seksisin bence." Eliyle bacağımı kavradı. "Kendime ait bir odam var, berbat durumda olduğum için başkasıyla uyumama izin vermiyorlar."

Becca, "Özel oda verdiler çünkü kaltağın tekisin!" diye düzeltince Jennifer onu tekmeledi.

"Ah!"

Yüzünde kesikler olan sarışın kız birden ayağa kalktı ve hızlı adımlarla odadan çıktı. Onu görebilmek için pencereden dışarı baktım, yoktu.

"Boş ver onu," dedi Jennifer. "Sana uygun değil." Sonra

hayal mi görüyorum yoksa öldüm ve bir çeşit muhteşem cehenneme mi düştüm, diye sorgulamama neden olan bir beden dışı deneyimle, kız dilini çıkartıp kusursuz bir O çizerek dudaklarının çevresini yaladı.

Koridorda bir şey hızla hareket etti. Sarışın kız pencereye dayanmıştı. Onun olduğundan emin değildim, aslında. Yani, kız olduğu kesindi, göğüsleri vardı. Ayrıca ufak tefek bedenini ve askılı atletini görebiliyordum. Ama yüzünü göremiyordum çünkü cama bir kâğıt dayamış durumdaydı:

DİKKAT ET PENİSİ VAR

Yazı asansördeymiş gibi aşağı kaydı.

"Nereye bakıyorsun sen?" diye sordu Jennifer, arkasını dönerek. Olduğu yerde hızla dönen bedenini inceledim. Belden yukarısına bakınca, penisi varmış gibi durmuyordu. Habercinin dönme ihtimaline karşı göz ucuyla koridora bakmayı sürdürdüm.

"Hah!" dedi Becca. "Noelle yine aynı şeyi yaptı."

"Ne yaptı dedin?" Jennifer ayağa kalktı. Yuvarlak ve tamamen dişi hatlara sahipti. Bacaklarını saran kotun kalçası pileliydi.

"İnanamıyorum bu kıza... *hey*," Bana döndü. "Pantolonuma mı bakıyorsun sen?"

"Evet," dedim yutkunarak. Alfa erkeklik bir anda yalan olmuştu. Ben teta erkeğiydim belki de. Onlar da arada sırada nasipleniyorlardı sonuçta. Cinsel besin zincirinin tepesinde olunca insanın üzerinde çok baskı oluyordu.

"Kendim diktim," dedi kız. "Moda tasarımcısıyım."

"Vay canına. Ciddi ciddi bir işin var yani." Zihnim deli gibi dönüyordu: Nasıl olduysa seksten, lise mantığına geçmişti. "Benimle aynı yaştasın sandım ben de. Kıyafet tasarlamayı nasıl öğren..."

Smitty, "Pekâlâ," diyerek hızlı adımlarla araya girdi. "Oyun bitti. Hadi bakalım, Charles."

"N'oluyor be!" Jennifer birkaç santim havaya sıçrayıp ayağıyla yeri dövdü. Derken, en korkuncu, sesi iki oktav düştü. "Bırakmıyorsunuz, azıcık eğleneyim!"

Sesi bir erkek için bile çirkindi, kurbağa *vıraklaması* gibi. Becca iki büklüm olup kahkahalarla gülmeye başladı. Bense nefesimi tutup kocaman açılmış gözlerle bir ipucu yakalamak için Jennifer'a bakmaktan başka bir şey yapamadım. Olamazdı. Göğsü yoktu ama gerisi kız gibiydi. Kocaman elleri vardı ama bir sürü kızın eli büyüktü. Âdemelması yoktu –ah, bir saniye– boğazlı kazak giymişti.

"Hadi ama. Craig'i rahat bırak," dedi Smitty.

"Çok tatlı ama!"

"Tatlı falan değil, o da senin gibi hastanede yatan bir hasta. Bugün taburcu oluyorsun, şansını zorlama. İlaçlarını aldın mı bakalım?"

"Hormon tedavisi." Jennifer/Charles bana göz kırptı.

"Hadi ama kes artık."

Becca kahkahayla gülüp iç geçirdi. "Ah, seni fena kandırdı. Gidip ilaçlarımı alayım."

Onlar giderken başımı eğip masaya baktım. İlaca ihtiyacım vardı. Başımı kaldırıp bakınca bütün hastaların telefonun

yanındaki masanın önünde sıraya girdiklerini ve küçük plastik kaplardaki hapları alıncaya kadar hevesle oyalandıklarını gördüm. Başkan Armelio olduğu yerde ayak değiştirip duruyordu. Jimmy iş görmeyi reddeden elini tutuyordu. Jennifer/Charles ve Becca da nihayet sıranın sonunda belirdiler, el kol hareketleriyle sohbete koyuldular ve Jennifer/Charles bana bir öpücük gönderdi. O anda, arkalarında sıraya girmesem de olurdu bana kalırsa. Ayrıca, sabahleyin Zoloft almıştım. Gün ortasında da ilaç kullanmam gerekseydi bana söylerlerdi herhalde.

Becca ile J/C uzaklaştıktan sonra, masada şoke olmuş vaziyette oturmaya devam ederken, pencerede bir yazı daha belirdi. Bu seferki örümcek ağlarıyla çekiliyormuş gibi, aşağıdan yukarı milim milim yükseliyordu:

ÜZÜLME, O KIZ/ERKEK HERKESİ KANDIRIYOR. ALTI KUZEYE HOŞ GELDİN!

Onu bulmak için dışarı çıktığımda orada değildi. Dağıtım görevini bitirmek üzere olan hemşireye, ilaca ihtiyacım olup olmadığını sorunca o da programda gözükmediğini söyledi. Yine de ilaç alıp alamayacağımı sordum. Neden istediğimi sordu. Bu çılgın mekânla baş edebilmek için istediğimi söyledim. O da bu tür şeyler için bir hap olsaydı böyle mekânlara ihtiyaç kalmayacağını söyledi.

yirmi dört

"Ee, nasıl bakalım?" diye sordu annem. Elinde banyo malzemelerinin olduğu büyükçe bir alışveriş çantası, yanında da babam ve Sarah vardı. Sağ H bacağının sonundaydık. Ben üçünün karşısındaki tek sandalyede oturuyordum. Ziyaret saatleri cumartesi günleri 12.00 ile 20.00 arasıydı.

Sarah cevap vermeme fırsat bırakmadı.

"Guguk Kuşu gibi!" dedi, dehşet içerisinde. Altı Kuzey için kotunu ve suni süet ceketini giymişti. "Yani bu insanlar... deli gibi!"

"Şşşh," dedim. "Jimmy burada." Jimmy, Sarah'nın arkasındaki pencerenin önünde duruyordu, her zamanki gibi kollarını kavuşturup oturmuşu. Tişörtünü çıkartmış, temiz lacivert bir sabahlık giymişti.

"Jimmy kim?" diye sordu annem hevesle.

"Alt kattan beraber geldiğim adam. Şizofren galiba."

"İki kişiliği var demek, değil mi?" diye sordu Sarah, döne-

rek. "Yani, yalnızca Jimmy değil, aynı zamanda Molly falan gibi mi?"

"Yok, bilsen şaşarsın. Bu *değişik biraz*," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Jimmy bir parça... dağılmış durumda."

Jimmy ona baktığımı görünce gülümsedi. "Size söylüyorum, bu numaraları oynayın, size çıkacak!" dedi neşeli neşeli.

"Loto numaralarından söz ediyor, galiba," diye izah ettim. "Ben de daha tam anlayamadım."

"Aman tanrım," dedi kardeşim, elleriyle yüzünü kapatarak.

"Hayır, Sarah, yapma öyle, sakın," dedi annem. Arkasını döndü. "Teşekkür ederiz, Jimmy."

"Söylüyorum size. Doğrusu bu!"

"Sevdim burayı," dedi annem, tekrar bize dönerek. "Bir sürü iyi insan var bence."

"Ben de çok sevdim," dedi babam öne eğilerek. "Ne zaman aranıza katılabilirim?" Ama kimse gülmeyince ellerini birleştirip iç geçirdi.

"Travesti mi şu?" diye sordu Sarah. J/C koridorun aşağısında, on metre falan uzaktaydı. Benim burnumun dibindeyken fark edemediğim bir şeyi Sarah nasıl fark etmişti?

"Hayır, bakın..."

"Öyle mi?" dedi babam gözlerini kısarak.

"Çocuklar!"

"Travesti!" diye cırladı Jimmy. İlk kez bu kadar yüksek sesle konuştuğunu duyuyordum. Bütün koridor, yani ben, ailem, J/C ve yaşça büyük profesör tipli gözlüklü kadın durup ona baktık.

"Son kez söylüyorum. Çıkacak. Size çıkacak!"

J/C üzerimize doğru yürümeye başladı. "Benim hakkımda mı konuşuyorsunuz?" diye sordu, erkeksi sesiyle. Jimmy'ye eliyle selam verdi. "Selam Jimmy." Gelip benimle kardeşim arasında dikildi. "Craig'di değil mi?"

"Evet," diye mırıldandım.

"Vay canına, bu senin ailen mi?"

"Evet." Elimle hepsini teker teker gösterdim. Elim pantolonundaki pilelerin hizasındaydı. "Babam." Babam dudaklarını büzdü. "Annem." Annem gülümseyip başıyla selam verdi. "Ve kardeşim Sarah." Sarah elini uzattı.

"Aman tanrım, çok sevimli," dedi J/C. "Ben de Charles." Herkesle tokalaştı. "Oğlunuza burada çok iyi bakacaklarına emin olabilirsiniz. İyi bir çocuk."

"Sen peki? Sen neden buradasın?" diye sordu babam. Onu tekmeledim. Sorulmaması gereken sorulardan haberi yok muydu?

"Sorun değil, Craig!" dedi J/C omzuma dokunarak. "Vay canına, az önce babana tekme mi attın sen? Benim bile yapmadığım bir şey." Babama hitap ederek: "Bipolar hastasıyım, efendim ve nöbet geçirince beni buraya getirdiler. Bugün tekrar şehir dışına çıkıyorum. Ama burada doktorlar benimle çok iyi ilgilendiler. Biraz istirahat da acayip iyi geldi."

"Harikulade," dedi annem.

"Yine de," J/C eliyle bizi gösterdi, "aile destek verince çok daha iyi oluyor elbette. Sizi güvenli bir ortamda taburcu etmeyi tercih ediyorlar. Benim böyle bir şansım yok," dedi başını iki yana sallayarak. "Çok şanslısın, Craig."

Onlara baktım: Benim güvenli ortamıma. Bir tanesiyle Altı Kuzey'de karşılaşsam çok da şaşırmazdım açıkçası.

J/C, "Ben sizi baş başa bırakayım," deyip yavaş adımlarla uzaklaştı.

Jimmy tiz bir sesle ne olduğu anlaşılmayan bir şeyler geveledi.

"Bravo çocuğa," dedi babam, J/C'nin arkasından başparmağını kaldırarak. "Hoşuma gitti."

"Pantolon da müthiş," dedi Sarah.

"Asıl meseleye dönecek olursak, Craig," dedi annem. "Neye ihtiyacın var?"

"Telefon kartı lazım. Cep telefonumu alıp şarja takın, arayanlar belli olsun. Kıyafet de lazım, daha önce getirdiklerin gibi anne. Havluya gerek yok, burada havlu var. Dergi de fena olmaz. Bir de kalemle kâğıt, süper olur."

"Onlar kolay. Nasıl dergi istiyorsun?"

"Bilim dergileri! Onlara bayılıyor," dedi babam.

"Şu anda bilim dergisini kafası kaldırmayabilir," diye karşılık verdi annem. "Daha hafif bir şeyler ister misin?"

"Star nasıl?" diye sordu Sarah.

"Star istemem için nasıl bir nedenim olabilir, Sarah?"

"Acayip güzel çünkü." Elini, annemin geçenlerde almış olduğu siyah renkteki ilk çantasına soktu ve kapağında, bir ünlüye ait göğüslerin görücüye çıktığı parlak pembe ucubeyi açtı.

Dergiyi kaldırıp Jimmy'ye gösterdim.

"Hımmmm-hımmmmm!" dedi. "Söyledim size! Söyledim! Size çıkacak!"

"Çok güzel," dedi, dibime kadar ne zaman sokulduğunu fark etmediğim, pörtlek gözlü profesör kadın. "Ah, pardon," dedi başını kaldırıp bakarak. "Sohbetinize kulak misafiri olduğumu düşünmeyin sakın." Dönüp odasına doğru yürüdü.

"Hım..." dedi Sarah.

"Bende kalsın," dedim. Dergiyi kolumun altına sıkıştırdım. "Odanın zemininde güzel durur."

"Bana mı öyle geliyor, yoksa sınıfındakilerle iyi anlaşmaya mı başladın?" diye sordu babam.

"Şşşh," dedim gülümseyerek.

"Craig, sıradaki mesele: Doktor Barney'yi aradın mı?"

"Hayır."

"Doktor Minerva'yı?"

"Hayır."

"İkisinin de burada olduğunu bilmeleri lazım. Sağlık ve sigorta sebepleriyle. Ayrıca onlar senin doktorun ve sana değer veriyorlar. Bu onlar için çok önemli."

"Numaraları cep telefonumda."

"Arayalım öyleyse. Cebini girişten aldık," dedi annem çantasına uzanarak.

"Hayır!" Babam annemin ellerine yapıştı. "Cebini çıkartma!"

"Saçmalıyorsun, tatlım. Telefon Craig'e yasak, bize değil."

"Oğlumuzun başı belaya girsin istemeyiz. Böyle bir yerde hücreye kapatılmasın!"

Sarah kahkaha attı. Annem güldü. Ama en çok babam güldü.

Ona baktım.

"O kadar da komik değil."

"Ne? Ah, pardon," dedi.

"Hayır, baba, cidden. Değil, yani, bu ciddi bir mesele."

"Ortamı yumuşatmaya çalışıyorum yalnızca, Craig..."

"Yani, hep aynı şeyi yapıyorsun. Burada yapmayalım."

Babam başıyla onayladı. Gözlerimin içine bakarak yüzündeki tebessümü ve muzip ifadeyi yavaş yavaş ve üzgün üzgün sildi. Bir kez olsun sadece babam oldu. Dağılıp giden oğlunu seyrederken, "Peki öyleyse," dedi.

Hiçbirimiz bir şey söylemedik.

"Doğru değil mi, Jimmy?" diye seslendim, ona bakmadan.

"Doğrusu bu ve size çıkacak!"

Gülümsedim.

"Telefonla sonra ilgileniriz," dedi babam.

"Sıradaki mesele ne?" diye sordu annem.

"Burada ne kadar kalacağım, galiba."

"Sence?"

"Birkaç gün. Ama doktoru görmedim henüz. Doktor Mahmut'u."

"Nasıl biri? İyi mi?"

"Bilmiyorum, anne. Ben de adamı senin kadar gördüm. Viziteye çıktığında konuşurum."

"Kendini daha iyi hissedene kadar burada kalman lazım bence, Craig. Erken çıkıp sonra geri dönmek olmaz; sisteme böyle giriliyormuş."

"Tamam, yapmam. Bu tür yerlerin asıl olayı bu galiba; bir daha geri dönmek istemeyesin diye varlar.

"Yemekler nasıl?" diye sordu Sarah.

"Ha, az kalsın unutuyordum. Şey... bununla övünmem doğru değil, biliyorum; çok aptalca bir şey, gurur duyulacak bir şey değil; günün en önemli duyurusunun bu olması çok üzücü... Ama öğlen yemeğimin hepsini bitirdim."

"Öyle mi?" Annem ayağa kalktı ve beni kendine çekip sarıldı.

"Evet." Geri çekildim. "Tavuk vardı. İki porsiyon yedim aslında."

"Evlat, bu büyük haber," diyen babam ayağa kalkıp benimle tokalaştı.

"Hayır, değil. Çok basit bir şey. Herkes yapıyor ama benim için aptalca bir başarı..."

"Hayır," dedi annem, gözlerimin içine bakarak. "Asıl başarı bu sabah kalkıp yaşamaya karar vermen. Başarı bu. Bugün sen bunu yaptın."

Başımla onayladım. Söylemiştim, kolay ağlayan bir tip değilimdir.

"Evet, eğer ölseydin..." dedi Sarah, "çok berbat bir şey olurdu." Gözlerini devirip bacağıma sarıldı.

Tekrar yerime oturdum. "Yemek önünüze geldikten sonra, yapacak bir şey yok, yiyorsun. Yani, burada uzmanlar var. İnsanlara bir rutin oluşturuyorlar, böylece sürekli yapacak bir şeyleri oluyor."

"Doğru söylüyorsun," dedi annem. "Ee, şimdi ne yapacaksın?"

"Etkinlikler var galiba..."

"Hey, Craig. Ailen mi?" Başkan Armelio sahneye adım attı. Yarım tavşan dudağı ve saçları, kız kardeşimi şoke etmiş-

ti. Gerçi Armelio'nun, nasıl desem, yaşama coşkusu bile başlı başına insanların ödünü kopartmaya yeterdi. Herkesle tokalaşıp çok güzel bir ailem olduğunu ve benim de iyi bir çocuk olduğumu söyledi.

"Craig benim kankam! Hey kanka, kâğıt oynamak ister misin?"

Başkan Armelio az önce denizden çıkmış gibi duran, bir deste kâğıt gösterdi.

"Evet, tabii ki!" deyip ayağa kalktım. En son ne zaman kâğıt oynadığımı hatırlamıyordum. Sınavdan önceydi büyük ihtimalle. Liseden önce.

"Pekâlâ!" dedi Armelio. "Benim adamım işte! Hadi başlayalım. Ben de arayıp duruyorum ama burada benim kadar kâğıt oynamayı seven kimse yok! Ne oynamak istersin? Koz maça? Hiç acımam, kanka, ezerim seni."

Annemle babama baktım. "Seni ararız," dedi annem. "Ha bir de, uykun nasıl?"

"Şu anda ilaçlar yüzünden uyuşmuş vaziyetteyim," dedim. "Ama yakında uykum gelir. Başım ağrımaya başladı bile."

"Baş ağrısı mı? Koz maçada seni ezip geçince, asıl baş ağrısını o zaman göreceksin!" Armelio kâğıt masasını hazırlamak için sarsak adımlarla yemek salonuna gitti.

"Görüşürüz," dedi Sarah, bana sarılarak.

Babam elimi sıkıp, "Hoşça kal, evlat," dedi.

Annem de, "Seni seviyorum," dedi. "Arayıp doktorların numarasını veririm."

"Bir de telefon kartı getirirsen."

"Bir de telefon kartı getireceğim. Sık dişini, Craig."

"Merak etme." Onlar köşeyi döner dönmez ben de yemek salonuna yöneldim ve öğleden sonranın geri kalanını koz maça oynamayı öğrenerek geçirdim. Armelio beni ezip geçti tabii.

yirmi beş

Telefon açmaya korkuyordum. Altı Kuzey'deki telefon, saygıdeğer bayan arkadaşlarıyla telefon görüşmeleri yapan Bobby ile adının Johnny olduğunu öğrendiğim, perişan vaziyetteki sarışın tip sayesinde, çok hareketli bir yerdi. Bobby telefon görüşmelerine mutlu mesut başlıyor ve durmadan "bebeğim," diyordu ama sonra giderek sinirleniyor ve telefonu "kaltak" diyerek kapatıyordu. Smitty ona bunu yapmamasını söylüyor, Bobby de, umursamaz birinin o güçlü aurasıyla yürüyüp gidiyordu. Beş dakika sonra, bir telefon daha gelince Bobby de "bebeğim"e dönüyordu. Telefonu asla kendisi açmıyordu gerçi. Bu Başkan Armelio'nun göreviydi. Telefonu her seferinde, "Joe'nun Barı," diye açıyordu.

Johnny ve Bobby'nin telefonu rahat bıraktıkları ender zamanlarda, annemin çıktıktan yirmi dakika sonra dönüp getirdiği telefon kartıyla, telefonun yanma gidiyor, telefon kart-

larının 800'lü numarasını tuşluyor... ve sonra duruyordum. Yapamazdım. Bununla uğraşmak istemiyordum.

Dışarıdaki insanlar bana neler olduğunu bilmiyorlardı. Bir çeşit durgunluk dönemine girmiştim. Olaylar kontrol altındaydı. Yine de, baraj eninde sonunda yıkılacaktı. Yalnızca pazartesi gününü burada geçirecek olsam, dedikodu yayılacak ve ev ödevleri birikecekti.

Craig nerede?

Hasta.

Hasta falan değil, alkolden zehirlenmiş. Sert içkilerden uzak dursa iyi olur.

Birinden hap almış, sonra da kafayı sıyırmış diye duydum.

Gey olduğunu fark etmiş ve bunu kabullenmeye çalışıyormuş diye duydum.

Annesiyle babası onu başka bir okula gönderiyorlarmış diye duydum.

Burada zorlanıyordu zaten. Pısırığın tekiydi.

Bilgisayarın önünde kafayı yemiş. Hareket edemiyormuş. Taş kesilmiş.

Uyanmış ve at olduğunu düşünmeye başlamış.

Her neyse, üçüncü soru nedir?

Buraya geldiğimde telefonumda iki mesaj vardı. Şimdi daha da birikmişti büyük ihtimalle. Her birinin aranması gerekiyordu. Arayınca da büyük ihtimalle başka aramalar da yapmak gerekecekti. Dokunaçlar. Bu da beni, aynen dün geceki noktaya götürecekti. Oraya gitmeyi göze alamazdım, o yüzden bekledim. Beş dakika bekleyebiliyordum. O zaman da

Bobby telefonun başına geçiyordu. Ben de bir beş dakika daha bekliyordum. Mesajlar da ha babam birikiyordu. E-postaları saymıyordum üstelik. Öğretmenler ne korkunç ödevler gönderiyordu kim bilir.

Bastonlu, iri yarı, zenci kadın, "Affedersiniz, telefonu kullanıyor musunuz?" diye sordu, ben telefona boş gözlerle bakarken.

"Evet, şey," dedim telefonu elime alarak. "Evet, evet kullanıyorum."

"Peki," gülümsedi, dişlerini göstermeden. Tuşlamaya başladım, PIN numaramı girdim, kendi telefon numaramı girdim.

"Şifrenizi girin lütfen, sonra kareyi tuşlayın."

Denileni yaptım.

"Üç-adet-yeni mesajınız var."

Öncekinden yalnızca bir tane fazlaydı. O kadar da kötü değildi.

"İlk yeni mesaj: acil olarak işaretli."

A-a.

"Selam, Craig. Benim Nia. Ben, sadece, şey... konuştuğumuzda kötü gibiydin. İyi misin diye bakayım dedim. Telefonuna da cevap vermiyorsun. Saat gecenin ikisi. Yani niye cevap veresin, değil mi? Ama aptalca bir şey yapmandan korktum, benim yüzümden. Yapma. Yani, çok tatlısın ama yapma lütfen. Tamam, bu kadar, Aaron'layım ve o da tam bir hödük. Hoşça kal."

"Bu mesajı silmek için..."

7'yi tuşladım.

"Sıradaki mesaj."

"Craig, benim Aaron, acil ara, o'lum! Takılalım..."

7-7'yi tuşladım.

"Sıradaki mesaj."

"Alo, Bay Gilner, ben fen öğretmeniniz Reynolds. Telefon numaranızı, sene başında bütün öğrencileri kaydettiğimiz telefon rehberinden buldum. Laboratuvar ödevleriniz eksik. Bunu acilen konuşmamız lazım. Beş tanesi yok..."

7-7.

"Mesajların sonu."

Telefonu tehlikeli bir hayvanmış gibi yerine bıraktım. Evi aradım. Artık duramazdım.

"Sarah, cep telefonumdan Aaron ile Nia'nın telefonlarını bulabilir misin? Ayrıca yakınlarda, Manhattan'dan yapılan cevapsız aramalara da bir bakıver. Fen öğretmenimi aramam lazım."

"Olur. Orası nasıl?"

Soluma baktım. Beyaz pantolonu, küçük takkesi, sağından solundan sarkan püsküller, örgülü saçları ve sandaletleriyle, Hasidik bir Yahudi erkek, koridordan koşturarak üzerime geliyordu. Koyu sakalında kırmızı bir yiyeceğin kalıntıları, gözlerinde vahşi ve çılgın bir bakış vardı. "Ben Solomon," dedi.

"Şey, adınızı duydum. Ben de Craig ama şu anda telefondayım," dedim telefonu elimle kapatarak.

"Biraz alçak sesle konuşabilir misiniz lütfen! Dinlenmeye çalışıyorum burada!" Arkasını döndü ve pantolonunu tutarak, koşar adım uzaklaştı.

"Ah! Solomon'la tanıştınız ha!" dedi bastonlu zenci kadın, horoz gibi bir sesle. "Büyük olay."

"Normal işte," dedim, kardeşime.

"Tamam, buldum." Bana Nia'nın, Aaron'un ve öğretmenin telefonlarını verdi. Numaraları Smitty'den aldığım kâğıt parçasına yazdım. Bunların zaten ezberimde olması gerekirdi. Nia'nın telefonu yazılmış haliyle güzel görünüyordu, bütün ve faydalı. Fen öğretmeninin telefon numarası, nefret dolu bir karalamayı andırıyordu. Onu yarına kadar aramayı düşünmüyordum.

"Sağ ol, Sarah. Görüşürüz."

Telefonu kapatıp bastonlu bayana baktım.

"Selam, ben Craig," dedim.

"Ebony," dedi beni başıyla selamlayarak. Tokalaştık.

"Ebony, bir telefon daha açabilir miyim?"

"Tabii ki."

800'lü numarayı tuşladım, PIN numaramı girdim ve Nia'yı aradım.

"Alo?"

"Nia, selam. Benim."

"Craig, neredesin?"

İnsanların telefona cevap verdikleri anda bunu sormaları çok garip. Cep telefonlarının bir yan ürünü sanırım. İnsanlar –özellikle kızlar ve anneler– fiziksel anlamda sizi bir yere yerleştirmek istiyorlar. Cep telefonuyla konuşurken, dünyanın herhangi bir yerinde olabilirsiniz ve nerede olduğunuzun bir önemi olmaması gerekir. Fiziksel konumlandırmanın, dijital

dünyada bir önemi olmamalı. Yine de insanlar ilk iş bunu soruyorlar.

"Bir arkadaşın evindeyim. Brooklyn'de."

Cep telefonları bu dünyaya kaç yalan daha kazandırmıştı acaba?

"I, ıh, Craig. Sana inanmıyorum."

"Nasıl yani?" Alnımdaki teri sildim. Terleme yeniden başlamıştı. Bu iyiye işaret değildi. Acil serviste terliyordum ama öğlen yemeğinde terleme yoktu.

"Bir arkadaşının evinde olduğunu sanmıyorum. Bir kızın evindesin büyük olasılıkla."

Ebony'ye baktım. Gülümseyip bastonuna yaslandı. "Ya, tabii."

"Seni tanıyorum. Dün gece bana telefon açtın. Bugün de gittin başka bir kızla takılıyorsun."

"Tabii, Nia..."

"Cidden, nasılsın? Aradığın için teşekkür ederim. Seni merak ettim."

"Biliyorum, mesajını aldım."

"Benim yüzümden kafayı sıyırmanı istemiyorum. Bir süre kafanı toplaman lazım bence. Beni değil başkasını düşünsen iyi olur. Çünkü yani, birbirimize iyi gelsek bile ben başkasıyla beraberim. Anlatabildim mi?"

"Tamam... Şey, dün gece senin yüzünden kafayı yememiştim aslında."

"Öyle mi?"

"Evet, daha büyük şeyler yüzünden kafayı yiyordum.

Bir çeşit kriz geçirdim ve beni anlayacak biriyle konuşmak istedim."

"İyi de bir gün birlikte olabilir miyiz diye sordun."

"Şey, onu netleştirmek istedim çünkü... anlarsın işte, aptalca bir şey yapmak üzereydim."

Sesini alçalttı. "İntihar mı edecektin?"

"Evet."

"Benim yüzümden kendini öldürmek mi istedin?"

"Hayır!" diye parladım. "Çok kötü durumdaydım ve nedenlerinden biri de sendin elbette çünkü sen de hayatımın bir parçasısın. Aaron gibi ya da ailem gibi ama öncesinde seninle konuşmanın, bir şeyleri netleştirebileceğini... yani, ne bileyim işte."

"Craig, gurur duydum resmen."

"Yok, yanlış anladın galiba. Gurur duyacak bir şey yok."

"Nasıl duymam. Benim için kendini öldürmek isteyen ilk erkeksin. Dünyanın en romantik şeyi sayılır."

"Nia, seninle alakası yoktu."

"Emin misin?"

Başımı eğdim. Cevap orada, göğüs kafesimde çınlıyordu. "Evet, senden daha önemli sorunlarım var."

"Ah, tamam o zaman."

"Her şeyin seninle alakalı olduğunu düşünmesen iyi edersin."

"Neyse, sıkıntın ne peki?"

"Hiçbir şey. Şu anda çok daha iyiyim aslında."

"Tam bir hödük gibi davranıyorsun. Bu akşam çıkmak ister misin?"

"Çıkamam."

"Aaron aradı mı seni? Bu akşam onlarda büyük bir parti veriyoruz."

"Evet. Bir süre partilerden uzak duracağım sanırım... Belki sonsuza dek."

"Her şey yolunda mı artık?"

"Evet. Bir şeyleri yerine oturtmaya çalışıyorum yalnızca."

"Arkadaşının evinde."

"Evet."

"Âlem evi gibi bir yerde misin yoksa?"

"Hayır," dedim kaşlarımı çatarak. Derken Başkan Armelio yanıma geldi: "Selam, kanka, koz maça oynamak ister misin? Seni ezerim, biliyorsun."

"Şimdi olmaz, Armelio."

"Kimdi o?" diye sordu Nia.

"Rahat bırak çocuğu. Kız arkadaşıyla konuşuyor," dedi Ebony bastonuyla Armelio'yu dürterek.

"Kız arkadaşım değil," diye fısıldadım ona.

"Kimdi o?"

"Arkadaşım Armelio."

"Hayır, kız olan."

"Arkadaşım Ebony."

"Sen neredesin, Craig?"

"Kapatmam lazım."

"Pekâlâ..." Nia'nın sesi giderek alçaldı. "Şey, daha iyi olmana sevindim."

"Çok daha iyiyim," dedim.

Seninle işi bitti, diye düşündüm. *Seninle işi bitti. Senin de onunla işin bitti.*

"Görüşürüz, Craig."

Telefonu kapattım.

"Bitti bu iş," dedim içimden.

Sonra bunu koridora duyurmaya karar verdim: "Bitti bu iş!"

Ebony bastonunu yere vurdu. Armelio da alkışladı.

Karnımın derinliklerinde, yüreğimin hemen altında, bir şey sola doğru kaydı ve daha rahat bir noktaya yerleşti. Bu Değişim değildi ama yine de bir tür değişimdi. Nia'yı hayal ettim. Onun o güzeller güzeli yüzünü, çıtı pıtı bedenini, siyah saçlarını, dolgun dudaklarını ve Aaron'ın, her yanında dolaşan ellerini. Sonra da ot içmesini hayal ettim. Alnındaki sivilcelerini, sürekli insanlarla dalga geçmesini ve giyim tarzıyla böbürlenmesini. Sonra da solup gitmesini.

Yemek salonunda Armelio ile kâğıt oynarken Bobby başını salonun kapısından içeri uzattı:

"Craig? Kapında doktorun olarak Doktor Mahmut'un adı yazıyor, değil mi? Viziteye çıktı da."

yirmi altı

Odamın kapısının önünde, Mukteda'yı ziyaret etmeden evvel onu yakalayıp, "Burada olmaktan hoşlanmıyorum," dedim. "Burasının bana uygun bir yer olduğunu sanmıyorum."

"Haklısın tabii," dedi Doktor Mahmut başını sallayarak. Üzerinde sabahki takım elbise vardı ama aradan bir sene geçmişti sanki. "Burayı sevseydin bu ciddi bir hastalık belirtisi olurdu!"

"Doğru," dedim, kıkır kıkır gülerek. "Şey, yani, herkes çok iyi davranıyor ama kendimi çok daha iyi hissediyorum ve gitmeye hazırım sanırım. Pazartesi nasıl olur? Okuldan geri kalmak istemiyorum."

Ayrıca, doktor, şu anda telefon mesajları ve e-postalar yığılıyor Dedikodular da hızla yayılıyor. Kızla konuştum –ve durumu idare ettim sanırım– ama Dokunaçlar birbirine dolandı. Üzerimdeki gerilim de giderek artıyor. Buradan çıktığım anda üzerime çullanacak. Burada uzun süre kalırsam çıktığımda halletmem gereken şeyler çoğalacak.

"Aceleye getirmesek iyi olur," dedi Doktor Mahmut. "Önemli olan iyileşmen. Buradan çabucak kurtulmaya çalıştığın takdirde, biz doktorlar şüphelenmeye başlarız. Birden her şey düzeldi mi yani?"

"Ah, şey, sizi akıl hastanesinden taburcu edecek doktoru şüphelendirmemek lazım diyorsunuz yani?"

"Doğru söylüyorsun. Şu anda, bana göre, çok daha iyi görünüyorsun ama bunun sahte bir iyileşme olma ihtimali var..."

"Sahte Değişim."

"Pardon?"

"Ben buna, Sahte Değişim, diyorum. Atlattığınızı sanıyorsunuz ama aslında atlatamamışsınız."

"Aynen. Böyle bir şeyin olmasını istemeyiz."

"Ee, gerçek Değişime kadar burada mı kalacağım yani?"

"Anlayamadım."

"İyileşene kadar burada mı kalacağım?"

"Hayat iyileştirilmez, Bay Gilner," dedi Doktor Mahmut bana doğru eğilerek. "İdare edilir."

"Anladım."

Bundan onun beklediği kadar etkilenmemiştim anlaşılan. Tekrar doğruldu. "Seni iyileşene kadar burada tutmaya niyetimiz yok. Durumun istikrar kazanana kadar kalacaksın. Buna 'temel oturtmak' diyoruz."

"Pekâlâ, temelim ne zaman oturacak dersiniz?"

"Büyük ihtimalle, beş günde."

Bir, iki, üç..."Perşembe mi? Perşembeye kadar burada kalamam, doktor. Okul çok yoğun. Bu dört gün okuldan geri

kalacağım demek. Dört günde çok geri kalırım. Hem arkadaşlarım..."

"Evet?"

"Arkadaşlarım nerede olduğumu öğrenirler!"

"A-ha. Sorun olur mu?"

"Evet!"

"Neden?"

"Burada olduğum için!" Elimle koridoru gösterdim. Solomon sandaletli ayaklarını sürüyerek yürüyor; birine sessiz olmasını, dinlenmeye çalıştığını söylüyordu.

"Bay Gilner," dedi Doktor Mahmut elini omzuma koyarak. "Kimyasal bir dengesizlik yaşıyorsunuz, hepsi bu. Şeker hastası olsaydınız bulunduğunuz yerden utanır mıydınız?"

"Hayır, ama..."

"İnsülin kullanmanız gerekseydi ve almayı bıraktığınız için hastaneye kaldırılsaydınız bu mantıklı bir şey olmaz mıydı?"

"Bu farklı."

"Nasıl?"

İç geçirdim. "Bunun ne kadarının kimyasal olduğundan emin değilim. Bazen depresyonun bir çeşit dünyayla başa çıkma yöntemi olduğunu düşünüyorum. Bazıları içiyor, bazıları uyuşturucu kullanıyor, bazıları da depresyona giriyor. Hayatta bir sürü şey olup bitiyor çünkü. Sizin de onlarla başa çıkmak için bir şey yapmanız gerekiyor."

"Ah, işte bu yüzden burada birkaç gün kalmanız lazım. Bu konuları konuşmak için," dedi Doktor Mahmut. "Psikoloğunuzu aradınız mı?"

Kahretsin. Ben de ne unuttum diyordum.

"Aramanız lazım. Psikoloğunuz sizi görmeye gelir. Adı neydi?"

"Doktor Minerva."

"Ya!" dedi Doktor Mahmut. Dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. "Harika. Andrea'yı buraya çağıralım."

"Andrea mı?" Doktorumun adını ilk kez duyuyordum. Bunu benden büyük bir sır gibi saklamıştı. Bütün diplomalarında isim kısmı karalıydı. İlke meselesiymiş.

Elini geçiştirircesine salladı. "Onunla bir randevu ayarlayın. Böylece tedavi planınızı belirlemek ve sizi buradan çıkartmak için bir ilerleme kaydetmiş oluruz."

"Ama perşembeden önce olmuyor."

"Yok."

"Perşembe," diye mırıldandım kendi kendime, odanın diğer ucuna Mukteda'nın loş ışık veren lambasına bakarak.

"Beş güncük! Her şey yoluna girecek, Bay Gilner. Hayatınız bekleyebilir. Tek yapmanız gereken grup etkinliklerine katılmak ve Doktor Minerva'yı aramak. Bir gün zengin ve ünlü biri olduğunuzda beni hatırlayın, olur mu?"

"Tamam."

"Kapıyı kapatır mısınız lütfen?" diye sordu Mukteda yatağından.

"Bay Mukteda, sırada siz varsınız. Nasıl oluyor da sürekli ama sürekli uyuyorsunuz?"

Doktor Mahmut yanımdan geçti. Haberi vermek için annemi aradım. Sonra da Doktor Minerva'yı. Durumumun kötüye

gitmesine üzüldüğünü ama bu işlerin hep iki adım ileri, bir adım geri şeklinde ilerlediğini söyledi.

"Bu benim bir adım gerilemiş halimse," dedim, "ileride ne yapacağım? Piyangoyu kazanıp kendi televizyon programı mı yapacağım?"

Güzel televizyon programı olur aslında, diye düşündüm. *Akıl hastanesinde piyangoyu kazanan adam.*

Doktor Minerva yarın gelemeyeceğini çünkü günlerden pazar olduğunu söyledi. Ama pazartesi yanımda olacaktı. Bu ayrım karşısında bir an şaşaladım, burası Altı Kuzey'di, haftanın günleri arasında pek bir fark yoktu.

yirmi yedi

"Bu akşam pizza partisi varmış," dedi Humble, akşam yemeğinde. Yemekte tavuk kanadı, patates, salata ve armut vardı. Hepsini yedim. "Gerçi her akşam aynı şeyi söylüyorlar."

"Pizza partisi nasıl oluyor?"

"Herkes biraz para koyuyor. Mahallede bir yerden pizza söylüyoruz. Zor iş. Genelde kimsede para olmuyor çünkü. Pepperoni söyleyebilsek mesela, büyük olay olacak."

"Sekiz dolarım var."

"Şşşşh. Reklam yapmaya gerek yok!" Lokmasını çiğnemeyi bıraktı. "Burada herkes züğürt. Benim birbirine sürtecek iki kuruşum yok."

Başımı salladım. "Bunu ilk defa duyuyorum."

"Öyle mi? Hoşuna gitti mi?"

"Evet."

"İçine işeyeceğim bir lazımlığım, dışarı fırlatacak bir camım yok, nasıl peki?"

"Yok."

"*Sıfıra sıfır, elde var sıfır*'ı duydun mu peki?"

"Ha ha. Yok! Nereden öğreniyorsun bunları?"

"Eski mahallemden. Ara beni boya beni. İyi akşamlar, kovalasın seni tavşanlar. En baba konuşma şekli."

"Ara beni boya beni ne demek? Telefon aç falan mı?"

"Züppe gibi soru sormasana."

Humble gözleriyle salonu tarayıp dedikodusunu yapabileceği birilerini aradı. Başka insanlar hakkında konuşmayı seviyordu. Genelde konuşmayı seviyordu aslında ama en çok başkaları hakkında konuşmayı seviyordu. Bunu yaparken, tam olarak fısıltı denemeyecek, özel bir ses tonu kullanıyordu. Bu tiz ve monoton ses tonu kimse tarafından fark edilmiyordu. Ayrıca konuşurken ne yapıyordu bilmiyorum ama doğrudan sol kulağıma konuşuyormuş gibi hissediyordum. İstese rahatlıkla vantrilok olabilirdi.

"Bu kattaki baldan tatlı müşterilerimizle tanıştın sanırım. Başkan Armelio başkandır." Başıyla, yemeğini herkesten önce bitirip tepsisini götürmek için ayağa kalkan Armelio'yu işaret etti. "Nasıl hızlı yediğini gördün mü? Adamın enerjisinin dörtte birini toplayabilsek Manhattan Adası'nın elektrik ihtiyacını karşılardık. Şaka yapmıyorum. Onun böyle yerlerde, bizim gibi insanlarla çalışması lazım. Hem iyi kalpli hem de sürekli neşeli."

"Neden burada o zaman?"

"Psikozlu elbette. Onu buraya getirdikleri gün görecektin.

Avazı çıktığı kadar bağırıp annesiyle ilgili bir şeyler söylüyordu. Adam Yunan."

"Hı."

"Bir de Ebony var tabii. Kalça Kraliçesi. Hayatım boyunca gördüğüm en büyük kalça onda, orası kesin. Kalça meraklısı sayılmam ama meraklı olsaydım... arkadaşım, insan bakarken kaybolur gider açıkçası. Bağımsız bir belediye sanki. Bence bastonu da bu yüzden kullanıyor. Ayrıca ondan başka kadife pantolon giyen kadın tanımıyorum. Kadife pantolon giymen için böyle kalçan olması lazım galiba. XXL dışında beden üretilmiyor."

"Fark etmemiştim."

"Bir iki gün geçsin hele. Birkaç gün sonra insanların ne giydiklerini fark etmeye başlıyorsun, her gün aynı kıyafetleri giydiklerini."

"Kirlenmiyor mu peki?"

"Salı, perşembe çamaşır günü. Geldiğinde kim gezdirdi seni?"

"Bobby."

"Bunu anlatması gerekirdi." Humble başını çevirdi, sonra tekrar bana baktı. "Şu Bobby ile Johnny." Öğlen yemeğindeki gibi aynı masada oturuyorlardı. "İkisi New York City'nin bir numaralı metamfetamin bağımlıları arasındaydılar, doksanların tartışmasız en büyüklerinden. Keş Bir ve Keş İki olarak tanınmışlar. Onlar katılana kadar partiler gerçek anlamda başlamıyormuş."

Onca uyuşturucunun arasında en çok bu kafa yapıyordur.

Bir evden içeri giriyorsun, herkes başına toplanıp seni selamlıyor: "Na'ber, kanka!" "Geldin demek!" "Ne var ne yok?" Bu da amfetaminler kadar bağımlılık yapıyordur büyük ihtimalle. Aaron'a da aşağı yukarı benzer bir şey oluyordu.

"Ne olmuş peki?" diye sordum.

"Herkese ne oluyorsa aynısı olmuş: Sıfırı tüketmişler, bütün paralarını kaybedip buraya düşmüşler. Aile yok, kadın yok... Şey, Bobby'nin bir sevgilisi var galiba."

"Telefonda biriyle konuşuyor."

"Oradan anlayamazsın. İnsanlar sürekli telefonda konuşuyormuş gibi yapıyorlar. Şu kadın mesela..." Başını, bizimkilerle konuşurken arkamda dikilen, pörtlek gözlü kadına doğru yatırdı. "Profesör. Onu telefonda Doktor Çevir Sesi'yle konuşurken yakaladık. Üniversitede profesör. Birilerinin dairesine böcek ilacı sıktığına inandığı için buraya düştü. Bunun gibi bir sürü şey hakkında gazete kupürleri kesip saklıyor." Döndü. "Şu gözlüklü zenci çocuk. Çok normal gözüküyor ama berbat durumda. Fark ettiysen odasından pek çıkmaz. Yerçekiminin tersine döneceğinden ve tavana düşeceğinden korkuyor. Dışarı çıktığında ağaçlara yakın durmaya çalışıyor, yerçekimi biterse tutunacak bir şeyleri olsun diye. On yedi yaşında falan galiba. Onla konuştun mu hiç?"

"Hayır."

"Pek konuşmaz. Onun için ellerinden bir şey gelir mi bilmiyorum."

Çocuk yemek salonunun tavanındaki pervaneye baktı, ürperdi ve yemeğini çatalla ağzına götürdü.

"Sonra Jimmy var. Jimmy sık sık gelip gider. Yirmi dört gündür buradayım ve burada olduğum süre içinde bile girip çıktı. Bu ilk kez olmuyormuş galiba. Onu sevdin herhalde."

"Denk düştük."

"Kafa adam. Dişleri de güzel."

"Evet, fark ettim."

"İnci beyazı. Burada böyle diş bulamazsın. Ebony'nin dişlerine ne oldu acaba, insan merak ediyor."

"Ne olmuş?" diye sordum dönerek.

"Bakmasana. Dişsiz. Fark etmedin mi? Sıvı besleniyor. Diş etleri var yalnızca. Dişlerini teker teker sattı mı acaba?"

Dilimi ısırdım. Elimde değildi. Bu insanlara gülecek konumda değildim. Humble için de aynısı geçerliydi ama bir şekilde yanlış değildi belki de, hayatın tadını çıkartıyorduk sonuçta. Emin değildim. Jimmy, iki masa öteden bastırdığım kahkahayı hissedip bana gülümsedi ve kendi kendine güldü.

"Söyledim ya. Size çıkacak!"

"Buyur buradan yak. Adamın kafasından neler geçiyor kim bilir?" dedi Humble.

Bu kadarı da fazlaydı. Makaraları koyverdim. Meyve suyu ve tavuk parçalarını tabağıma doğru püskürttüm.

"Ya, dayanamadın işte," dedi Humble. "İşte karşınızda şeref konuğumuz: Solomon."

Hasidik Yahudi pantolonunu tutarak geldi. Sakalında hâlâ yemek parçaları vardı. Bir tepsi kapıp mikrodalga makarna

paketini açtı, ağzını şapırdatıp inleyerek lokmaları ağzına tıkıştırmaya başladı.

"Bu adam günde bir kez yemek yiyor ama gören dünyadaki son günü sanır," dedi Humble. "İçimizde kafası en karışık olan o bence. Tanrıyla doğrudan sesli iletişim halindeymiş gibi davranıyor."

Solomon başını kaldırdı, başını iki yana çevirdi ve tekrar yemeğine döndü.

Humble sesini alçalttı. "Birkaç yüz doz asit alıp göz bebeklerini patlatmış. Göz bebekleri kalıcı şekilde büyümüş durumda."

"Yok artık."

"Ciddiyim. Hasidiklerin belli bir kültü böyle: Yahudi Asit-Kafalar. Kutsal metinlerinin bir kısmında, bunun tanrıyla konuşmanın yolu olduğu söyleniyor. Ama Solomon aşırı kullanmış."

Solomon ayağa kalktı, tepsisini tiksinmiş gibi masaya bıraktı ve tedirgin edici bir hızla salondan çıkıp gitti.

"Köstebek Adam gibi, deliğine döndü," dedi Humble. "Gerçek Köstebekler anoreksiya hastalarıdır, onları ortalıkta göremezsin."

"Kaç kişi var burada?" diye sordum.

"Yirmi beş diyorlar," dedi Humble. "Ama bu rakama kaçak yolcular dâhil değil."

Etrafıma bakındım. Charles/Jennifer salonda değildi.

"Sen, şey, Charles'ı tanıyor musun? Gitti mi o?"

"Evet, trans gitti. Bu öğleden sonra. Trans sana asıldı mı?"

"Evet."

"Smitty izin veriyor. Zevk alıyor galiba."

"Öylece çıkıp gitmiş olmasına inanamıyorum. Buradan ayrılanların arkasından parti falan gibi bir şey yapılmıyor mu?"

"Asla. Kimse buradan çıkmak istemez. Dışarı çıkmak sokağa, hapishaneye dönmek demek ya da çekilmiş arabanı bulup içindeki eşyaları kurtarmaya çalışmak demek, benim gibi. Senin durumunda olanlara, annesi babası ve evi olanlara, nadir rastlanır. Ayrıca, bu kadar çok insan girip çıkarken, her seferinde parti vermeye kalksak kafayı yerdik. Keş Bir ve Keş İki'ninki gibi olurdu sonumuz."

Püskürttüğüm yiyecekler yüzünden tepsim berbat durumdaydı. "Sana çok gülüyorum, Humble," dedim.

"Biliyorum. Herkes bana bayılır. Sahne alıp para kazanmak yerine burada olmam ne kötü, değil mi?"

"Sahneyi neden denemiyorsun?"

"Yaşlıyım."

"Peçete lazım." Ayağa kalkıp Smitty'nin yanına gittim. O da elime bir yığın peçete tutuşturdu. Dönüp tepsimi sildim, armudumu yemeye başladım.

"Gizli bir hayranın var," dedi Humble. "Anlamam gerekirdi. Sizin kafanızın nasıl çalıştığını biliyorum aslında."

"Ne?"

"Az önce buradaydı. Sandalyene baksana."

Ayağa kalkıp sandalyeme baktı. Ters konmuş bir kâğıt vardı. Çevirip okudum. "İYİ VAKİT GEÇİRİYORSUNDUR UMARIM. ZİYARET SAATLERİ YARIN 19.00-19.05 ARASI. SİGARA İÇMİYORUM."

"Gördün mü? Yüzü kesik kız az önce buradaydı," dedi Humble ayağa kalkarak. "İçimden bir ses, artık senin rakip bir erkeğe benzemeye başladığını söylüyor. Gözümü üzerinden ayırmasam iyi olacak galiba."

Tepsisini bıraktı ve ilaçlarını almak için sıraya girdi. Kâğıdı katlayıp eskiden cep telefonumun durduğu cebime yerleştirdim.

yirmi sekiz

"Hey, Craig! Telefonun var!"

22.00'deki sigara molasında, Humble'la birlikte sigara odasının önünde oturmuş, dün saat 22.00'de ne yapıyordum diye düşündüm: Annemin yatağına yatmaya hazırlanıyordum. Humble sigara içmiyordu, iğrenç bir şeymiş. Ama Humble dışında, yaşlarının tutmadığını sandığım herkes sigara içiyordu: Yerçekiminden korkan zenci çocuk, iri yarı kız Becca da dâhil. Armelio, Ebony, Bobby, Johnny, Jimmy... Kafayı yemiş bile olsalar, H'nin üst soluna gidip kanepeye oturuyorlar ve içtikleri marka sigaranın servis edilmesini sessizce bekliyorlardı. Öğrendiğime göre, sigaralar hastane tarafından temin edilmiyordu. Hastalar buraya paketleriyle geliyor, hemşireler de paketleri onlar adına özel bir tepside saklıyordu. Hastalar o çok önemli paketlerden bir sigara seçtikten sonra, tek sıra halinde kırmızı bir kapıdan girip görevi sigara yakmak olan, Hemşire Monica'nın önünden geçiyorlardı. Kapı kapandığında, sigara

kokusu kapının altından sızıyor ve konuşmalar duyuluyordu. Kelimeleri, duman işaretiyle gönderebilecekleri böyle bir an için saklamışlar gibi, hep bir ağızdan konuşuyorlardı.

Hemşire Monica beş dakika önce kapıyı kapatırken, "İlk günün nasıl geçiyor bakalım, Craig?" diye sordu. "Sigara içmiyorsun bakıyorum."

"Yok."

"Güzel. Korkunç bir alışkanlık. Senin yaşındakilerin çoğu kullanıyor."

"Arkadaşlarımın çoğu içiyor. Ben, ne bileyim... sevemedim bir türlü."

"Bu kata gayet güzel uyum sağladın gördüğüm kadarıyla."

"Evet."

"Güzel, güzel, bu çok önemli. Yarın uyum sağlaman, durumun ve nasıl hissettiğin hakkında biraz daha konuşuruz."

"Tamam."

"Gözünü bu çocuktan ayırma," dedi Humble. "Çok uyanık."

"Öyle mi?" diye sordu Monica.

Sarışın kızı arıyordum. Noelle'i. Onunla buluşmayı unutmamam lazımdı ama görünürde yoktu. Solomon da öyle. Humble'ın yanında profesör diye bilinen kadın vardı, pörtlek gözleriyle bizi izliyordu. Humble damdan düşer gibi, bana ve Monica'ya kız arkadaşının "kıvırcık patates kızartmalarını andıran, koca meme uçlarını" anlatmaya başladı. Monica katıla katıla güldü. Profesör, Humble'a iğrenç olduğunu söyledi. Monica arada sırada gülmenin iyi gelebileceğini söyledi, profesörün bizimle paylaşmak istediği bir hikâye var mıydı?

"Evet. Gençliğinizde uslu durmadığınızı hepimiz biliyoruz, profesör," dedi Humble.

Profesörün gözünde hülyalı bir bakış vardı. Bir an felç geçiriyor sandım. Sonra, gırtlaktan gelen, minik cılız bir sesle konuştu:

"Çevremde bir sürü adam vardı ama benim tek erkeğim oldu."

Ben bunu daha önce nerede duyduğumu düşünürken, Armelio araya girdi. Romantik bir filmde denk gelmiştim galiba.

"Hadi ama kanka, telefon sana!"

"Tamamdır," diyerek ayağa kalktım.

"Çok şanslısın, dostum. Saat onu geçti. Ondan sonra genelde telefonu kapatıyorlar."

Telefon kapansın. Kafamda Aç/Kapa yazan bir manivela hayal ettim.

"Biri aradığında telefon kapalıysa ne olur?"

"Çalıp durur!" diye seslendi Humble. "Ve insanlar da artık Kansas'ta olmadıklarını anlarlar."

Koridorun aşağısına yürüdüm. Telefon sarkaç gibi sallanıyordu. Elime aldım.

"Alo?"

"Selam. Orası tımarhane mi? Arayan Aaron'dı. Uçuşa Geçmiş Aaron.

"Bu numarayı nereden buldun?" diye sordum. Buraya ilk geldiğimde yemek salonunda öne arkaya sallanırken gördüğüm sakallı adam, gözlerini bana dikmiş vaziyette koridoru arşınlamakla meşguldü.

"Sevgilim verdi. Ne sandın? Orası nasıl, dostum?" diye sordu Aaron.

"Nerede olduğumu nasıl anladın?"

"Rehbere baktım, abi! Sen beni salak mı sandın? Aynı okula gidiyoruz, unuttun mu! Numarayı tersten araştırdım ve nerede olduğunu buldum: Argenon Hastanesi, Yetişkin Psikiyatri! Yetişkine nasıl girdin, kanka? Bira veriyorlar mı orada?"

"Aaron, kes şunu."

"Ciddiyim. Kızlar nasıl peki? Seksi kızlar var mı, ha!"

Fonda, rap müziği bastıran kahkaha sesleri duyuldu. "Ver şu telefonu!" Ronnie'nin melemeyi andıran tiz sesi geldi. "Bırak ya!"

Ronnie'nin sesi netleşti. "Vicodin bulabilir misin, kanka?"

Ulumalar. Ulumayı andıran kahkahalar. Fonda, Nia itiraz ediyordu: "Çocuklar, rahat bırakın."

"Bırak şunu... Craig, hayır, cidden," Aaron geri geldi. "Çok özür dilerim, kanka. Ben... yalnızca, nasılsın, dostum?"

"Ben... iyiyim," dedim. Terleme başlamıştı.

"Ne oldu?"

"Gece kötüydüm ve hastaneye geldim."

"'Gece kötüydüm,' de ne demek?"

Midemdeki adam geri gelmişti, çekiştirip duruyordu. Telefonda, Aaron'un başından aşağı kusmak istiyordum.

"Depresyondayım, Aaron. Oldu mu?"

"Evet, biliyorum. Derdin ne?"

"Yok, ya. Genelde depresyondayım. Klinik depresyon gibi bir şey."

"Hadi be! Tanıdığım en mutlu insan sensin!"

"Ne diyorsun sen ya?"

"Takılıyorum, Craig. Tanıdığım en çatlak insansın. Köprüyü hatırlıyor musun? Ama sorun ne biliyor musun, yeterince takılmıyorsun. Buradayken bile, sürekli okulu falan dert ediyorsun. Bir kez olsun, arkana yaslanıp akışına bıraktığını görmedim. Anladın mı? Bu akşam parti veriyoruz. Sen nerede olacaksın?"

"Aaron, odada kimler var?"

"Nia, Ronnie, Scruggs, hım... Arkadaşım Deliah." Deliah'ı tanımıyordum bile.

"Hepsi şu anda nerede olduğumu öğrendiler yani."

"Şahane bir yerdesin, kanka. Hepimiz ziyarete gelmek istiyoruz."

"İnanamıyorum."

"Ne oldu?"

"Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Kız gibi konuşmasana. Ben akıl hastanesine düşsem arayıp azcık dalganı geçerdin, yalan mı? Çünkü arkadaşız, dostum!"

"Burası akıl hastanesi değil."

"Ne?"

"Psikiyatri kliniği. Kısa konaklamalı hastalar için. Akıl hastanesi daha uzun vadeli."

"Bu konuda uzmanlaşacak kadar kaldığın kesin. Daha ne kadar oradasın?"

"Temel oluşana kadar."

"O ne demek ya? Bir saniye, oraya niye gittin zaten?"

"Söyledim ya, depresyondayım, kuş beyinli. Sevgilin gibi ben de hap kullanıyorum."

"Sevgilim gibi mi?"

Nia arkadan, "Craig, kapa çeneni!" diye bağırdı.

"Benim sevgilim hap falan kullanmıyor," dedi Aaron.

Ronnie, "Onun kullandığı tek şey..." diye bağırırken kahkaha sesleri yükseldi, ardından Ronnie'ye bir şeyle vurduklarını duydum.

"Onunla biraz daha sohbet etseydin de aslında nasıl biri olduğunu anlasaydın," dedim. "Bir şeyler öğrenirdin belki."

"Nia'ya nasıl davranmam gerektiğini senden mi öğreneceğim?" diye sordu Aaron. Dudaklarını yaladığını duydum. "Asıl sorunun ne olduğunu gayet iyi biliyorum aslında."

"Neymiş, Aaron? Asıl sorun neymiş, söyle bakalım."

"Sevgilimin peşindesin, arkadaşım. İki senedir falan aklın benim sevgilimde. Kızı elde edemedin diye kafayı bozdun. Şimdi de kafayı yemen bitti, depresyona geçtin. Şu anda da, orada birilerinin fahişesi olmuşsundur. Duygu sömürüsü yapacaksın da sevgilim de seninle birlikte olacak... *Arkadaşın olarak,* kafan biraz dağılsın diye seni arıyorum, senin bana saydırdığın saçmalıklara bak. Sen kendini ne sanıyorsun be?"

"Sen var ya, Aaron."

"Ne var?"

Ronnie'den öğrendiğim numarayı yapacaktım. Ronnie uzun zamandır yapmadığı için Aaron'ın hatırladığını sanmıyordum.

"Sen."

"Ne?"

"Sen."

"Ne?"

"Sen, sen, sen, sen..."

Durdum, bekledim, bekledim...

"Siktir git."

Sonra da telefonu çarparak kapattım.

Parmağımı sıkıştırınca feryat figan Mukteda'nın yanma, odama girdim.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bir tane bile arkadaşım yok," dedim, parmağımı tutarak hoplarken.

"Zor bir ders olmuş."

Pencereden dışarı baktım; panjurların arkasına, gecenin içine. Artık cidden dibe vurmuştum. Odadaki banyoda, parmağımı soğuk suya tuttum. Dün gece dibe vurduğumu sanmıştım ama şimdi buradaydım. Hastanedeydim. Düşebileceğim en dip noktadaydım. Biyolojik açıdan ihtiyaç duysam bile, tıraş olmama izin verilmeyen bir yerdeydim çünkü kendimi jiletle keseceğimden korkuyorlardı. *Ve bundan herkesin haberi vardı.* Dişsiz insanların sıvı gıdayla beslendikleri bir yerdeydim *ve bundan herkesin haberi vardı.* Aynı masada yemek yediğim adam, arabada yaşıyordu *ve bundan herkesin haberi vardı.*

Artık işlev görmem mümkün değildi. Yaşamın içinde yani. Yaşamın içinde daha fazla işlev görmem mümkün değildi. Dün gece yataktaki halimden daha iyi durumda değildim. Tek farkı, kendi yatağımda ya da annemin yatağında olduğum-

da bu konuda bir şeyler yapabilecek olmamdı. Şu andaysa bir şey yapabilecek durumda değildim. Bisikletle Brooklyn Köprüsü'ne gidemezdim, bir avuç hap yutup derin uykuya dalamazdım. Yapabileceğim tek şey, kafamı klozete vura vura ezmekti; üstelik bunun işe yarayacağından da emin değildim. Seçeneklerinizi elinizden alıyorlardı ve sizin yapabileceğiniz tek şey yaşamaktı. Humble'ın söylediği gibi: Ölmekten değil, yaşamaktan korkuyordum. Eskiden de korkuyordum ama herkesin diline düştükten sonra daha çok korkmaya başlamıştım. Öğrenciler öğretmenlere söyleyecekti. Kötü yaptığım ödevlere bu şekilde kılıf uydurmaya çalıştığımı sanacaklardı.

Yatağa girdim ve tek nevresimi kafama çektim. "Olamaz!"

"Depresyonda mısın?" diye sordu Mukteda.

"Evet."

"Ben de. Ben de depresyondayım."

Çark yeniden dönmeye başlıyordu. Eninde sonunda buradan çıkıp gerçek hayatıma dönmek zorunda kalacaktım. Bu mekân gerçek değildi. Burası dağılmış insanlar için hayatın bir suretiydi. Suretle başa çıkabilirdim ama gerçek dünya boyumu aşıyordu. Yönetici Meslek Lisesi'ne geri dönmek; öğretmenlerle, Aaron'la ve Nia'yla başa çıkmak zorunda kalacaktım; bildiğim tek şey buydu çünkü. Sahip olduğum her şeyi o aptal sınava yatırmıştım. Becerdiğim başka bir şey var mıydı ki?

Yoktu. Başka hiçbir şey yoktu.

Ayağa kalkıp hemşire bölmesine gittim.

"Uyuyamayacağım galiba."

"Uyuyamadın mı?" Hemşire gözlüklü, kır saçlı, ufak tefek bir bayandı.

"Hayır, uyuyamayacağımı tahmin ediyorum," diye karşılık verdim. "Engelleyici önlem alıyorum."

"Atavan diye bir sakinleştirici var. Damar yoluyla kullanılıyor. Seni rahatlatır. Böylece uyuyabilirsin."

"Yapalım," dedim ve Smitty'nin gözetiminde, telefonların yanında oturdum ve koluma kelebeğe benzeyen küçük bir iğne takıldı. Damara sarı bir sıvı pompalanırken, bakışlarımı ileride bir noktaya diktim. Ardından hafiften yalpalayarak odama yürüdüm. Sandalyeden kalkarken bile, ilacın etki etmeye başladığını hissedebiliyordum. Güçlü bir kas gevşetici gibiydi. Mukteda'nın yanından geçip kendimi yatağa atarken sevecen eller tarafından aşağı çekildim. Yine de uykuya dalmadan evvel aklımdan son geçen şey şu oldu:

Aferin, asker. Artık depresyondasın, hastaneye düştün ve bağımlı oldun. Üstelik herkesin haberi var

6. KISIM: Altı Kuzey, Pazar



yirmi dokuz

Açık mavi önlüklü bir adam kanımı alırken uyandım. Enteresan bir uyanma şekliydi. Güneşin ışıkları panjurların arasından sızmaya başladığında adam odaya tekerlekli bir arabayla geldi. Bu tür el arabaları burada bayağı popülerdi.

"Kan almam lazım. Alt kat için."

"Şey, tamam."

Kolumu uzattım. Ağzımı açıp soru soracak halim yoktu. Elimin tersinden, orta parmak ekleminin altından, ustalıklı hareketlerle az bir miktar kan aldı. Herhangi bir iz bırakmadı. Sonra da arabasını iterek uzaklaştı. Adam odadan çıktığında Mukteda hâlâ uyuyordu ya da uyanıktı ama hayat yüzünden bir tür koma halindeydi, emin değildim. Biraz daha uyumak istesem de insan iğne yiyince kalkma eğiliminde oluyor, dolayısıyla ben de yataktan kalktım. Hastanenin verdiği havluları, annemlerin getirdiği şampuanı ve duvardaki sabunluktan pompaladığım sıvı sabunu kullanarak duş aldım. Su sıcak ve harikuladeydi ama

fazla uzun kalmak istemedim. Banyoda gevşeme alışkanlığımdan vazgeçmem gerekiyordu. Bu yüzden kurulanıp eşyalarımı hemşire bölümüne bıraktım. Smitty orada değildi. Onun yerine adının Harold olduğunu söyleyen, iri yarı bir adam vardı. Havluları, yemek salonunun yanındaki çöp kutusuna benzer konteynere atmamı söyledi. Daha önce Humble ve Bobby'nin elma çöplerini, muz kabuklarını attıklarını gördüğüm şeye.

Armelio, "Selam, kanka. Uyandın mı?" diye seslenip hoplaya zıplaya yanıma geldi. "İyi uyuyabildin mi?"

"Çok iyi değil. İğne yapmaları gerekti."

"Sorun değil, arkadaşım. Hepimiz arada bir iğne oluyoruz."

"Ha ha." Günün ilk gülümsemesi için dudaklarımı araladım. Armelio da kendince gülümseme yerine geçecek şekilde dişlerini gösterdi.

"Herkesi uyandırma vakti, tansiyon nabız ölçülecek," dedi koridorda yürürken. *"Hadi bakalım millet! Tansiyon, nabız vakti! Tansiyon, nabız vakti!"*

Uyku mahmuru gözleriyle, tımarhane arkadaşlarımdan oluşan bir kafile –bir saniye, bize psikiyatrik tedavi gören yatılı hasta deniyordu galiba– işe gitmeleri gerekiyormuş da günün ilk kahvesine ihtiyaçları varmış gibi, gözlerini ovuşturup yalpalayarak odalarından çıktılar. Şansımın yaver gitmesine şaşırarak, sıranın önüne geçtim ve ilk benim kan basıncım ve tansiyonum ölçüldü. 120/80. Sağlık timsali gibi gezmeye devam ediyordum.

İri yarı Harold, herkesin işi bittiğinde bana seslendi: "Craig?"

"Efendim?"

"Menülerini işaretlememişsin."

"Ne menüsü?"

"Her gün, nasıl bir menü istediğini işaretlemen gerekiyor. Şunlardan birini."

Yiyeceklerin sütun sütun sıralandığı, servis altlığına benzeyen şeyi kaldırdı: *Kahvaltı. Öğlen yemeği. Akşam yemeği.*

"Hemşirenin sana verdiği hoş geldin paketiyle birlikte bunu almış olman gerekirdi."

Ah, görmezden geldiğim şey. Başımı salladım.

"Ben... yalnızca..."

"Sorun değil ama istediğin menüyü işaretlemezsen her gün bizim senin için seçtiğimiz şeyleri yersin. O yüzden öğlen yemeği ve akşam yemeği için bir tane işaretle. Ama bu sabah kahvaltıda omlet çeşitlerinden birini yemek zorundasın."

Dirseklerimi masaya dayayıp menü seçeneklerini inceledim: Hamburger, balık kroket, taze fasulye, hindi dolma, taze meyve, puding, yulaf ezmesi, portakal suyu, 120 ml süt, 24 ml süt, %2 süt, yağsız süt, çay, kahve, sıcak çikolata, bezelye çorbası, erişte çorbası, meyve salatası, lor peyniri, susamsız simit, krem peynir, tereyağı, reçel... Aşırı derecede işlenmiş gıdalar. Bunları yerken zorlanacağımı sanmıyordum. Gözlerim seçenekler üzerinde dolaştı durdu.

"İstediğini daire içine al," dedi Harold. Daire çizmeye başladım.

"Herhangi birinden iki tane istiyorsan, yanma iki çarpı koy." İki çarpı koymaya başladım.

Gerçek dünyada da işler böyle yürüseydi keşke: Uyansaydım, yemek istediğim yiyecekleri işaretleseydim, onlar da günün ilerleyen saatlerinde önüme gelselerdi. Aslında, işler zaten böyle yürüyordu sanırım. Tek farkı yemek istediğimiz şey için para ödemek zorunda olmamızdı. O yüzden belki de asıl istediğim komünizmdi ama bence bu komünizmden daha derin bir şeydi. Ben sadelik peşindeydim, saflık, seçim kolaylığı ve baskının olmaması. Hiçbir siyaset türünün sağlayamayacağı bir şey istiyordum, büyük ihtimalle yalnızca anaokulunda elde edebileceğiniz bir şey. Benim istediğim anaokuluydu.

"Kahvaltıdan sonra, yarın için bunlardan birini işaretlersin," dedi Harold, menüyü ona teslim ettiğim sırada.

Kahvaltı yemek salonuna getirildi. Bahsi geçen omlet, daha çok bilimsel bir deneyi andırıyordu. Peynir eksikliği, yumurta olduğu iddia edilen nesnedeki esrarengiz deliklerle mi açıklanıyordu?

"İlk omletin," dedi Bobby. Bu defa değişiklik olsun diye, Humble'ın değil de Bobby'nin yanına oturmuştum. Johnny masayı tamamlıyordu.

"İğrenç gözüküyor," dedim çatalımla oynayarak.

"Bir çeşit eşik aşma ritüeli," dedi Johnny. Ağır ağır ve aksansız konuşuyordu. "Herkes bir gün omleti tatmak zorundadır."

"Evet, artık aramıza katıldın," dedi Bobby.

"*Hıh*," dedi Johnny.

"Nasıl uyudunuz bakalım?" diye sohbet etmeyi denedim.

"Endişeli uyudum, cidden endişeli," dedi Bobby.

"Neden?"

"Yarın görüşmem var, yetişkin barınağıyla."

"Nedir o?"

"*Hıh*," dedi Johnny. "Bizim gibi tiplerin yaşadığı yer."

"Burası gibi bir yer, aslında. Tek farkı, bir işin oluyor," diye açıklama getirdi Bobby. "Dışarı çıkmak için izne ihtiyacın yok, istediğin anda çıkabiliyorsun ama bir işin olduğunu kanıtlaman ve akşam yediden önce dönmen gerekiyor."

"Bir saniye, izin alıp buradan çıkılıyor mu yani?"

"Evet, ilk beş günü tamamladıktan sonra istediğin takdirde sana çıkış izni vermek zorundalar."

"İlk beş günün sonunda buradan çıkmayı hedefliyorum."

"Hıh," dedi Johnny. "Bol şans."

Portakalımı soymaya başladım. Omlete göre iki yüz kat iştah açıcıydı. "Görüşmeyi neden dert ediyorsun?" diye sordum Bobby'ye.

"Dert değil, endişe. İkisi aynı şey değil. Birisi tıbbi bir durum."

"Neden endişelisin öyleyse? Seni kabul edeceklerine eminim."

"Böyle bir şeyden asla emin olamazsın. Üstelik elime yüzüme bulaştırdığım takdirde başım ciddi dertte demektir. Uzun süredir buradayım, sigortam dolmak üzere. Yeni gelenlere katı gezdirmeye başladınsa, burada vaktin doldu demektir." Yulaf ezmesinden bir lokma alıp ağır ağır yedi. "Son müracaat ettiğim yer, aşırı yemek seçtiğim için beni kabul etmedi. Burası gibi değil. Orada kendi yemeğini kendin seçemiyorsun."

"Bu sefer hangi konuya girmeyeceğini biliyorsun en azından!" dedim.

"Evet, doğru söylüyorsun."

"Yani, bir şeyi eline yüzüne bulaştırdığında bir dahaki sefere ne yapmaman gerektiğini öğrenirsin," dedim. "İnsanlar sana iltifat ettiklerinde başın dertte demektir. Senden aynı başarıyı sürdürmeni beklerler."

Bobby başıyla onayladı. "Çok doğru, çok."

"Hı, evet," dedi Johnny. "Annem bana sürekli iltifat ederdi. Bakın sonum ne oldu."

"Bu çocukta gelecek var," dedi Bobby gülerek. "Harbi çocuk."

"Hı, evet, harbi çocuk. Gitar çalıyor musun, evlat?"

"Yok."

"Jimmy büyük gitaristtir," dedi Bobby. "Çok büyük. Seksenlerde albüm anlaşması yapmıştı."

"Ciddi mi?"

"Şşşh," dedi Johnny. "Önemli bir şey değil."

Bobby devam etti: "Buraya bize çalmaları için getirdikleri herkesten daha iyi çalar. Ama bu çocuk çok kafa, cidden."

"Evet, harbi çocuk."

"Harbi çocuk. Yarın gruba katılacak mı?"

"Yarın. Bugün sanat dersi var."

"Joanie ile."

"Doğru."

Bobby kahvesinden bir yudum aldı. "Yeryüzünde kahve diye bir içecek olmasaydı ben ölmüştüm."

Odayı gözlerimle taradım: Solomon, anoreksiya hastaları ve Noelle dışında, herkes buradaydı. Noelle nerelerdeydi aca-

ba? Tansiyon, nabız ölçülürken gelmemişti. İzinli dışarı çıkmıştı belki de. Bu akşamki randevumuz için dönmesini umdum. Teknik olarak, ilk kez bir kızla çıkacaktım.

"Aslında niye endişeli olduğumu söyleyeyim mi sana?" diye araya girdi Bobby kahvesine eğilerek. "Bu salak tişört yüzünden." Marslı Marvin DÜNYAYA HÜKMEDEN ADAM yazılı tişörtünü çekiştirdi. "Bu tişörtle nasıl görüşmeye gireceğim?"

"Hıh," dedi Johnny. "Marvin'in gücünü küçümseme sakın."

"Şşş. Ya arkadaşım, ben ciddiyim."

"Bende gömlek var," dedim.

"Ne?" Bobby başını kaldırıp baktı.

"Fazla gömlek var. Sana ödünç verebilirim."

"Ne? Yapar mısın böyle bir şey?"

"Tabii ki. Bedenin ne?"

"Orta. Senin?"

"Şey, çocuk için büyük beden."

"Normale çevirince ne oluyor?" diye sordu Bobby, Johnny'ye dönerek.

"Çocukların kendi bedenleri olduğundan bile haberim yoktu," dedi Johnny.

"Bence olur," deyip ayağa kalktım. Bobby de yanımda durdu. Duruşu baya farklı olsa da –geriye kaykılıyordu sanki– aşağı yukarı aynıydık.

"Mavi yakalı bir gömleğim var, annem her hafta kiliseye giderken zorla giydiriyor. Onu getirmesini isteyebilirim."

"Bugün getirir mi? Görüşme yarın."

"Evet, sorun olmaz. İki blok ötede nasıl olsa."

"Bunu benim için yapar mısın?"

"Tabii ki!"

"Peki," dedi Bobby. El sıkıştık. "Cidden harbisin. Acayip iyi bir insansın." El sıkışırken birbirimizin gözünün içine baktık. Onunkilerde ölüm ve dehşet vardı ama gözlerinin içinde kendi yüzümün yansımasını gördüm; onun gözlerinden yansıyan minik gözlerimde de umut varmış gibi geldi.

"İyi insan," diye tekrarladı Johnny. Bobby oturdu. Tepsimi el arabasına bıraktım. Humble arkamdan geldi.

"Benim yanıma oturmadın, kalbim çok kırıldı," dedi. "İleride seni pataklayıp öğlen yemeği paranı almam gerekebilir."

otuz

Hemşire Monica beni dün görüşme yaptığımız ofise soktu ve uyum sağlayıp sağlayamadığımı sordu. Beyaz duvarlara ve bana acı tablosunu gösterdiği masaya bakıp dünden beri uzun yol katettiğimi düşündüm. Yemek yemiştim, uyku uyumuştum; bunlar inkâr edilemezdi. Uyku ve yemek, bedene iyi geliyordu. İğne olmam gerekmişti gerçi.

"Bugün nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim. Şey, dün gece uyuyamadım. İğne olmak zorunda kaldım."

"Çizelgende gördüm. Neden uyuyamadın sence?"

"Arkadaşlarım aradılar. Ne bileyim... Durumumla dalga falan geçtiler."

"Neden böyle bir şey yaptılar peki?"

"Bilmem."

"Aslında arkadaşın değillerdir belki de."

"Yani, onlara da dedim... 'canınız cehenneme' dedim aslında. Olayın başı, Aaron. Ona siktir olup gitmesini söyledim."

"Kendini iyi hissettin mi peki?"

İç geçirdim. "Evet. Bir de kız vardı."

"Kimmiş o kız?"

"Nia. Arkadaşlarımızdan biri."

"Peki o?"

"Onunla da işim bitti."

"Buradaki ilk gününde bir sürü büyük karar verdin yani."

"Evet."

"Birçok insanın başına aynı şey geliyor. Buraya gelip büyük kararlar veriyorlar. Bunlardan bir kısmı iyi kararlar oluyor, bir kısmı kötü."

"Ben iyi karar vermişimdir diye umuyorum, doğal olarak."

"Ben de. Verdiğin kararlar hakkında ne hissediyorsun peki?"

Nia ile Aaron'un yok olduklarını, yerlerini Johnny ve Bobby'nin aldığını hayal ettim.

"Doğru olanı yaptım."

"Harika. Şimdi burada kendine yeni arkadaşlar buldun, değil mi?"

"Evet."

"Dün akşam sigara içilen alanın önünde, Humboldt Koper ile konuşurken gördüm seni."

"Gerçek adı bu mu?" dedim gülerek. "Evet, yani, tamam, siz de konuşuyordunuz. Hepimiz sohbet ettik."

"Evet, şimdi bu kattaki hasta arkadaşlarınla fazla samimi olmak istemeyebilirsin."

"Nedenmiş?"

"İnsanların iyileşme süreçlerini sekteye uğratabilir."

"Nasıl?"

"Burası bir hastane. Arkadaş edinme ortamı değil. Arkadaşlar harika elbette ama burası seninle ve iyileşmenle alakalı bir yer aslında."

"Ama..." Olduğum yerde kıpırdandım. "Ben Humble'a saygı duyuyorum. Bobby'ye saygı duyuyorum. Bir buçuk gün sonra, onlara... gerçek dünyadaki insanlara duyduğumdan daha fazla saygı duymaya başladım."

"Yakın dostluklar kurarken dikkat et, Craig. Kendine odaklan."

"Tamam."

"Ancak o zaman iyileşmeye başlayabilirsin."

"Pekâlâ."

Hemşire Monica ay biçimli suratıyla geriye yaslandı.

"Bildiğin gibi, bu katta belirli etkinlikler yapıyoruz."

"Evet."

"İlk gününde senden etkinliklere katılman istenmedi ama bundan sonra her gün katılman gerekiyor."

"Tamam."

"Bugün başlıyorsun yani. İlgi alanlarını keşfetmen için bir fırsat bu. Ben de sana soruyorum: Hobilerin nedir?"

Kötü soru, Monica.

"Hobim yok."

"A-ha. Bir tane bile mi?"

"Evet."

Ben ders çalışırım, Monica ve ders çalışmayı düşünürüm,

dersler yüzünden kafayı yiyorum, durmadan ders çalışmayı düşündüğümü düşünüyorum, durmadan ders çalışmayı düşündüğümü düşününce kafayı yiyorum ve durmadan ders çalışmayı düşündüğümü düşününce kafayı yediğimi düşünüyorum. Bu hobi sayılır mı?

"Anlıyorum," dedi not alarak. "Seni herhangi bir etkinlik grubuna yerleştirebiliriz öyleyse."

"Olabilir."

"Katılacak mısın peki?"

"Gruplarda Armelio ile kâğıt oynayabilir miyiz?"

"Hayır."

"Gruplara katılırsam perşembe günü buradan kurtulmam kolaylaşır mı?"

"Kesin bir şey söyleyemem. Ama katılmadığın takdirde, iyileşme sürecinde bir adım gerilediğin şeklinde yorumlanacaktır."

"Tamam, yazın beni."

Hemşire Monica kucağındaki sayfalardan birine bir işaret koydu. "İlk etkinliğin, bu akşamki sanat ve el işi olacak. Akşam yemeğinden evvel. Hemşire bölümünün arkasındaki kapıdan girilen, etkinlik odasında, Joanie ile birlikte."

"O kapıların açılmadığını sanıyordum."

"Biz açabiliyoruz, Craig."

"Kaçta başlıyor?"

"Yedide."

"Ah, tam yedide orada olamayabilirim."

"Nedenmiş o?"

"Yedide biriyle buluşmam lazım."

"Ziyaretçi mi?"

"Elbette," diye yalan söyledim.

"Bir arkadaş mı?"

"Şey, evet, şu ana kadar öyleydi. Öyle umuyorum."

otuz bir

Saat 18.55'te koridorun sonunda, dün ve bugün annemlerle buluştuğum noktada yerimi aldım. Bugün üçte görüşmüştük ve arkadaşında olduğu için, Sarah gelmemişti. Babam espri yapmaya kalkışmadı. Annem Bobby'nin gömleğini getirmişti. Bobby annemin elini sıktı ve *oğlunuz çok iyi bir çocuk,* dedi. Annem de bunu bildiğini söyledi. Babam film izleyip izleyemediğimizi sordu. Ona izlediğimizi ama çoğunluk yaşlı olduğu için, Cary Grant ve Greta Garbo'lu sıkıcı filmler seçildiğini söyledim. O da, *Bıçağın İki Yüzü* filminin DVD'sini getirmesini ister miyim diye sordu. Howard'a sordum. Anlaşılan bütün dünyada olduğu gibi, bu hastanede de DVD oynatıcısı vardı. Böylece babamla, üç gün sonra, geç saatlere kadar çalışması gerekmediği, çarşamba gecesi buluşmak üzere anlaştık. Yanında *Bıçağın İki Yüzü*'nü getirecekti ve hep birlikte izleyecektik.

Oturduğum yer, H'deki sigara içilen bölümün karşısında-

dı. Noelle sigara içmediğini söylediği için burada buluşmak istediği sonucunu çıkarttım. Annemle babama ondan bahsetmedim. Arkadaşlarımla konuştuğumu ama konuşmanın tatsız geçtiğini söyledim. Onların büyük ihtimalle zaten sorunun bir parçası olduklarını ve bir süreliğine onlardan uzak durmamın iyi olacağını da ekledim. Annem arkadaşlarımın ot içtiğini bildiğini ve beni zaten kötü etkilediklerini söyledi. Babam *sen şahsen ot içmiyorsun, değil mi, Craig?* diye sorunca içmediğimi, onun tembihlediği gibi SAT sınavını beklediğimi söyledim. Hep birlikte güldük.

Yemek olayını sordular. Ben de onlara gayet güzel yediğimi söyledim, ki yalan değildi.

Uykuyu sorduklarında da gayet güzel uyuduğumu söyledim. Akşama bunun doğru olmasını umuyordum.

Bacak bacak üstüne atmış oturuyordum ama garip göründüğünü fark edip bacak bacak üstüne atmaktan vazgeçtim. Bu sefer de gerildim ve üşüdüm, o yüzden tekrar bacak bacak üstüne attım. Saat tam 19.00'da Noelle, dün üzerinde gördüğüm kıyafetlerle –koyu kapri pantolon ve beyaz bir askılı atletle– koridorun aşağısından geldi.

Yanımdaki sandalyeye oturdu ve ojesiz, küçük eliyle saçını yüzünden uzaklaştırdı.

"Geldin demek," dedi.

"Yani, not bırakmışsın. Hayatımda ilk kez bir kız bana not bırakıyor," dedim gülümseyerek. Dik oturmaya ve sandalyede rahat görünmeye çalıştım.

"Hızlı bir buluşma olacak ve bir oyun oynayacağız," dedi.

"Beş dakika, değil mi?"

"Evet. Oyunumuz şu: Sadece soru var. Ben sana bir soru soruyorum, sen de bana bir soru soruyorsun."

"Tamam. Cevap vermek zorunda mıyız?"

"İstersen cevap verebilirsin ama her şekilde başka bir soruyla bitirmek zorundasın."

"Karşılıklı soru soruyoruz yani. Yirmi soru gibi. Neden böyle konuşmak zorundayız?"

"Bir insanı tanımanın en iyi yolu bu çünkü. Beş dakikaya yirmi sorudan çok daha fazlasını sığdırabiliriz. Gereksiz muhabbetlere girmezsek. Ben başlıyorum, hazır mısın?"

Konsantre oldum. "Evet."

"Hayır, soruyla cevap vereceksin. Aptal mısın yoksa?"

"Hayır!" Başımı iki yana salladım. "Şey... hazır mısın?"

"İşte böyle. Başladık. İlk soru: İğrenç mi görünüyorum sence?"

Tanrım. Kız muhabbete bodoslama daldı. Onu inceledim. İnceleme şeklimden bir parça utandım. İnternette yaptığım gibi, tepeden tırnağa süzdüm. Basit siyah spor ayakkabılı ayaklarına baktım, ince ayak bileklerine, beyaz bacaklarına ve kapri pantolonunun dizlerinin altında bıraktığı ize, küçük beline, göğüslerinin aniden yaptığı çıkıntıya ve sonra, kolsuz atletinin eğri büğrü yakasından çıkan boynuna, küçük çenesine ve dudaklarına... Yüzündeki kesikler yanaklarını ve alnını çevreliyordu. İki tarafta da üçer tane küçük, paralel çizik vardı. İyileşmeye başlayan uçlarındaki deri beyaz beyaz görünüyordu. Kesikler pek derin değildi. İnceydiler. İyileştiklerinde

çok da kötü gözükmeyeceklerdi sanki. Kız çok güzeldi. Orası kesin. Gözleri yeşil ve bilgiçti.

"Hayır, harika görünüyorsun bence," dedim.

"Senin sorun ne?"

"Ha, bana neden not gönderdin?"

"İlginç bir tip olduğunu düşündüm. Notta yazanı neden yaptın?"

"Ben..." Aklıma yeterince hızlı, yalan bir cevap gelmiyordu. "Ben gey değilim. Bir kız benden bir şey isterse dediğini ikiletmem." Bir saniye, *bunu iltifata dönüştür.* "Özellikle de *güzel* bir kızsa," dedim gülümseyerek.

"Bu oyunda pek iyi değilsin. Sorunu sorsana."

"Ah, tamam... Lezbiyen değilsin, değil mi?"

İç geçirdi. "Değilim ama heyecanlanma hemen. Sertleşmedin umarım."

"Hayır!" Bacak bacak üstüne attım. "Hayır. Ee... Buraya nasıl geldin?"

"Ah, bu büyük bir soru. Çizgiyi geçiyorsun. Sence neden?"

"Birisi seni yüzünü keserken mi yakaladı?"

"*Ding ding ding!* Sonrasında buldular aslında. Lavaboyu kana bularken. Sen buraya nasıl geldin?"

"Kendim istedim. Sen ne zaman geldin?"

"Neden istedin? Yirmi bir gün önce. Ah. Yerlerini değiştiriver. Soruyla bitirmişim gibi yap." Kollarını sıvazladı.

"Kötü durumdaydım. Acil İntihar Hattını aradım. Duymuşsundur belki. Onlar da buraya gelmemi söylediler. Neden bu kadar uzun kaldın?"

"Kendime tekrar zarar vermemden korkuyorlar. Hangi ilacı kullanıyorsun?"

"Zoloft. Sen peki?"

"Paxial. Nerede yaşıyorsun?"

"Yakınlarda. Sen nerede yaşıyorsun?"

"Manhattan. Annenle baban ne iş yapıyorlar?"

"Annem tebrik kartı tasarlıyor. Babam da sağlık sektöründe çalışıyor. Seninkiler?"

"Annem avukat. Babam öldü. Neden öldüğünü bilmek ister misin?"

"Üzüldüm. Neden? Sorayım mı?"

"İki soru oldu. Evet, sorabilirsin. Balığa çıktığında öldü. Tekneden düşmüş. Hayatın boyunca bundan daha aptalca bir şey duymuş muydun?"

"Hayır, açık ara önde," dedim. "En aptalca ölüm şekli bence ne, söyleyeyim mi?"

"Neymiş?"

"Oto-erotik aspirasyon. Ne olduğunu biliyor musun?"

"Boşalırken boyunlarına ip bağlıyorlar, değil mi?"

"Doğru. Bunu TİK'te okumuştum. TİK'i okudun mu hiç?"

"Büyük psikiyatrik bozukluklar kitabı mı?"

"Evet!"

"Tabii ki. Ondine'in Lanetini duymuş muydun?"

"Aman tanrım! Bunu bilen tek kişi benim sanıyordum. Nasıl soluk alınacağını unuttuğunda. Şey... TİK'i ilk nerede gördün?"

"Kafa doktorunun muayenehanesinde. Sen?"

"Aynen. Sen de kafa doktoru mu diyorsun?"

"Öyle değiller mi?"

"Nereden çıkmış acaba?"

"Kafaları tedavi ettikleri içindir herhalde. Bütün cevapları bildiğimi mi sanıyorsun?"

Durdum. Molaya ihtiyacım vardı. Ellerimi dizime koyup öne doğru sallandım. Zor bir oyundu. "Gerçek adın Noelle mi?"

"Neden olmasın?"

"Dün öğlen olanlardan sonra neye inanacağımı şaşırdım. Benim adımı biliyor musun?"

"Elbette. Craig Gilner. Beni ne sandın, salak mı?"

"Soyadımı nereden biliyorsun?"

"Bileziğini okudum. Benimkini okumak ister misin?"

"'Noelle Minton' Hey..." Düşündüm. "İşte soru: Dün öğlen yemeğinde neler olacağını biliyor muydun?"

"Jennifer'la mı? Elbette. Aynı şeyi herkese yapıyor. Ben de şunu merak ediyorum: Neden geldin?"

"Onu, şey, yani, kız sandım işte. Benden de şey istedi..."

"*Buraya* neden geldiğini sordum."

"Bir saniye, sana soru sormayı unuttum."

"Sorun değil. Bir puan aldın. Buraya neden geldin?"

"Şey, söyledim sanıyordum: Çünkü sen bir kızsın. Benimle buluşmak istedin. Hoş bir tip olduğunu düşündüm." *Güzel olduğunu söyledin zaten, şimdi de sığ bir tip olmadığını ispatla ve hoş olduğunu söyle.*

"Bu sorulara cevap vermek için çırpınmanı izlemek çok

eğlenceli. Aptal bir çocuksun. Aptal olduğunun farkındasın, değil mi?"

Noelle geriye yaslanıp gerindi. Saçları yüzünden geriye dökülünce kesikler güneş ışığıyla buluştu.

"Yüzündeki kesikler o kadar da kötü değiller, biliyorsun değil mi?"

"Ben ne zamandır buradayım, Craig?"

"Yirmi bir gün demiştin. Değil mi?"

"Evet. Buraya geldiğimde nasıl göründüğümü hayal edebiliyor musun?"

"İz kalacak mı?"

"Geçmeleri için ameliyat olmak zorundayım. Olayım mı sence?"

"Yok. Yaşadıklarını neden saklayasın ki?"

"Bu tam bir soru sayılır mı, emin değilim. Cevabı belli. İzler olmasaydı daha mutlu olmaz mıydım?"

"Bilmiyorum. İnsanı neyin mutlu ettiğini tahmin etmek kolay değil. Zor bir liseye girersem, daha mutlu olacağımı sandım ama bak nereye düştüm. Bir saniye, hangi okula gidiyorsun?"

"Delfin." Manhattan'daki özel bir okuldu. Forma zorunluluğunun devam ettiği, son okuldu sanırım. "Sen?"

"Yönetici Meslek Lisesi. Forma giyme zorunluluğu var mı?"

"Forma sapığı gibi bir şey misin yoksa?"

"Hayır. Şey... *hayır*."

"İki puan oldu. Soru sormadın. Bu oyunu seviyor musun?"

"Seninle konuşmayı seviyorum. Matematik sorusu çözmek gibi. Sen benimle konuşmayı seviyor musun?"

"İdare eder. Matematiği sever misin?"

"Matematikte iyi olduğumu sanıyordum ama bir de baktım, herkesten bir sene gerideymişim. Sen?"

"Derslerle aram iyi değil. Vaktimin çoğunu balede geçiriyorum. Ama boyum bale için yeterince uzun değil. Boyunun herhangi bir şey için kısa kaldığı oldu mu?"

"Lunapark trenleri için falan galiba, çok küçükken. Neden sordun?"

"Ben onlar için hâlâ kısa kalıyorum. Kısa olmak berbat bir şey. Bunu aklından çıkartma." Durdu.

"Bir puan aldın."

"Sen üç oldun. Oyun bitti."

"Tamam, peki." Sandalyemde geriye yaslandım. "Vay be. Şimdi ne yapacağız?"

"Güzel soru. En ufak bir fikrim bile yok. Sanat ve el işi etkinliğine gitmem lazım."

"Benim de."

"Birlikte gidelim mi?"

"Olur." Durdum. Bana asılıyor olabilir miydi? "Şimdi biz... şey, seni öpebilir miyim?"

Noelle geriye yaslanıp kahkahalarla güldü. "Hayır, efendim, öpemezsin! Ne yani, bir kere oyun oynadık diye beni öpebileceğini mi sandın?"

"Şey, aramızda bir şey olduğunu sandım."

"Craig." Öne eğilip dosdoğru gözlerimin içine baktı. "Hayır." Gülümsedi. Kesikler kırıştılar.

"Ne zaman çıkacağını biliyor musun?" diye sordum.

"Perşembe."

Yüreğim hop etti. "Ben de." Öne eğildim...

"Hayır, Craig, hayır. Sanat ve el işi."

"Tamam," deyip ayağa kaktım. Elimi Noelle'in elini tutmak için uzattım. Görmezden geldi.

"Seni geçerim!" deyip etkinlik odasına doğru koştu. Ben de peşinden koşup onu yakalamaya çalıştım. Bu kadar uzun bacaklarla nasıl oluyordu da ona yetişemiyordum? Balede koşmayı falan mı öğretiyorlardı? Hemşirelerin bölümünü geçerken Howard, "Çocuklar! Çocuklar! Koridorda koşmak yok!" diye seslendi ama umurumda bile değildi.

otuz iki

"Kimler resim çizmeyi seviyor bakalım?" diye sordu Joanie. Joanie bol makyajlı ve bilezikli, kocaman gülümseyen bir bayandı. Çocuk yuvasında kullandığımız resim odasının tıpkısının aynısı olan etkinlik odasının yönetimi ondaydı. Duvarlarda hastaların katkıda bulunduğu hamburger, köpek ve uçurtma resimleri vardı. Bir de posterler: ENGELLER, ZİHNİMİZİ HEDEFTEN AYIRDIĞIMIZDA ORTAYA ÇIKAN KORKUTUCU ŞEYLERDİR; DÜŞLER, SİZ UYANIP ONLARI GERÇEKLEŞTİRENE KADAR DÜŞ OLARAK KALIR; BUGÜN YAPMAM GEREKEN ŞEYLER: 1) NEFES AL 2) NEFES VER. Neyse ki alfabe yoktu. ABC'yi görseydim Çark büyük ihtimalle dönmeye başlayacaktı. İlginç bir poster vardı: DÜNYAYA KATKIDA BULUNAN AKIL HASTALARI. Listede Abraham Lincoln, Ernest Hemmingway, Winston Churchill, Isaac Newton, Sylvia Plath ve kafayı öyle ya da böyle yemiş bir sürü başka zeki insan yer alıyordu.

İnsanın içi yine de daralıyordu. Yani, burası kafamda canlandırdığım akıl hastanesinin aynısıydı. Çocuklaşan yetişkinler parmak boyalarını alıp oturmuştu. Neşeli bir eğitmen de onlara yaptıkları her şeyin *harika* olduğunu söylüyordu. İyi de, menü seçerken ben de böyle bir şey istememiş miydim?

Anaokulu istedin, asker Al sana anaokulu

Anaokulunun rahatlığını istedim, ortamını değil.

Gülü seven dikenine katlanır Şuradaki, senin çıtır mesela. Burada böyle güzel bir yavru bulacağın aklına gelmemiştir, herhalde

O yavru değil.

Yavru, kız arkadaş demek oluyordu herhalde. Noelle'e baktım. Nereye oturacağımıza karar vermeye çalışıyorduk. Onunla yalnızca bir kez konuşmuştum.

Senden hoşlanıyor, evlat. Bunu göremiyorsan savaşta tüfekle mantar tabancasını birbirinden nasıl ayıracaksın?

Hangi savaş demiştiniz bu arada?

Kendi kafandaki savaş.

Doğru. Durum nasıl?

İlerleme kaydediyorsun, asker. Görmüyor musun?

Noelle ile birlikte, Humble ve Profesörün yanma oturduk.

"İkiniz arkadaş oldunuz bakıyorum," dedi Humble.

"Rahat bırak çocukları," dedi Profesör.

"Neredeydiniz bakalım?" diye devam etti Humble. "Ağaçta öpüşüyor muydunuz?"

"Hayır."

"Bir şey olduğu yok," dedi Noelle.

"Yan yana oturuyoruz, o kadar," dedim.

"Craig ile Noelle, bir ağaçta oturmuşlar..." Ayağa kalkıp ellerini beline götürdü ve kalçasını iki yana sallamaya başladı.

"Bir saniye, neler oluyor burada?" diye sordu Joanie yanımıza gelerek. "Bir sorun mu var, Bay Koper?"

"Hayır. Ne? Neden bahsediyorsunuz?" Ellerini kaldırdı, yerine oturdu. "*Ben* mi?"

Joanie kaşlarını çatıp, "Geç gelenler için söylüyorum. Eğlence amaçlı serbest çizim terapisi etkinliğindesiniz!" diye anons etti. Humble, Noelle'le beni gösterip eliyle küçük bir *yazıklar olsun size* hareketi yaptı. "Bu da içinizden ne gelirse çizmekte serbestsiniz demek. Yaratıcılığınızı keşfetmek ve boş zamanlarınızda neler yapmaktan hoşlandığınızı bulmak için harika bir fırsat. Boş zaman çok önemlidir!"

Joanie duyurusunu bitirince arkamdan yaklaşıp, "Sen yenisin," dedi. "Selam, ben Joanie. Eğlence etkinliği şefiyim."

"Ben de Craig," deyip elini sıktım.

"Kurşun kalem ve kâğıt ister misin, Craig?"

"Hayır. Çizecek bir şeyim yok. Çizemiyorum."

"Elbette çizebilirsin. Sembolik olmak zorunda değil. Soyut da olabilir. Pastel boya ister misin?"

"İstemem." Tanrım, ne kadar utanç verici bir durumdu. Pastel boya ister misin, diye sorulması.

"Sulu boya peki?"

"Söyledim ya, çizemiyorum."

"Sulu boya, boyamak için, çizmek için değil."

"Yani, onu da yapamıyorum."

"İspirtolu kalem?"

"Hayır."

"Millet?" Joanie odadakilere döndü. "Yeni misafirimiz Craig, *sanatçı tıkanıklığı* adını verdiğimiz durumu yaşıyor. Çizecek bir şeyi yokmuş!"

"Berbat bir durum arkadaş!" diye bağırdı Armelio masasından. "Kâğıt oynamak ister misin?"

"Armelio, burada kâğıt oynamak yasak. Şimdi, içinizde Craig'e çizmesi için fikir verebilecek olan var mı?"

"Balık!" diye bağırdı Bobby. "Balıklar kolaydır."

"Hap," dedi Johnny.

"Johnny!" dedi Joanie, azarlarcasına. "Hap çizmiyoruz."

"Salata," dedi Ebony.

"Salata çizmeni istiyor ama yemek istemiyor," diyerek kahkahayı bastı Humble.

"Bay Koper! Yeter artık. Dışarı çıkın lütfen."

"O-ooo," dedi herkes.

"Doğru söylüyor!" diye seslendi Ebony. Hakemlere özgü hareketlerden birini yaptı. "Dışarı çıkıyorsun!"

"Peki madem," dedi Humble ayağa kalkarak. "Ne yapalım, beni suçlayın bakalım. Herkese yüzde yüz saygı duyan adamı suçlayın." Eşyalarını topladı, ki zaten pek bir şeyi yoktu ve etkinlik odasından dışarı çıktı. "Hepiniz kendinizi beğenmiş tiplersiniz!"

Çıkarken arkasından baktım.

"Kedi çizebilirsin!" dedi yerçekiminden korkan adam. "Eskiden bir kedim vardı, öldü."

"Yuvarlanan raptiye," dedi sakallı adam. Geldiğim gün yemek salonunda gördüğümden beri ilk kez konuşuyordu. Hâlen daha olduğu yerde sallanıyor ve kendini bir odaya kapatmadığı zamanlarda koridoru arşınlıyordu.

"Ne dedin, Robert?" diye sordu Joanie. "Çok güzel. Ne söyledin?"

Ama sakallı adam kapanmıştı. Söylediğini tekrarlamadı. *Yuvarlanan raptiye.* Onun için anlamı neydi acaba? Tek bir şey söyleyecek olsaydım, yuvarlanan raptiye demezdim herhalde. Seks derdim, büyük ihtimalle. Ya da Değişim.

"Çocukluğundan bir şeyler çizebilir," dedi Noelle, yanımda oturduğu yerden.

"Güzel fikir, Noelle. Herkesin duyabileceği şekilde söylemek ister misin?"

Noelle iç geçirip odadakilere, "Craig, çocukluğundan bir şeyler çizebilir," dedi.

"Doğru söylüyorsun," dedi Joanie başını sallayarak. "Craig, bu öneriler arasında hoşuna giden oldu mu?"

Fakat ben çoktan kopmuştum. Sayfanın tepesinden başlayan bir dere vardı, aşağı doğru kıvrılıp ikinci bir dereyle birleşiyordu. Hayır, bir saniye, önce yolları çizmek lazımdı çünkü köprüler suyun üzerinden geçer, unuttun mu? Önce otobanlar, sonra dereler, sonra sokaklar. Hepsini hatırlamaya başlamıştım. Bunu en son ne zaman yapmıştım? Dokuz yaşındayken mi? Nasıl unuturdum? Sayfanın ortasından geçen bir otoban çizdim ve güzel bir spagettiyi andıran bir kavşakta, başka bir otobanla birleştirdim. Bir rampa, bir parktan geçerek kavşağı

aşıyor ve bir çemberle bitiyordu. Mesken bölgesine özgü hoş bir kargaşa. Apartman blokları buradan başlıyordu. Harita şekillenmeye başlamıştı. Kendi şehrimdi bu.

"Ah, birisi Craig'in zihin tıkanıklığını aşmasına yardım etti!" dedi Joanie, odanın diğer ucundan. Arkaya şöyle bir baktım. Orada oturan Ebony, bastonundan aldığı destekle güç bela ayağa kalkıp bana doğru yürüdü. "Bakmak istiyorum."

"Hı, sağ ol, Ebony," deyip haritama döndüm.

Omzumun üzerinden bakıp, "Ah, güzel olmuş," dedi.

"Nedir o?" diye bağırdı Armelio.

"Odanın öbür ucuna bağırarak konuşmayalım," dedi Joanie.

"Övgülerin yarısını hak ettim," dedi Noelle, sağımda bir çiçek çiziktirirken. Göz ucuyla bana baktı. "Haklı olduğumu biliyorsun."

"Evet, biliyorum," dedim, çizmeye bir kez daha ara verip ona bakarak. Sonra tekrar haritaya döndüm. Şekiller içimden fışkırıyordu adeta.

"İnsan *beyni* mi bu?" diye sordu Ebony.

Başımı kaldırıp ona baktım. Dudaklarını büzmüş, aşağı doğru gülümsüyordu. Haritaya baktım. Beyin değildi tabii ki, haritaydı. Nehirleri, otobanları, kavşakları göremiyor muydu? Ama neden beyne benzettiğini anlayabiliyordum: Bütün yollar, eğri nöronlar gibi, duyguları bir yerden diğerine taşıyıp şehri canlandırıyorlardı. İşleyen bir beyin, herkesin otobandan bir yerden diğerine gidebildiği haritalara benziyordu herhalde. Tıkanıklık yaşayanlar, çalışmayan beyinlerdi; çıkmaz sokakları olanlar, benimki gibi tadilatta olanlar.

"Evet," dedim, başımı sallayarak. "Evet. Aynen öyle. Bu bir beyin." Ve haritamı yarıda bırakıp etrafına bir kafa çizdim. Lanet olasıca şeyleri bitirmek her zaman sorun oluyordu. Her seferinde, sayfanın sonuna ulaşana kadar enerjim tükeniyordu. Burun çizdim, dudak yerine iki tane girinti yaptım ve aşağı doğru inen bir de boyun çizdim. Kafayı, beynin olması gereken yere şehir sokakları haritası gelecek şekilde çizdim. Göz yuvarlağını, trafik işaretlerinden birine denk getirdim. Bulvarlardan birini ağza doğru indirdim. Ebony tepemde kıkır kıkır gülüp beni bastonuyla hafifçe dürttü.

"Çok güzel oldu!"

"Fena olmadı," dedim, kâğıda bakarak. Bittiğine karar verdim. Daha güzelini yapabilirdim. Altına adımın baş harflerini koydum: CG. *Computer Generated** gibi. Sonra da resmi bir kenara bıraktım. Bir kâğıt daha isteyip bir tane daha çizmeye başladım.

Kolaydı. Kolaydı, güzeldi ve yapabiliyordum. Sonsuza dek harita çizebilirdim. Resim ve el işi etkinliğinin sonuna kadar beş tane harita çizdim.

Öyle konsantre olmuştum ki Noelle'in gittiğini fark etmemiştim bile. Ondan geriye, odadaki eşyalarımı toplarken bulduğum çiçekli not kalmıştı yalnızca.

"SENDEN BİRAZ UZAK DURMAYA KARAR VERDİM. FAZLA BAĞLANMAM DOĞRU DEĞİL. SONRAKİ BULUŞMAMIZ PERŞEMBE GÜNÜ. AYNI YERDE VE AYNI SAATTE. ÇOK BEKLEMEN GEREKTİĞİNİ DÜŞÜNÜP ÜZÜLME. ÇOK TATLISIN BENCE."

* İng. Bilgisayar ürünü. (ç.n.)

Notu katlayıp cebime, diğer notun yanına koydum. Resim ve el işinden sonra akşam yemeği vardı. Yemekte, Humble başını derde soktuğum için bana kızmadığını söyledi. Ben de ona teşekkür ettim. Akşam yemeğinden sonra Armelio ile kâğıt oynadık. Armelio bana artık biraz tecrübe kazandığımı, yarın gece düzenleyecekleri büyük kâğıt turnuvasına katılabileceğimi söyledi.

"Parasına mı oynuyorsunuz?" diye sordum.

"Yok ya! Düğmesine!"

Sigara molası sırasında sigara odasının dışında takıldım. Genelde grubu takip ediyordum, onlar nereye ben oraya. Bobby'nin yanma gidip günümün nasıl geçtiğinden bahsettim. Sonra harita/beyin resmimle odama gittim. Yatağım toplanmamıştı Altı Kuzey'de sizi şımartacak kimse yoktu. Ama yastık normal haline dönmüştü, terli başımın yarattığı göçük kaybolmuştu. Uzandığımda, hayatım boyunca duyduğum en yavaş, en yatıştırıcı tıslamayla söndü havası.

"Biraz daha iyi misin?" diye sordu Mukteda.

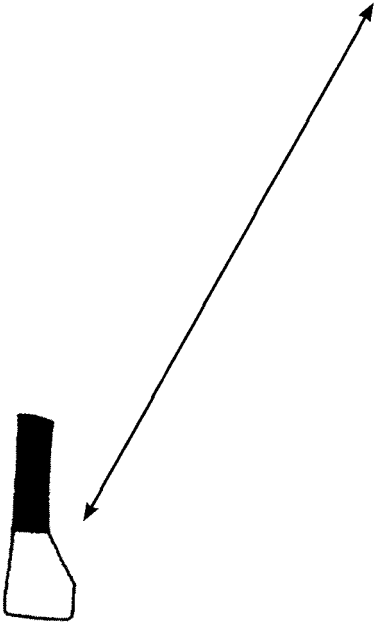
"Oldukça," dedim. "Odadan biraz çıksan şahane olacak aslında, Mukteda. Dışarıda koca bir dünya var."

"Bir gün ben de senin gibi iyileşebileyim diye her gün dua ediyorum."

"O kadar da iyileşmedim."

Uyuyacak kadar iyileşmiştim gerçi. İğneye gerek kalmamıştı.

7. KISIM: Altı Kuzey, Pazartesi



otuz üç

Ertesi gün pazartesiydi ve benim okulda olmam gerekiyordu. Humble'la yemek yiyip eskiden Burger King'in önünden her geçtiklerinde kız arkadaşının ona ne yaptığını dinliyor olmamalıydım. Ben okulda olmalıydım.

Telefonda Ebony'nin arkadaşına, çizdiğimin insan beyninin bir haritası olduğunu anlatmamalıydım. Ebony'nin "Çok becerikli, Marlene, hem de çok," diye tekrarlamasını dinlememeliydim. Ben okulda olmalıydım.

Görüşme için benim gömleğimi giyen, Bobby'nin arkasında sıraya girip Zoloft'umu almamalıydım. Ben okulda olmalıydım.

Saat 11.00'da telefona gidip mesajlarımı dinleme cesaretini toplamayı başardım.

"Hey, Craig, benim Aaron. Kusura bakma arkadaşım ya. İşin aslı, ben belki de... Şey, sen Nia'nın hap kullandığını söyledikten sonra onunla çok kötü kavga ettik... Ben de bir parça

depresyondayım galiba. Son zamanlarda, ne bileyim, bir türlü yataktan kalkamıyorum. Sürekli uykum falan oluyor. Kafamı toplayamıyorum. Geçen gün seni aradığımda kendi sorunlarımı sana *yansıttım* galiba, Nia öyle diyor. Seni cidden ziyaret etmek istiyorum. Nia'yla bazı sorunlar yaşıyoruz."

Onu arayıp kendini depresif hissediyorsa, önce aile hekimlerine uğramasını, aile hekimlerinin onu bir psikofarmakoloğa göndereceğini ve benim gibi prosedürü takip etmesini söyledim. Bunun utanılacak bir şey olmadığını, aramasına sevindiğimi ama beni ziyaret etmesinin iyi bir fikir olmadığını çünkü benim de burada kendi sıkıntılarımı çözmeye çalıştığımı ve burasıyla, dış dünyayı birbirinden olabildiğince ayrı tutmaya çalıştığımı anlattım. Ayrıca Nia'yla arasında neler olup bittiğini, sorunlarını çözüp çözemediklerini sordum.

"Selam, Craig. Yine benim. Bay Reynolds..."

Bay Reynolds'ı da aradım ve şahsi sebeplerden hastanede olduğumu, kendimi iyi ve hazır hissettiğimde laboratuvar ödevlerini teslim edeceğimi söyledim. psikofarmakologların, psikiyatrist, psikolog, hemşire, serbest zaman öğretmenleri ve Başkan Armalio dâhil bütün doktorlardan gerekli raporları alabileceğimi ve şu anda laboratuvar ödevlerini yapma stresine müsaade edilmeyen bir tesiste olduğumu anlattım. Benimle tekrar konuşmak istediğinde, bu numaradan arayabileceğini ve birisi "Joe'nun Barı," diye telefonu açtığı takdirde tedirgin olmamasını söyledim.

"Selam, Craig. Benim Jenna. Nia'nın arkadaşı... Şey... Bu çok utanç verici ama bir ara birlikte takılmak ister misin,

diye soracaktım. Başına gelenleri duydum. Hastanedeymişsin galiba. Eski erkek arkadaşım bu tür mevzularda hiç anlayışlı değildi, ben de benzer şeyler yaşadım çünkü. Senin beni anlayacağını düşündüm. Her zaman çok hoş biri olduğunu düşünmüşümdür zaten. Daha önce bir iki kez denk gelmiştik ama çok utangaç olduğunu ve seninle takılmanın çok da eğlenceli olmayacağını düşündüm. Böyle olduğunu bilmiyordum, yani *depresyonda* falan. Bunu kabul etmen çok cesurca bir hareket ayrıca. Takılsak iyi olur bence."

Jenna'yı da arayıp önümüzdeki hafta belki birlikte takılabileceğimizi söyledim.

Bu kadardı. Diğer mesaj Ronnie ve Scruggs'dandı. Otla ilgili bir şeyler anlatıyorlardı Pek ciddiye almadım. Telefonu kapattım. Parmağım bu sefer araya sıkışmadı. Mukteda hemen önümde duruyordu.

"Tavsiyene uydum. Odadan çıktım."

"Hey, günaydın! Nasılsın?"

Omuz silkti. "İyiyim. Neler yapıyorsunuz burada?"

"Yapılacak bir sürü şey var. Resim çizmeyi sever misin?"

"Cık."

"Kâğıt oynamayı?"

"Cık."

"Peki... müzik dinlemeyi?"

"Evet."

"Harika! Tamam..."

"Yalnızca Mısır müziği."

"*Hım.*" Mısır müziğini nereden bulabileceğimi düşündüm

ya da bu tür müziğe ne denildiğini. Derken Solomon ayağında sandaletleriyle şıpıdık şıpıdık yanımıza geldi.

"Kusura bakmayın ama dinlenmeye çalışıyoruz burada!" diye bağırdı bize. Mukteda ona şöyle bir bakıp kahkahalarla gülmeye başladı. Gözlükleri burnunun üzerine çıktı.

"Ne oldu?" diye sordu Solomon.

"On yedi gün!" dedi Mukteda. "Yahudi benimle on yedi gündür bir kez olsun konuşmadı! Şimdi konuşuyor. Kendimle gurur duydum."

"Seninle konuşmuyorum, onunla konuşuyorum," dedi Solomon beni göstererek.

"Siz tanışıyor musunuz?" diye sordum.

Mukteda ile Solomon tokalaştılar. Solomon'un pantolonu bir parça aşağıya düştü ama Solomon dizlerini kırıp tamamen düşmesine engel oldu. Sonra elini geri çekip uzun adımlarla yürüyüp gitti. Mukteda bana döndü. "Bir gün için bu kadar yeter sanırım," diyerek odaya döndü.

Başımı iki yana salladım.

Telefon kulağımın dibinde çalınca Armelio'ya seslendim. Koşturarak geldi. Telefonu elimden kapıp, "Joe'nun Barı" dedi, sonra da telefonu bana verdi.

"Bana mı?"

"Evet."

Telefonu aldım. Hattın öbür ucundan otoriter bir ses geldi: "Craig Gilner'ı aramıştım."

"Şey, benim. Kiminle görüşüyorum?"

"Ben Bay Alfred Janowitz, Craig. Yönetici Meslek Lisesi'ndeki müdürünüz."

"Yok artık!" deyip telefonu kapattım.

Telefon tekrar çalmaya başladı. Yanında dikilip duymazdan geldim, Armelio'ya ve oradan geçen herkese, beni aradıklarını ama telefona cevap veremeyeceğimi izah ettim. Beni gayet iyi anladılar. *Okul müdürüydü.* Haklıydım. Bu adamı daha önce görmüştüm. İlk gün, Aaron'la kafamız güzelken bizi karşılamış ve okula ancak en iyilerin kabul edildiklerini ve ancak en iyilerin mezun olacaklarını söylemişti. Arada sırada derslere uğrayıp sınav sırasında bizi denetler, işe yarama ihtimali varmış gibi çikolata dağıtırdı. "Okul gününüz akşam beşe kadar bitmemeli," diyen ve dönemin en ciddi okul müdürü olarak, sürekli gazetelere çıkan da oydu. Şimdi de benim peşimdeydi. Çünkü kafayı yediğimi, ödevlerimi yapmadığımı öğrenmişti. Bay Reynolds'a o mesajı bırakmam büyük hataydı. Buraya kadardı. Okuldan uzaklaştırılmıştım. Okuldan atılmıştım. Bir daha hiçbir yerde liseye gidemeyecektim. Üniversiteye asla giremeyecektim.

Telefonun sesi nihayet sustuğunda, koridoru arşınlamaya başladım.

Baştan beri haklıydım. Ne sanmıştım? Burada küçük zaferler kazanınca, insan bunun bir önemi olduğunu sanıyordu. Kafanız karışıyor ve Altı Kuzey'in gerçek dünya olduğunu düşünmeye başlıyordunuz. Bir iki arkadaş bulup bir kızla sohbet ettin diye başarılı olduğunu sandın, değil mi Craig? Ortada başarı falan yoktu. Hiçbir şey kazanmamıştım. Hiçbir şey

ispatlayamamıştım. İyileşmemiştim. İşim yoktu. Para kazanmıyordum. Burada devletin başına masraf açıyordum ve daha önce aldığım ilaçların aynısını içiyordum. Annemle babamın, vergi mükelleflerinin parasını boşa harcıyordum. Aslında ciddi bir sorunum yoktu.

Bunların hepsi bahane, diye düşündüm. Gayet iyi durumdayım. Ortalamam 93'tü ve başımı zar zor da olsa suyun üzerinde tutuyordum. İyi arkadaşlarım ve sevgi dolu bir ailem vardı. İlgi odağı olmak istiyorum diye, daha fazlasına ihtiyaç duydum diye, buraya düşmüştüm. Kendi içimdeki çukurda debeleniyor ve herkesi bir çeşit... hastalığa yakalandığıma ikna etmeye çalışıyordum.

Hasta falan değildim. Koridoru arşınlamaya devam ettim. Depresyon hastalık değildi. Her şeyi dram haline getirmek için bir mazeretti yalnızca. Bunu herkes biliyordu. Arkadaşlarım biliyordu, okul müdürü biliyordu. Yine terlemeye başlamıştım. Beynimin içinde Çark'ın kükreyerek dönmeye başladığını hissediyordum. Ortada yaptığım doğru dürüst bir şey yoktu. Bir iki küçük resim, işte o kadar. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Okulun müdürü az önce beni aramıştı, bense telefonu adamın suratına kapatmış, sonra da tekrar aramamıştım. İşim bitmişti. Okuldan uzaklaştırılmıştım. Bitmiştim.

Midemdeki adam geri döndü. Banyoya koşturdum ama içimde bir şey kusmama izin vermedi. Tuvalete kapanıp inledim, öğürdüm ama hiçbir şey çıkmadı. Ben de ağzımı yıkayıp yatağıma yattım.

"Ne oldu?" diye sordu Mukteda. "Gündüz uyumazdın sen."

"Başım büyük belada," dedim ve sadece öğlen yemeğinde bir şeyler atıştırmak için kalkmak dışında, yatağımda yatmaya devam ettim ta ki Doktor Minerva üçte gelip başını odamın kapısından içeri uzatana kadar.

"Craig, seninle konuşmaya geldim."

otuz dört

"Sizi gördüğüme çok sevindim." Hemşire Monica'mn hastaneye kabul işlemlerimi yaptığı odaya dönmüştük. Doktor Minerva odaya aşinaydı sanki.

"Ben de seni gördüğüme sevindim. Seni iyi gördüğüme de," dedi.

"Evet, inişli çıkışlı diyelim."

"Duygusal anlamda."

"Evet."

"Şu anda inişte misin çıkışta mı, Craig?"

"İnişte. Ta diplerde."

"Neden böyle oldu."

"Okul müdürümüz aradı."

"Ne istiyormuş."

"Bilmiyorum. Suratına kapattım."

"Sence ne istiyordu, Craig?"

"Uzaklaştırma verecekti."

"Neden böyle bir şey istesin?"

"Yani. Buradayım. Okulda değilim!"

"Craig, okul müdürün psikiyatri kliniğindesin diye seni okuldan uzaklaştıramaz."

"Şey... Başka sorunlar da vardı, biliyorsunuz."

"Neymiş onlar?"

"Sürekli arkadaşlarımla takılıyorum, depresyondayım, ev ödevlerimi yapmıyorum..."

"Hı-hı. Bunları bir an için bir kenara bırakalım, Craig. Seni cumadan beri görmedim. Buraya nasıl geldiğini anlatabilir misin kısaca?"

Ona özet geçtim. Bir sürü ekleme olmuştu. Altı Kuzeye gelişimle alakalı. Noelle'le, yemek yememle, kusmamın kesilmesiyle ve ikisinden birini tutturduğum uykuyla alakalı...

"Cuma gününe kıyasladığında nasıl, Craig?"

"Daha iyi. Çok daha iyi. Ama asıl soru, gerçekten iyileştim mi yoksa bu sahte ortamın verdiği sahte güvenlik hissine inanmaya mı başladım? Yani, burası pek normal sayılmaz."

"Hiçbir yer normal değil, Craig."

"Galiba öyle. Ben buradayken dünyada neler olup bitti?"

"Birisi Manhattan'daki Four Seasons'a gaz bombası attı."

"Vay canına!"

"Ya." Doktor Minerva hınzır bir ifadeyle gülümsedi. "Craig, resim ve el işi eğitmeninin bahsettiği bir konuya hiç girmedin. Buradayken resim çiziyormuşsun."

"Ah, ciddi bir şey değil. Dün çizdim yalnızca."

"Nasıldı?"

"Şey, son görüşmemizde size küçükken harita çizdiğimden

bahsetmiştim, hatırlıyor musunuz? Fikir oradan çıktı sanırım."

"Nasıl yani?"

"Resim ve el işi etkinliğinde elime kalem kâğıt verdiler, benim de aklıma geldi... Yani aslında benim aklıma gelmedi de, Noelle aklıma soktu..."

"Tanıştığın kız mı?"

"Evet."

"Anlattığına göre, aranızda gerçek bir arkadaşlık doğuyor sanki."

"Öf, yemişim arkadaşlığını. Buradan ayrılınca, kesin çıkıyoruz. Galiba yani."

"Sence buna hazır mısın, Craig?"

"Kesinlikle."

"Pekâlâ," deyip not aldı. "Noelle sana nasıl yardım etti bakalım?"

"Çocukluğumdan bir şeyler çizmemi teklif etti. Benim de aklıma haritalar geldi."

"Anlıyorum."

"Ben de harita çizmeye başladım ama sonra Ebony yanıma geldi..."

"Buradaki herkese ilk ismiyle hitap ediyorsun bakıyorum."

"Tabii ki."

"Arkadaşlık kurmada başarılı olabileceğin aklına gelmiş miydi, Craig?"

"Hayır."

"Ama burada rahatlıkla arkadaş buldun."

"Doğru ama burası farklı."

"Nasıl farklı?"

"Bilmiyorum... Baskı yok."

"Arkadaş bulma baskısı mı?"

"Hayır, çok çalışma baskısı."

"Dış dünyadakinden farklı yani."

"Evet."

"Burada Dokunaçlar var mı, Craig?"

Durup düşündüm. Altı Kuzey'de işlerin nasıl yürüğünü net bir şekilde anlamıştım: Önemli olan herkesin bir şeylerle meşgul olması ve zaman geçirmesiydi. Uyanıyordunuz ve gözünüzü açtığınız anda, kolunuza bir tansiyon aleti dolanıyor ve birisi nabzınızı ölçüyordu. Sonra kahvaltı ediyordunuz. Ardından ilaçlarınızı alıyordunuz. Sonra sigara molası vardı. Ondan sonra da bir etkinlik başlamadan evvel kendinize belki bir 15 dakika ayırabiliyordunuz. Arkasından öğlen yemeği ve onun arkasından biraz daha sigara ve biraz daha etkinlik ve bir de bakıyordunuz, gün bitmiş. Akşam yemeği vakti gelmiş, herkes tuzlularla tatlıları takas ediyor. Ve arkasından 22.00 sigara molası ve yatma vakti.

"Hayır, burada Dokunaç yok," dedim. "Dokunaç'ın tersi, basit görevler, önünüze konulan ve sizin de sorgusuz sualsiz yerine getirdiğiniz şeyler. Burada bunlardan var."

"Doğru söylüyorsun. Burada tek Dokunaç telefon görüşmelerin. Şu anda bu kadar dibe vurmuş olmanın nedeni de onlar."

"Doğru."

Doktor Minerva not aldı. "Şimdi, önemli bir soru sormak

istiyorum, Craig. Burada herhangi bir Çapa var mı?"

"Hı?"

"Tutunabileceğin herhangi bir şey."

Bunun üzerinde düşündüm. Çapa sürekliliği olan bir şeyse, burada bir sürü vardı. Smitty ya da Howard olduğunda, hemşire bölümünden yükselen, bazen *funk*'a fazlasıyla yaklaşan, hafif bir radyo istasyonu açık oluyordu. Sürekli bir program vardı: Yiyecekler gelip gidiyordu, ilaç dağıtımı yapılıyordu, Armelio duyurular yapıyordu. Armelio'nun kendisi de sürekliydi, her an kâğıt oynamaya hazırdı. Diğer karakterler de sürekliydi: Humble sürekli cinsel birtakım gariplikler hakkında sohbet etmeye hazırdı; Bobby birileriyle dalga geçmek, Tommy "*Hıh*," demek için bahane arıyordu. Ebony sürekli gülümsemeye ve iltifat etmeye hazırdı. Profesör pörtlek gözleriyle, ortada bir sebep yokken arkanızdan fırlamaya hazırdı. Jimmy de sürekli etrafta dolaşıp "Size çıkacak!" diyordu.

"İnsanlar Çapa," dedim.

"İnsanlar iyi bir Çapa malzemesi olmayabilir, Craig. İnsanlar değişir. Buradaki insanlar da değişecekler. Hastalar gidecek. Onlara bel bağlayamazsın."

"Ne zaman gidecekler?"

"Bunu bilmem mümkün değil."

"Personel peki?"

"Onlar da değişiyor ama farklı bir zaman çizelgesine uyuyorlar. İnsanlar sürekli gelip giderler."

"Noelle. Çok güzel, akıllı ve ondan gerçekten hoşlanıyo-

rum. O Çapa olabilir."

"Çapalarını karşı cinsten ilgi duyduklarının arasından seçmek istediğine emin misin?" dedi Doktor Minerva. "İlişkiler insanlardan bile daha değişkendir. İki insanın değişmesi gibi. Dengesizlik katlanarak artar. Özellikle de iki ergen söz konusuysa."

"Ama Romeo ile Juliet de ergendi," diye karşılık verdim.

"Romeo ile Juliet'e ne oldu peki?"

"Ah," diye mırıldandım. "Doğru ya."

"Biz bunları aştık mı peki Craig? Bu düşünceleri geride bıraktık mı?"

"Evet," dedim başımı sallayarak.

"Bu düşüncelere takıldığın takdirde, buraya geri dönmen gerektiğini biliyorsun."

"Biliyorum. Böyle bir şey olmayacak."

"Neden?"

"Çünkü... intihar berbat bir şey. Bir sürü insan üzülecek... ve berbat bir şey işte."

"Doğru söylüyorsun," dedi Doktor Minerva, masanın üzerine eğilerek. "Çok berbat bir şey. Yalnızca başkaları için değil, senin için de öyle."

"Soylu bir şey falan da değil," dedim. "Oda arkadaşım Mukteda gibi, adam ölmüş resmen. Bütün gün yatakta yatıyor."

"Doğru."

"Asla onun gibi olmak istemiyorum. O şekilde yaşamak istemiyorum. Ha ölmüşüm, ha öyle yaşamışım."

"Harika, Craig."

Durdu. Söylediğim gibi, iyi deli doktorları ne zaman dramatik suskunluklar yaratmaları gerektiğini biliyorlar.

Ayağımla yerde tempo tuttum. Floresan ışıklar vızıldadı.

"Çapaların konusuna geri dönmek istiyorum," dedi Doktor Minerva. "Buradan çıktığında vaktini değerlendirmek için kullanabileceğin bir şey buldun mu?"

Düşündüm. Bir şey vardı, biliyordum. Beynimin ucundaydı ama şekillenmiyordu.

"Yok."

"Peki, sorun değil. Bugün büyük ilerleme kaydettin. Yapmamız gereken bir tek şey kaldı: Okul müdürünü aramak."

"Hayır!" dedim, ama Doktor Minerva çoktan harekete geçmiş, cep telefonunu çıkartmaya başlamıştı. Buraya cep telefonu sokmasına izin vardı anlaşılan. "Evet, Manhattan'daki Yönetici Meslek Lisesi'nin telefonunu alabilir miyim, lütfen?"

Masanın üzerinden eğilip telefonu tutmaya çalışarak, "Olmaz, olmaz, olmaz," dedim. Neyse ki panjurlar kapalıydı da içerisi görünmüyordu, yoksa bana büyük ihtimalle sakinleştirici iğne yaparlardı. Doktor Minerva ayağa kalktı, kapıya doğru yürüyüp dışarıyı işaret etti. *Güvenliği çağırmamı ister misin?* Yerime oturdum.

"Evet," dedi. "Müdürle konuşmak istiyorum. Kendisi öğrencilerden biriyle konuşmak istemiş, onun için arıyorum. Ben annesiyim."

Duraladım.

"Harika." Eliyle telefonu kapattı. "Bağlıyorlar."

"Bunu yaptığınıza inanamıyorum," dedim.

"Ben de bunu sorun yapmana inanamıyorum... Evet, alo? Kiminle görüşüyorum, Bay..." Bana baktı.

"Janowitz," dedim, sessizce.

"Janowitz mi?"

Hattın öbür ucundan gelen onaylayıcı bir *hı hı* duydum.

"Ben Doktor Minerva. Öğrenciniz Craig Gilner adına arıyorum. Kendisiyle görüşmek için, Brooklyn'deki Argenon Hastanesi psikiyatri kliniğine telefon açmışsınız. Ben Craig'in lisanslı psikiyatristiyim ve kendisi de şu anda yanımda; onunla konuşmak ister misiniz?"

Başıyla onayladı. "Al bakalım, Craig."

Cep telefonunu aldım. Benimkinden daha küçük, daha kıpırtılıydı. "*Hım*, Alo?"

"Craig, telefonu suratıma neden kapattın?" Gürlercesine çıkan ses neşeli ve kibardı, gülmemek için kendini tutuyordu sanki.

"Ah... Başımın derde gireceğini sandım. Beni okuldan uzaklaştıracaksınız zannettim. *Hastaneyi* aradınız ya."

"Craig, seni arama nedenim, öğretmenlerinden birinin mesajını iletmekti. Şu anda her ne yaşıyorsan, okul olarak sana tam destek verdiğimizi söylemek istiyorum. İstersen bu sömestiri tekrarlayabilirsin ya da yaz okuluna gidebilirsin. Okuldan çok geri kalacak olursan da şu anda olduğun yerde yapacağın ödevler verilebilir.

"Ya."

"Hastaneye yattıkları için öğrencilerimiz hakkında birtakım yargılara varmıyoruz, Craig. Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin?"

"Öyle mi? Ama burası psikiyatri..."

"Ne tür bir hastane olduğunu biliyorum. Başka öğrencilerin başına aynı şey gelmiyor mu sanıyorsun? Okulumuzda dersler çok ağır. Böyle şeyler sürekli oluyor ve ben de sürekli bu tür telefonlar açıyorum."

"Ah, şey, teşekkür ederim."

"Nasılsın bakalım?"

"Daha iyiyim."

"Ne zaman taburcu olacağını biliyor musun?"

Ona perşembe deyip sonra da cuma taburcu olmak istemedim. Ya da sonraki perşembe. Ya da sonraki sene.

"Yakında," dedim.

"Tamam. Sabırlı ol. Döndüğünde burada, Yönetici Meslek Lisesi'nde seni bekliyor olacağız."

"Teşekkür ederim, Bay Janowitz." Sonra da sahneyi gözümün önünde canlandırdım. Küçük arkadaş grubum –artık arkadaşım bile değillerdi– depresyonda olduğum için benden hoşlanmaya başlayan kızlarla, bana anlayış gösteren öğretmenlerle ve birden bire dünya tatlısı bir adam olan okul müdürümle birlikteydiler. Bunun beni heyecanlandırması gerekiyordu. Ama heyecanlanamıyordum.

"Gördün mü, o kadar da kötü değilmiş." dedi Doktor Minerva. Evet, beklediğim kadar kötü geçmemişti açıkçası. Yine de hapishane personelinin geçici çıkış izni almama sevindiğini ama geri döndüğümde beni bağırlarına basacaklarını öğrenmekten farksızdı.

"Şu an için, seni perşembe taburcu etmeyi planlıyorlar, Craig. Ben çarşamba günü seninle konuşmak için burada ola-

cağım, tamam mı?" dedi Doktor Minerva. Elini sıkıp teşekkür ettim. Onunla konuşup da kendimi harika hissettiğimde söylediğim şeyi söyledim, yani işini iyi yaptığını. Sonra odama dönüp birkaç Beyin Haritası çizdim. Bu akşam, Armelio'nun büyük kâğıt turnuvası için heyecanlıydım.

otuz beş

"Pe-kâ-lâ!" dedi Armelio. "Herkes geldi mi?"

Etkinlik odasında toplanılmıştı. Johnny, Humble, Ebony ve Profesör oradaydı. Bugün herkes tıraşlıydı ve normalden on kat daha iyi görünüyordu. Tıraş zorunluluğunun yalnızca hafta sonları için geçerli olduğunu öğrenmiştim. Kapının dışında volta atarken gördüğüm, Yuvarlanan Raptiye Robert bile göz dolduruyordu. Bunu aklımdan çıkartmasam iyi olacaktı: Tıraş olmak, psikiyatri hastasının bile yakışıklı görünmesini sağlıyordu.

"*Hıh*," dedi Johnny. "Bobby görüşmeden dönmedi."

"Evet," dedi Ebony. "Craig ona gömleğini verdi. Çok iyisin, Craig."

"Sağ olun."

"Ne zaman yeni resimler çizeceksin?"

"Bu akşam çizerim belki, kâğıt oyunundan sonra."

"Evet, arkadaşlar, şu anda kâğıda odaklanmamız lazım,"

diye duyurdu Armelio. Boya damlaları, pastel boya izleri ve mürekkep lekeleriyle kaplı, ahşap masanın başında duruyordu. Masanın ortasında, dört eşit bölmeye ayrılmış, düğmeyle dolu plastik bir kap vardı. Bir noktada düğmeler renklerine ve büyüklüklerine göre düzenlenmişti sanki ama sonra hepsi birbirine karışmıştı. Renk renk, çeşit çeşittiler. Mücevhere benziyorlardı.

"Oyun bittiğinde düğmelerimden bir tanesi bile eksik olmasın sakın!" dedi Joanie, geriden. Diğer masada oturmuş, bir yandan aşk romanı okuyor, bir yandan da bizi denetliyordu.

"Doğru söylüyorsun, Mavi Düğme Haydudu'nun kim olduğunu hâlâ bulamadık," dedi Humble. "Pantolonları artık düşmeyen herkesten şüpheleniyoruz, ona göre. Yani, Solomon'a dikkat edin. Bir de Ebony'ye."

"Sana, pantolonumu mevzu yapmamanı söyledim, geri zekâlı."

"Pekâlâ, herkes hazır mı?" diye sordu Armelio. "Düğmelerinizi alın!"

Eller masanın ortasına daldı, düğmeler avuçlandı. Gerçek para da böyle kazanılsaydı keşke. Düğmelerimizi önümüze yığdık ve parmak uçlarımızla yayıp tek düğme kalınlığında bir tabaka oluşturduk. Herkesin eşit miktarda düğme alıp almadığına Armelio karar verecekti.

"Humble, altı düğme bırak. Ebony, on tane bırakıyorsun. Johnny, neler oluyor, arkadaşım? İki yüz tane falan fazlan var!"

"Bir düğme ikramiye kazandım," dedi Johnny. Tam o sırada, Bobby etkinlik odasına girdi.

Sırtında gömleğimle geriye kaykılmış, her zamanki aksak adımlarıyla yürüyordu. Oturduğumuz masanın başında durdu, dikkatimizi çektiğinden emin olduktan sonra sağ elini kaldırıp sihir numarası yapıyormuş gibi havada salladı, ardından iki yumruğunu da masaya vurdu ve kollarını V yapacak şekilde yerleştirdi. Masamızın başkanıymış gibi. Sırıttı:

"Hallettim."

Odaya bir sessizlik çöktü.

Joanie arkadan yavaş bir alkış tutturdu ama saygı dolu ve maksatlı bir alkıştı bu. Armelio da katılınca tempo giderek yükselmeye başladı.

"Evvet!"

"Tebrikler!"

"Yaşasın Brooklyn serserileri!"

"Bob-by! Bob-by!"

Küçük bir odada, sekiz kişinin el çırpması baya bir ses çıkartabiliyormuş! Duvarlardaki posterler bile alkışlarla sarsılıyordu sanki. Alkışlar yükselirken, ulumalar, ıslıklar ve tezahürat da başladı. Tommy ayağa kalkıp Bobby'ye sımsıkı sarıldı. Birbirini yirmi senedir tanıyan, bir zamanlar Keş Bir ve Keş İki olarak tanınan iki erkeğin kucaklaşmasıydı bu. Birinin başarısının diğerinin de başarısı kabul edildiği, iki erkek gibi.

"Bobby, adamım benim!" Armelio kucaklaşan ikilinin yanına gitti. Bobby'nin sırtına bir tane şaplak indirince, Bobby ile birlikte Johnny'yi de devriliyordu az kalsın.

"Bir saniye," dedi Bobby. Kucaklaşmadan kendini kurtarıp sağ elini kaldırdı. "Düğmeler ortaya çıkmış ama kendimizi

oyuna kaptırmadan önce buradaki delikanlıya teşekkür etmem lazım." Yanıma geldi. "Bu çocuk resmen sırtındaki gömleği çıkartıp bana verdi. Şu mavi gömleği. Beni doğru dürüst tanımıyordu bile. Craig olmasaydı, o eve, o yeni eve giremezdim, orası kesin."

Ayağa kalktım. Bobby bana sıkı sıkı sarıldı. Kocaman, kemikli elleri sırtımı kavradı. Pürüzsüz yanağını ve benim üzerimde hiç durmadığı kadar iyi duran gömleğimin kaliteli kumaşını hissettim. Bu adam için bunun taşıdığı anlamı düşündüm; bunun herhangi bir liseye girmekten ya da herhangi bir kızı tavlamaktan veya herhangi biriyle arkadaş olmaktan çok daha önemli olduğunu. Bu adam az önce kendine yaşayacak bir yer bulmuştu. Ben mi? Benim zaten evim vardı. Kendimi bildim bileli. Endişelenmem için bir sebebim yoktu. Sokağa düşmekle ilgili saçma sapan fantezilerim boşunaydı. Annemler beni her zaman, her koşulda yanlarına alırdı. Ama bazı insanların yalnızca yaşamak için bile şansa ihtiyacı vardı. Birilerine bu şansı verebileceğim, aklımın ucundan bile geçmemişti.

Bobby yaşayacak bir yer bulduysa, diye düşündüm, *ben de yaşamaya değer bir hayata kavuşabilirim.*

"Teşekkür ederim, evlat," dedi Bobby.

"Rica ederim," diye mırıldandım. "Ben de etrafı gezdirdiğin için teşekkür ederim."

"Pekâlâ, millet, kâğıt oyunu güme gitmesin." dedi Armelio ama Bobby ona engel oldu.

"Bir şey daha var: Craig çok özür dilerim ama görüşmeden

dönerken yolda bir şeyin üstüne düştüm." Arkasını döndü. Bir şey vardı... bir...

Gömleğimin arkasında kocaman bir köpek dışkısı vardı.

"Ah..." Nasıl olmuştu da kokusunu almamıştım? Ona sarıldığımda, dışkıya dokunmuş muydum acaba? "Ah, Bobby. Sorun değil... Annem yıkayıp temizler..."

"Kandırdım!" Bobby arkasına uzanıp parçayı çıkarttı ve bana fırlattı. Tişörtümden sekti (Altı Kuzeyde herkesin beğendiği batik bir tişörttü) ve masaya, düğmelerin ortasına iniş yaptı.

"Plastik! Seksenlerden kalma! Ha ha! Bayılıyorum buna!"

Armelio kıkır kıkır güldü. "Vay anasını! Şuna bak hele! Tam da annemin yatak odama bırakacağı bir şey!"

Herkes durup ona döndü.

"Başkan Armelio, bunu bilmemize gerek yoktu," dedi Humble.

"Annen yatak odana mı sıçıyordu?" diye sordu Profesör.

"O da nereden çıktı?" diye sordu Armelio. "Plastikten bahsediyorum. Kafayı mı yediniz ya?"

"Herkes biraz sakin olsun," dedi Joanie, kitabıyla ayağa kalkarak. "Tamam eğlenelim ama abartmayalım."

"Pekâlâ, kaka düğmeyi kim ister?" dedi elindeki kakayı göstererek. "İki düğme yerine geçer bence."

Bobby oturunca ortaya para sürmeye başladık. Oyun *stud* pokerdi, kablolu kanalda milyonlarca dolar için oynadıklarının aynısı. Pokerde iyiyimdir. Eller dağıtıldı ve herkes oyun başlar başlamaz kafayı yiyip daha ilk elden ortaya üçer dörder düğ-

me sürmeye başladı. Onlara yetişmem mümkün değildi. Sınırlı sayıda düğmem vardı sonuçta. Ayrıca güzel el de gelmiyordu. O yüzden pas geçtim. Üst üste üç kez. Üçüncüsünde, Johnny, "Arttırsana," dedi. "Düğmesine oynuyoruz sonuçta."

"Evet," dedi Humble. "Sana bir sır vereyim." Düğme kabına uzanıp bir avuç düğme aldı. *"Gördün mü?"*

"Gördüm," dedi Armelio, elindeki kâğıtların üzerinden bakarak. "Hile yapıyorsun, bunu bil, Humble. Bir daha yaparsan oyundan atılırsın."

Gülüp altı düğme sürdüm.

"Nereden atılıyorum, tam olarak?" diye sordu Humble, Armelio'ya. "Düğme pokerinden mi?"

"Kabalık etme," dedi Profesör.

"Şuna da bakın," Humble başparmağını çevirerek. "Kendini oyun kurucu sanıyor." Bana doğru eğildi. "Nineciğin seni kandırmasına izin verme. Sağlam üçkâğıtçıdır."

"Efendim?" dedi Profesör elindeki kâğıtları bırakarak. "Ninecik derken?"

"Öylesine söyledim, yani ufak tefek yaşlı bir nine gibi görünüp insanları usta olduğun kâğıt oyununa çekiyorsun!" Humble inanamıyormuş gibi kendisini gösterdi.

"Bana yaşlı mı diyorsun?"

"Ne alakası var! Ninecik olduğunu söylüyorum!"

"Pekâlâ, Humble, özür diliyorsun," dedi Joanie, geriden.

"Nedenmiş? Nineler harikulade yaratıklardır."

"Şunu bilmeni isterim ki," dedi Profesör, "buradaki bazı kişilerin aksine, ben yaşıma uygun davranıyorum. Büyük ihti-

malle sen de benimle aynı yaştasın ama küçük bir çocuk gibi davranıyorsun ve büyük ihtimalle bu yüzden bir kız arkadaşın yok. Onun için de eskiden birlikte olduğun küçük kızlar hakkında hikâyeler uyduruyorsun."

"Ah, şimdi de yalancı mı oldum?" diye sordu Humble, ayağa kalkarak.

"Yalancı olduğunu hepimiz biliyoruz," dedi Profesör.

"Beyler!" dedi Armelio.

"Millet..." diye uyardı Joanie.

"Ben yalancıysam, sen nesin biliyor musun?"

"Neymişim? Sakın bana yaşlı deme, yoksa Ebony'nin bastonunu alıp herkesin önünde seni eşek sudan gelene kadar döverim."

"Hiçbir şeyimi vermiyorum sana!" Ebony bastonunu kendine çekti. Çaktırmadan, düğmelerin çoğunu da yürütmeyi ihmal etmedi.

"Kendini beğenmişin tekisin!" diye bağırdı Humble ve köpek kakasını alıp kafasına fırlattı. "Kendinden başkasına saygısı olmayan aptal ve kendini beğenmiş birisin!"

"Ağğh!" diye bağırdı Profesör yüzünü tutarak. "Kırdı! Burnumu kırdı!" Köpek kakası odanın zemininde sekerken Joanie üzerinden atlayıp odadan kaçtı.

"Ohooo," dedi Armelio. "Aferin size. İçine ettiniz. Ne güzel kâğıt oynuyorduk."

Harold yanında açık mavi tulumlu, iri yarı iki adamla odaya girdi. Joanie de arkalarmdaydı.

Humble ellerini kalı "Ne var? Ben bir şey yapmadım!"

"Hadi, Bay Koper," dedi Harold. "Uslu durun. Karşı koy-

mayın. Geçen seferki gibi olmasın."

"İnanamıyorum!" dedi Humble. "Bana hakaret etti. Köpek kakasını ben getirmedim üstelik! Silah benim değildi!" Bobby'yi göstermeye başladı. "Suç ortağım o. Ben yanacaksam o da yansın."

"Humble, buraya gelmek için üç saniyen var."

"Tamam, tamam," dedi Humble elindeki oyun kâğıtlarını atarak. "Düğmeler de sizin olsun." Harold ve güvenlik personeliyle birlikte dışarı çıktı. Çıkarken Profesör poposuna sesli bir şaplak indirdi. Profesör hâlâ yüzünü tutmuş, kanadığını iddia ediyordu ama elini çektiğinde herhangi bir iz yoktu. Joanie tekrar masasına oturdu.

"Hepiniz şahitsiniz. Bana saldırdı," dedi Profesör.

"Tabii, tabii, gördük, *doomba*," dedi Armelio.

"Pardon?"

"*Doomba*'sın, bunu hepimiz biliyoruz."

"Doomba nedir?" diye sordum.

"Sorduğuna göre, sen de doombasındır belki!" Armelio'nun tepesi cidden atmış gibi bakıyordu. Onu ilk kez böyle görüyordum.

"*Hıh*," dedi Johnny.

"Craig doomba değil," dedi Bobby. "Harbi çocuk."

"Kazandım mı?" diye sordu Ebony.

"Bu kadar düğmeyi nereden buldun?" diye sordu Armelio. "Bir tane bile el kazanmadın ki!"

"Sizin gibi bütün paramı ortaya koymuyorumdur belki," dedi Ebony, öne eğilerek.

Bluzunun önünden bir avuç düğme fırladı.

"Ay!"

Düğmeler fırlamaya devam etti. Masadaki düğmelerin üzerine bir dağ gibi yığıldılar. Fark etmem gerekirdi; Ebony'nin kalçaları büyüktü zaten ama göğüsleri bu gece bir başka büyüktü. Düğmelerin düşmesi bittiğinde Ebony arkasına yaslanıp kahkahalarla gülmeye başladı. Kusursuz ve tertemiz diş etlerini göstererek, "Oooooh! Hepinizi kandırdım işte!" diye bağırdı.

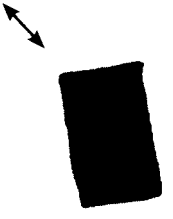
"Yetti!" dedi Armelio. "Her pazartesi kâğıt turnuvasında ortalık karışıyor! Ben bırakıyorum!" Elindeki oyun kâğıtlarını fırlattığı gibi uzun adımlarla odadan çıktı.

"Başkanlık görevinden istifa mı ediyorsun?" diye seslendi Bobby peşinden.

"Boş versene!"

Isırmaktan dilim acıyordu artık. Kurallara uygun bir oyun olmamıştı belki ama en az televizyondaki poker kadar duygusal iniş çıkışlar yaşanmıştı. Bobby ve Joanie'nin ortalığı toparlamasına yardım ettim. O gece, yatmaya gittiğimde *doomba*nın ne demek olduğunu düşündüm, Ebony'nin poker çiplerini ne ara göğsüne sıkıştırdığını ve bunun nasıl bir his olduğunu, Noelle'i ve onu ertesi gün görebileceğimi... Bunları düşünürken uyumuşum.

8. KISIM: Altı Kuzey, Salı



otuz altı

Ertesi gün kahvaltıda, Humble ortalıkta yoktu. Bobby ve Johnny ile birlikte oturdum. Kusursuz biçimde katlanmış olan gömleğimi teslim alıp sandalyemin arkasına yerleştirdim. Günün ilk *See-Touch-Nee* çayını içtim ve Humble'a ne yaptıklarını sordum.

"Ah, keyfi yerinde. Götürüp ağır ilaç vermişlerdir büyük ihtimalle."

"Hangisinden?"

"İlaçları biliyor musun, hapları?"

"Herhalde. Ergenim ben."

"Humble hem psikozlu hem de depresyonda," diye açıklama yaptı Bobby. "Dolayısıyla, SSRI alıyor, Lithium, Xanax..."

"Vicodin," dedi Johnny.

"Vicodin, Valium... Aramızda en ağır ilaçları kullanan o."

"Ee, onu götürüp bütün bu ilaçları mı dayadılar yani?"

"Yok, bunları normalde kullanıyor zaten. Onu götürdüklerinde iğne vurmuşlardır. Atavan büyük ihtimalle."

"Ben de oldum o iğneyi."

"Öyle mi? Anında bayıltmıştır. Nasıldı, eğlenceli miydi?"

"İdare eder. Bu tür şeyleri sürekli kullanmak istemiyorum açıkçası."

"*Hıh*, en iyisi," dedi Tommy. "Biz uyuşturucu olayında biraz raydan çıktık. Bobby ile ben."

"Evet, cidden," dedi Bobby. Başını iki yana salladı, yukarı baktı, lokmasını çiğnedi ve ellerini kavuşturdu. "Raydan çıkmaktan da beterdi. Bu gezegenden silindik diyelim. Günün yirmi dört saati kafamız güzeldi. Bir sürü konser kaçırdım."

"Üzüldüm..."

"Santana, Zepplin. Sonradan çıkan bir tane vardı, kendisi de bağımlıydı... Nirvana. Rush'a gidebilirdim, Van Halen'e, Mötley Crüe'ye, Mahavisnu Orkestrası'na. O zamanlar on kâğıda bilet vardı. Ama benim kafam sürekli güzel olduğu için hiçbirine gidemedim."

"Nasıl yani?"

"Her boku hemen deniyordum çünkü," diye izah etti Bobby. "Biri elime mi tutuşturdu? Hemen denerim. Sırf nasıl olduğunu görmek için."

Tanrım. Seksi geldiğini kabul etmeliyim. İnsanın böyle bir şeyi neden cazip bulabileceğini anlayabiliyordum. Belki de bu yüzden buradaydım, uyuşturucunun cazibesini öldürecek adamlarla tanışmak için.

"Sizce Humble uyuşturucu almak için numara yapıyor olabilir mi?" diye sordum. Susamsız simidin üzerine krem peynir sürüyorum. Kahvaltıda 2 susamsız simit istemeye başlamıştım. Listedeki açık farkla en iyi seçenekti.

"Bu tür mevzularda varsayımlar üretmesen iyi olur," dedi Bobby. "Bak Noelle geliyor."

Noelle elinde tepsisiyle hızla içeri girdi; bir köşeye oturup meyve suyunu içmeye, yulaf ezmesini kaşıklamaya başladı. Benden tarafa bir bakış fırlattı. Belli belirsiz bir el işaretiyle selam verdim, insanlar spazm falan geçirdiğimi sanmıştır büyük ihtimalle. Noelle'i pazardan beri görmemiştim. Odasından çıkmadan nasıl yemek yediğini anlayamıyordum. Mukteda da öyleydi. Odalarına yemek gidiyordu belki de? Burası hakkında bilmediğim bir sürü şey vardı hâlâ.

"*Hıh*, çok tatlı," dedi Bobby.

"Aman be arkadaşım! Böyle şeyler söyleme. Kız daha on üç yaşında."

"Ee? O da on üç."

"On beş yaşındayım."

"Bırak o söylesin o zaman," dedi Bobby, Johnny'ye. "Bırakalım, on üçlükler, on üçlüklerle takılsın."

"Ben on beş yaşındayım," diye araya girdim.

"Craig, bir iki sene beklesen iyi olur bence çünkü on üç yaşında seks yaparsan kafan karışabilir."

"Ben on beş yaşındayım!"

"*Hıh*, ben on dördümdeyken yapıyordum," dedi Johnny.

"Evet," dedi Bobby. "Erkeklerle."

Duralım bir saniye. Ronnie burada olsaydı büyük ihtimalle sesli söylerdi. "Duralım bir saniye."

"Hıh. Bu ne biçim yemek böyle," dedi Johnny, tatlı gözlemesini bir kenara iterek. "Evlat," dedi, "benim için bir şey

yap, kızı götürecek olursan, aklını başından al. Bilmem anlatabildim mi?"

"Kes şunu," Bobby, Johnny'ye baktı. "Aynı yaşta kızın var."

"Kızımı bile ayarlarım bu çocuğa. Benim kıza iyi gelir."

"Bir saniye, siz bunu nasıl öğrendiniz? Onunla yalnızca bir kere konuştum, o da çok kısaydı. Hiçbir şey de olmadı."

"Evet ama sonra etkinlik odasına birlikte geldiniz."

"Doğru söylüyorsun."

"Fark etmedik sanma."

"Anında fark ettik."

Başımı iki yana salladım. "Bugün ne var?"

"On birde gitarcı çocuk geliyor. Süper olacak. Johnny de çalar."

"Ah, öyle mi?"

"*Hıh*, istek olursa çalarım."

Susamsız simidimi bitirdim. Gitarcı gelene kadar ne yapacağımı biliyordum: Beyin Haritaları çizecektim. Seyircilerim bile vardı artık. Kâğıt turnuvasında çıkan arbedenin ardından etrafı toplamasına yardım edince, Joanie kaliteli kurşun kalem ve kuşe kâğıt vermişti bana. Artık canım ne zaman isterse çizebiliyordum. Çizmeye başladığım anda, insanlar çalışmamı izlemek için başımda toplanıyorlardı. En büyük hayranım Ebony'ydi, arkamda oturup insanların kafasının haritayla doluşunu izlemekten başka işi yoktu. Kendi çizdiğim şeyleri, ben bile onun kadar beğenmiyordum. Haritalarıma Profesör de bayılıyordu. Sanatımın "sıra dışı" olduğunu ve istersem so-

kakta satabileceğimi söylüyordu. Çeşitlemeler yapmaya başlamıştım: İnsan bedeninde haritalar, hayvan bedeninde haritalar, iki insanı birbirine bağlayan haritalar. İçimden geliyordu. Zaman geçirmiş oluyordum hem de. Kâğıt oynamaktan daha fazla başarı hissi uyandırıyordu.

"Gidip biraz resim çizeyim," dedim bizimkilere.

"Sendeki girişimciliğin yarısı bende olsa, şu anda bambaşka bir hayatım olabilirdi," dedi Bobby.

"*Hıh*, evet, büyüyünce senin gibi olmak istiyorum," dedi Johnny.

Elimde tepsiyle uzaklaştım.

otuz yedi

Gitarcı çocuğun adı Neil'dı. Siyah keçi sakalı, siyah tişörtü, süet pantolonu vardı. Kafası güzel gibiydi. Vintage görünümlü bir elektrik gitarla geldi. Markaları tanımıyordum ama elindeki, Beatles'ın kullanacağı türden bir şeye benziyordu. Biz daha salonu doldurmadan gitarını, bir sandalyenin üzerinde duran amfiye bağladı. Odada görmeyi beklemediğim bir şey vardı: Daire şeklinde dizilmiş sandalyelerin hepsinin üzerinde birer enstrüman duruyordu. Herkes, beğendiği enstrümana doğru koşturdu. Özel ziyaretçilerimiz de vardı: Psikiyatri kliniğinde çalışmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenen, hemşirelik okulu öğrencileri. Onlar da bizimle birlikte odaya girdiler, yerlerine oturdular ve kimin bongo davulunu, konga davulunu, birbirine vurulan iki çubuğu, *washboard*'u* ve elektrikli klavyenin yanındaki sandalyeyi alacağı üzerine yapılan tartışmaları gözlemlediler.

* Genelde caz ve blues parçalarda kullanılan bir çeşit enstürman (ç.n.)

"Hey, millet!" dedi Neil sallanarak. "Müzikal keşiflere hoş geldiniz!"

Reggea olduğunu tahmin ettiğim basit akortları dağınık bir tempoda çalıyordu. Bir süre sonra, çaldığı parçanın *"I shot the Sheriff"* olduğunu fark ettim. Derken şarkı söylemeye başladı. Sesi korkunçtu. Jamaikalı, albino bir kurbağanın sesine benziyordu. Yine de sesimizle ve bize kalan enstrümanlarla elimizden geldiğince eşlik ettik.

Armelio bir müddet, elindeki çubuklarla sandalyesini dövdükten sonra sıkılıp odadan çıktı.

Koca kız, Becca, bongosunu (küçük olan) benim kongamla (büyük olan) değiştirmek istedi. *"I shot the Sheriff"*teki koro bölümünden sonra gelen ara akorları çalmaya çalıştım. Neil benim çabaladığımı fark edince her seferinde kendimi göstermem için bir fırsat verdi ama bir türlü doğru düzgün çalamadım.

Tam karşımda oturan Noelle gülümseyerek marakaslarını ve saçlarını sallıyordu. Arada sırada, ona eşlik etmek için bongolarımı konuşturdum ama yapmaya çalıştığım şeyi anladığını sanmıyorum.

Gösterinin yıldızı Johnny'ydi.

Çıkarttığı tiz seslerin şarkı söylemek yerine geçtiğinin farkında değildim. Müzik başladığı anda, Jimmy kendi nakaratına girdi; *washboard*'a vururken şaşırtıcı şekilde uyumlu, insanın içine işleyen bir falsetoyla bölümü uzattı. İşin ilginci, *"I shot the sheriff"* şarkısını söylemek yerine, tek bir nakaratı tekrarlayıp duruyordu.

"Çok tatlı, çok!"

Jimmy, şarkının neresinde olduğuna ya da şarkının ne olduğuna aldırmaksızm gerektikçe şarkının melodisini mırıldanıyor ve sesinin duyulabileceği bir ara yakaladığı anda, "Çok tatlı, çok!" diyordu. *South Park*'tan Bay Hanky'yi andırıyordu bir parça. Hemşire Monica gibi Batı Hint Adaları'ndan gelen ve Hemşire Monica'nın aksine genç olan bütün hemşirelik öğrencileri, Jimmy'ye bayılmıştı. Onlar ağızları kulaklarına varana kadar gülümseyince, Jimmy daha da gaza geldi. Repertuvarında en fazla birkaç cümle vardı belki ama güzel kızların ilgisini üzerine çektiğinde bu ilgiyi nasıl koruyacağını gayet iyi biliyordu.

Ona bir ara akor çaldım, liriklerle karşılık verdi. Bir yanıyla, uyumlu olduğumuzun farkında olduğuna ikna olmuştum.

"*I shot the Sheriff*" hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir vurmalı çalgılar kreşendosuyla bittiğinde (ben dâhil, herkes son notayı çalmak istiyordu), Neil, Beatles'a geçiş yaptı: *"I Wanna Hold Your Hand" "I Feel Fine."* Anlaşılan Beatles herkesin ayağa kalkıp dans etmesi için bir işaretti. Neil'in solunda oturan, Becca'yla başladı. Becca önce itiraz etti, sonra hemşirelik öğrencilerinden bir tanesi onu elinden çekip ayağa kaldırınca congasını bırakıp koca kalçalarını çemberin ortasında sallamaya başladı. Biz de bağırarak tezahürat yaptık. Kıpkırmızı oldu. O sırıta sırıta yerine oturunca sıra Bobby'ye geldi. Bobby, *Pulp Fiction*'daki John Travolta hareketlerini yaptı; kalçalarını küçük küçük salladı, ayaklarını olabildiğince çevirdi.

Johnny dans etmeyi reddetti ama başını sallayarak ritme eşlik etti. Hemşirelik öğrencileri birbirleriyle ve Neil'la dans ettiler. Sonra sıra bana geldi. Dans etmekten nefret ederim. Hiçbir zaman iyi dans edemedim. Kastettiğim o geleneksel ürkek ergen tribi değil. Ben gerçekten dans edemem.

Ne var ki hemşirelik öğrencilerinden biri, iki elini bana doğru uzattı. Noelle odanın diğer ucundaydı.

Bongoyu bir kenara bırakıp bir şeyler yapmaya ve yaparken de ne yaptığımı düşünmeye başladım. Dans ederken başka şeyler düşünmek gerektiğini biliyordum. Neydi şu aptalca laf: *Kimse dinlemiyormuş gibi şarkı söyleyin ve kimse bakmıyormuş gibi dans edin* miydi neydi? Her neyse. Bobby gibi dans etmek istiyor ve bunun için kalçalarımı oynatmam gerektiğini biliyordum. Ben de oraya odaklandım ve deli gibi düşündüm. Kollarımı düşünmedim. Bacaklarımı düşünmedim. Başımı düşünmedim. Kalçalarımı öne arkaya sallamayı düşündüm, sonra sağa sola sallayıp kıvırmayı. Derken birden bire hemşirelik öğrencisi arkama geçti. Gözlerimi kapattım. Bir diğeri de önüme geçip Craig Gilner sandviçi yaptı. Bir anda, gece kulüplerinde iki fıstık kapan havalı tipler gibi dans etmeye başlamıştım. *Gibisi* fazlaydı. İki fıstık kapmıştım işte.

Elimi Noelle'e doğru uzattım. Ayağa kalktı. Birlikte pistin ortasına gittik ve hiç dokunmadan, hiç konuşmadan, yalnızca gülümseyerek ve gözlerimizi kapatarak, karşılıklı kalça salladık. Benden tüyo beklermiş gibi bakıyordu, ben de dudak hareketleriyle anlattım:

"Kalçalarını salla!"

Salladı. Onun da kolları benimki gibi alakasızdı, gidecek seksi bir nokta bulamamış gibi yanlardan sarkıyordu. Dans ederken kolları ne yapmak gerekiyordu acaba?

Dans etme sırası kendisine gelen Jimmy ayağa kalkıp washboard'u bıraktı ve Neil'a bakarak tek parmağını dudağına götürdü. Neil çalmayı kesti. Jimmy bizim ön hazırlığını yaptığımız ve tek başına çaldığı, çılgın perküsyonun bitiminde, parmak uçlarında dönüp dizleri üstüne iniş yaptı.

"Çok tatlı, çok!"

otuz sekiz

Neil gitarını topladıktan sonra yanıma geldi.

"Davulla iyi iş çıkardın."

"Öyle mi?"

"Öyle. Seni daha önce görmemiştim. Adın ne?"

"Craig."

"İyi bir ritim duygun var. İnsanları dans ettirdin. Ah, sormamın sakıncası yoksa... Neden buradasın? Bana, ne bileyim, gayet normal biri gibi geldin."

"Depresyondayım," dedim. "Çok fenaydım. İki gün sonra çıkıyorum."

"Harika, süper, bunu duyduğuma çok sevindim. Aynı durumda bir sürü arkadaşım var," dedi başını sallayarak. "Buradan çıktıktan sonra, böyle bir yerde, ne bileyim... gönüllü olarak çalışmayı düşündün mü?"

"Ne için gönüllü olacağım?"

"Şey, çaldığın bir enstrüman var mı?"

"Yok."

"Çalabilirsin aslında. Kulağın gayet iyi."

"Teşekkür ederim. Sanatla uğraşıyorum."

"Hangi türüyle?"

Onu etkinlik odasından çıkartıp hemşire bölümünün, telefonun, Sally'nin bornozuyla oturup hemşireden bir şeyler istediği yerin önünden geçirip Mukteda'nın yattığı odama götürdüm.

"Craig, müzik odasından sesin geldi," dedi.

"Keşke sen de gelseydin."

Neil ona gülümsedi. "Selam."

"*Hım.*"

Bir tomar Beyin Haritasını çıkartıp Neil'a gösterdim. "Bunları yapıyorum," diyerek kucak dolusu haritayı, yapmış olduğum belki de en iyi on beş tanesini eline tutuşturdum. En üstte, kafalarında şehirleri birleştiren bir köprü olan bir erkek ve bir kadın haritası vardı.

"Süpermiş," dedi Neil. Haritalara hızlıca göz attı. "Uzun zamandır mı yapıyorsun?"

"Yaptığın hesaba göre değişir," dedim. "On yıl da olabilir, birkaç gün de."

"Bir tanesini alabilir miyim?"

"Bedava dağıtmam doğru olur mu bilmiyorum."

"Hah! Bak, şaka yapmıyorum, kartımı al." Neil kendisini *Gitar terapisti* olarak tanıtan, siyah beyaz basit bir iş kartı uzattı. "Buradan çıktıktan sonra, ki yakında çıkacağından eminim, ne zaman istersen beni ara. Gönüllü olman konusunu

konuşalım. Ciddiyim, şu haritalardan birkaçını satın alırım belki. Kaç yaşındasın sen? Gençlerin kaldığı katta olman gerekmiyor mu? Doğru ya, tadilat var, değil mi?"

"Küçüğüm," dedim. Yaşımın küçüklüğünden her zaman utanmışımdır.

"Buraya gelip gereken yardımı almana sevindim," dedi Neil ve elimi sıktı, burada insanların kendilerine sizin hasta ve onların da, doktor/gönüllü/personel olduğunu hatırlatmak için seçtikleri tarzda. Sizi, seviyor ve iyileşmenizi yürekten istiyorlardı ama elinizi sıktıklarında, aranızdaki mesafeyi hissediyordunuz. Bir parçanızın hâlâ dağılmış durumda olduğunu, her an sapıtabileceğinizi bildikleri için sizden bir parça uzak durduklarını hissediyordunuz.

Neil odadan çıktı, ben de günün kalanını resim çizerek ve Armelio ile kâğıt oynayarak geçirdim. Saat bir buçuk civarında annemi arayıp ona birlikte şarkı söyleyişimizi, kâğıt turnuvasını, nasıl dans ettiğimi anlattım. Annem sesimin daha iyi geldiğini söyledi. Doktor Mahmut perşembenin kesinleştiğini haber vermiş. Babamla birlikte beni almaya geleceklermiş. Evimiz en fazla birkaç blok uzakta olmasına rağmen, gelip beni almak zorundaydılar.

Akşama doğru yemek salonunda Armelio ile kâğıt oynayıp yenilirken Smitty içeri girip ziyaretçim olduğunu haber verdi.

Annem, babam ya da Sarah olamayacağını biliyordum çünkü onlar yarın son kez uğrayacaklardı. Babam *Bıçağın İki Yüzü*'nü getirecekti. Aaron ya da arkadaşlarından biri olmaması için dua ettim.

Gelen Nia'ydı.

Onu yemek salonunun büyük penceresinden gördüm. Ya az önce ağlamıştı ya da gözyaşlarına boğulmak üzereydi. Yavaş ve çekingen adımlarla koridorda yürüyordu. Onun yanına gitmek için tek kelime etmeden Armelio'nun yanından uzaklaştım.

otuz dokuz

"Burada ne işin var?" diye sordum, sonra duraladım. Bu aslında başkalarının bana sorması gereken bir soruydu.

"Sence?" Dudaklarını parlatan, yanaklarını belli belirsiz Asyalı kırmızısına boyayan hafif makyajı yapmış, saçlarını yüzünün yuvarlak hatlarını ön plana çıkartacak şekilde geriye toplamıştı. "Seni görmeye geldim."

"Neden?"

Arkasını döndü. "Şu anda kendimi pek iyi hissetmiyorum, Craig tamam mı?"

"Tamam," deyip adımlarımı ona uydurdum. "Gel benimle, konuşabileceğimiz bir yere gidelim."

Koridorda, onu şaşırtan bir rahatlık ve aşinalıkla, yolu gösterdim. Ben de şaşırdım sanırım. Buranın kıdemlilerinden sayılırdım artık. Bir çeşit alfa erkeğiydim. Bu Humble'ın hâlâ ortada olmadığını aklıma getirdi.

"Burası," deyip onu annemlerle ve Noelle'le oturduğum sandalyelere oturttum. "Neler oluyor?"

Ellerini dizlerinin üzerine koydu. Ayağında siyah botlar, üzerinde küçük bej bir asker kıyafeti vardı. Sovyet Askerine benziyordu. Arkadan vuran ışık yüzünden teni pırıl pırıldı. Onu bu kıyafetle daha önce de görmüştüm. En seksi parçalardan biriydi. Küçük göğüsleri erkeksi bir kıyafetin içine tıktığınızda, daha da baştan çıkartıcı oluyorlardı.

"Aaron ile ayrıldık," dedi.

"Olamaz," dedim, gözlerimi kocaman açarak.

"Oldu, Craig," deyip yüzünü sildi. "O akşam, burayı aradıktan sonra. Ona Prozak kullandığımı mı söyledin?"

"Ne yani? Benim yüzümden mi ayrıldınız?"

"Biri yüzünden ayrıldık demedim!" Kollarını bacaklarına sarıp derin bir nefes aldı. Profesör başını odasından çıkartıp bize baktı.

Nia dönüp, "Sen de kimsin?" diye sordu.

"Amanda'yım," dedi profesör. "Craig'in arkadaşıyım."

"Şey, bir şey konuşuyoruz. Kusura bakmayın," dedi Nia eliyle saçlarını düzelterek.

"Sorun değil ama bağırmasanız iyi olur. Solomon gelir yoksa."

Nia bana dönüp, "Solomon kim?" diye sordu. "Tehlikeli biri mi?"

"Burada tehlikeli kimse yok," dedim ve konuştuğum sırada, elimi Nia'nın eline, bacağının üzerine koydum. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Onu teselli etmeye mi çalışıyordum? İçgüdüsel bir şeydi sanırım, anlık bir tepki. Bilinçaltımda bunun çok seksi bir bacak olduğunu ve elimi, arada onun

eli olmadan bacağına koymak için çıldırdığımı falan düşünüyordum herhalde. Daha bir kez bile bir kızın bacağına dokunmamıştım ve Nia'nın bej bacakları da, bir bacak ne kadar çekici görünebilirse o kadar çekici görünüyordu. Bence çok seksi bir kelime: *Bacak.*

"Craig, orada mısın?"

"Pardon, kafam başka yere gitti."

Başını eğip elime baktı ve hafifçe gülümsedi. Elimden kurtulmaya çalışmadı. "Çok komiksin. Burayı sevip sevmediğini sordum sana."

"Fena sayılmaz. Okuldan iyi..."

"Ona ne şüphe." Bu sefer de, kendi elini bacağının üzerindeki elimin üzerine koydu. Evvelce etkinlik salonundaki dans sandviçi geldi aklıma. Nia'nın sıcaklığını hissediyordum, çok önce, partide bunu fark edişim geldi aklıma. "Böyle bir yerde kalmayı düşünüyorum."

"Ne?" Bedenimi uzaklaştırdım ama ellerimi ellerinin arasından çekmedim. "Nasıl yani?"

"Bilirsin işte, böyle bir yere yatmayı, burada ya da buna benzer bir yerde. Senin gibi ben de kendimi tekrar bulmayı düşünüyorum."

"Nia," dedim başımı iki yana sallayarak. "Sırf istiyorsun diye, böyle bir yere giremezsin."

"Sen öyle yapmadın mı?"

"Hayır!"

"Ne yaptın peki?" Başını bir tarafa yatırıp dilini hafifçe ısırdı. Tanrım, nasıl da seksiydi.

"Ben bir çeşit... tıbbi acil durum yaşadım," diye izah ettim. "Acil İntihar Hattını aradım. Onlar da beni buraya gönderdiler."

Nia arkasına yaslandı. "Acil İntihar Hattını mı aradın?" dedi elimi sıkıca kavrayarak. "Craig!"

Kasığıma baktım. Hızla kabarıyordu. Elimde değildi. Çok yakın duruyordu. Yüzü, yüzüme yakındı ve bu yüzü düşünerek o kadar çok mastürbasyon yapmıştım ki. Bu yüzü istemeye şartlanmıştım. Onu istiyordum. Üzerime çıkmasını istiyordum. Üstelik de bunu, o anda, minik Rus ordu üniformasıyla yapmasını istiyordum. O şeyi çıkarttığında nasıl göründüğünü görmek istiyordum. Yarı çıplakken nasıl göründüğünü görmek istiyordum.

"Bilmiyordum..." diye devam etti. "İntiharı düşündüğünü biliyordum ama kendini öldürmeyi istediğin aklıma gelmemişti. Bu kadar ciddi olduğunu bilseydim Aaron'a garip bir numaradan aradığını asla söylemezdim."

"Yani, insanlar neden böyle bir yere geliyorlar sandın?" Onun elini saran elim seğirdi.

"İyileşmek için mi?" diye sordu.

"Aynen. Ama burada iyileşmek için önce çok kötü olman lazım."

Nia başını sallayınca saçları kara gözlerinin etrafında uçuştu. "Benim yüzümden kötüleştin sandım. Seni iyileştirebilirim sandım."

Çok sevimliydi. Yüzünün duruş şekli bile. Sanki her seferinde en güzel açıyı nasıl yakalayacağını biliyordu. Birbi-

rimizin gözlerinin içine baktık. İçlerinde kendimi gördüm. Beklenti doluydum; hazır, hevesli, salak ve her şeyi yapmaya istekliydim.

Görüntüm hoşuma gitmedi. Humble olsa, o da beğenmezdi. Güçsüz ve iradesizdim. İyi de, Nia'nın yanındayken her zaman güçsüz ve iradesizdim. Başka seçeneğim yoktu. O ne isterse onu yapacaktık.

"Aaron nasıl?" diye sordum.

"Söyledim ya," derken sesi alçalıp bir fısıltıya dönüştü. "Ondan ayrıldım."

"Sen mi ayrıldın?" Bunu netleştirmek istiyordum.

"Karşılıklı. Önemli mi?"

"Kesin mi ayrıldınız yani?"

"Öyle görünüyor."

"Buraya gelip, ne bileyim, bana dokunmak için biraz erken değil mi?"

Başını iki yana sallayıp alt dudağını sarkıttı.

"Cuma gecesi telefonda konuştuğumuzdan bu yana seni düşünüyorum. Ayrıca seni daha iyi tanıyorum artık. Bana kendin hakkında bir sürü şey anlattın ve sen... nasıl desem... çok olgun davrandın. Aptalca sorunları olan bütün o insanlar gibi değilsin. Sen, cidden batmış durumdasın." Kıkır kıkır güldü. "İyi anlamda. İnsanı tecrübeli yapan anlamda."

"Hıh." Ne demem gerektiğine emin değildim. Hayır, bir saniye, ne diyeceğimi biliyordum: *Git buradan, beni rahat bırak beni, sana ihtiyacım yok. Telefondayken seninle işim bitti. Burada daha güzel ve daha akıllı bir kızla tanıştım.* Ama

karşınızda güzeller güzeli bir kız varsa, o kız dudağını ısırıp alçak sesle konuşuyorsa, gülümsüyorsa ve siz de sertleştiyseniz elden ne gelirdi?

"Hıh... şey... yani..." Tekrar kekelemeye başlamıştım. Kekelememin nedeni Nia'ydı belki de. Terlemeye de başlamıştım.

"Bana odanı göstermek ister misin?" diye sordu.

Hiç iyi bir fikir değildi. Öğün atlamak, sabahleyin yatakta uyanık yatmak ya da Zoloft almayı bırakmak kadar kötü bir fikirdi ama o anda benim için umut kalmamıştı. Belden aşağımın kontrolünü kaybetmiştim ve o da odamı gösteriyor, Nia'yı oraya götürüyordu.

kırk

Mukteda odada değildi. Gözlerime inanamıyordum. Buraya geldiğimden beri ilk kez odasından çıkmıştı. Dağınık yatağına bakıp insan biçimine benzer bir şeyler bulmaya çalıştım ama o kadar büyük bir kabarıklık yoktu. Çaktırmadan banyoya baktım. Orada da yoktu.

"Oda arkadaşın mı var?" diye sordu Nia.

"Evet, şey, genelde burada olur..."

"Iyyyyk..." Elini burnunun önünde salladı. "Burası pis kokuyor."

"Oda arkadaşım Mısırlı. Deodorant kullandığını sanmıyorum."

"Ben de."

Yatağımın yanındaki eşyalarımı topluyormuş gibi yaptım. Pek bir şeyim yoktu gerçi. Bir tek Beyin Haritaları vardı. Onları alıp ters çevirdim.

"TV yok mu?"

"Yok."

"Burada kitap okuyor musun?"

"Koridorda, diğerleriyle birlikte okumayı seviyorum. Kardeşim Star dergisi vermişti. Onu bitirip başkasına ödünç verdim ama hemşireler hemen elinden aldı."

"Niye? Yasak mıymış?"

"Yok, hemşireler kendilerine istediler. O sayı ellerinde yokmuş."

Masum ve tatlı bir bakışla yanıma geldi. "Burada çok mu yalnızsın?"

"Değilim aslında," dedim. Alnıma yapışan saçı ittirdim. Bayağı bayağı terlemeye başlamıştım. "Burada bir sürü insan var. Yeni arkadaşlar edindim."

"Kim mesela?"

"Dışarıda konuştuğun bayan."

"O mu? Çok kabaydı bence. Sohbetimizin içine etti resmen."

"Birilerinin dairesine böcek ilacı sıktığını sanıyor. Arada paranoyaklaşıyor."

"Cidden mi? Deli desene."

"Bilmem. Haklıdır belki de," deyince, Nia benden birkaç adım uzaklaştı. Omuzlarını bana doğru kaldırdı. Minicikti. Onu kaldırıp dağınık yatağıma atabilirdim, Aaron'un iki yıldır yaptığı gibi. Bu konuştuklarımız yalnızca bahaneydi. "Üniversitede profesörmüş. Bununla bir alakası olabilir..."

"Craig..." dedi tam önüme geçerek. "Beni aradığın geceyi hatırlıyor musun?" Alnıma dokundu. "Ah, terliyorsun sen!"

"Evet, oluyor bazen. Gerildiğimde."

"İyi misin? Ciddi ciddi terliyorsun."

"İyiyim." Terimi sildim.

"Ciddiyim, Craig. Çok iğrenç." Kaşlarını çatıp eski yerine geçti. "Beni aradığında yanıma gelsen ve beni tutup öpsen ne yaparsın diye sormuştun, hatırlıyor musun?"

"Evet." Midem gerilmiş durumdaydı. Aşağıdaki adam halata asılıyordu. Onu alt ettiğimi sanmıştım oysa. Gayet güzel yemek yiyordum.

"İzin verirdim," dedi. "Verirdim biliyorsun."

Derken parlak dudaklarını bana çevirdi. Bu acayip ikilemin farkına vardım. Buraya gelmeden önceki duruma benziyordu neredeyse; annemin yatağında yattığım, zihnimin ölmek, kalbiminse yaşamak istediği zamana. Şimdiyse, midemden yukarısı, tuvalete koşmak, kusmak, Armelio, Bobby ya da Smitty'le konuşmak; Nia'dan kurtulmak ve Noelle ile ikinci randevumuza hazırlanmak istiyordu. Ama belden aşağımı uzun zamandır ihmal etmiştim. O, iki senedir bunu bekliyor ve ne istediğini gayet iyi biliyordu. Belden aşağım, sorunlarımın asıl kaynağının kendisini tatmin etmemem olduğunu, beni harekete geçiren hayvansal içgüdüye kulak tıkamam olduğunu söylüyordu.

Bunlar benim ciddiyetimden kurtulmam için karşıma çıkan herhangi bir çift dudak değildi üstelik. Kafamda bu dudaklara yıllardır ulaşma şansına sahiptim. Banyomun mahremiyetinde bu dudaklara korkunç şeyler yapmıştım. O yüzden boş verdim. İnsan eninde sonunda denemek zorundaydı.

Nia'yı tuttuğum gibi, Mukteda'nın yatağına sırtüstü yatırdım.

Niyetim bu değildi; aslında onu çevirip kendi yatağıma atacaktım ama önümde durduğu için onu tuttuktan sonra yönümü değiştiremedim. Sıska vücudumla üzerine abandım. Önce üst dudağını iki dudağımın arasına alıp öptüm, sonra da alt dudağını. Sonra ikisini birden öpmeyi denedim ama becerememedim. Dudaklarını kafasından sökmeye çalışmaktan farksızdı. Derken Nia güldü. Gülünce onun o güzel gülümsemesini, sert beyaz dişlerini öptüm. Sorun değildi. Sonra dilimi filmlerde gördüğüm gibi kullanıp ağzının içine soktum, bir yandan da ellerim küçük asker kıyafetine kaydı. Sahip olmadığım ama arzuladığım şeylerin bedenimin baskısına karşılık verişini hissettim, hem gergin hem de arzu doluydular. İkisi birden.

"Mmmmm." Nia küçük ellerini başımın arkasına koyarken *mmmm*'ladı. Saçlarıma dokundu. Titredim. Bu kadar güzel bir his olmasına inanamıyordum. Bu kadar güzel miydi yani? Nasıl olmuştu da depresyona girmiştim peki?

Aaron'ın kızın yanağının içinin başka bir yere benzediğini söylediğini hatırladım ve Nia'nın yanağının içini yaladım. Ürperdi. Hoşuna gitmişti. Aaron haklıydı: Nia seksi seviyordu. Dili, ağzımın içine girip çıkan hızlı bir oka dönüştü. *Piercing*'ini hissettim –küçük metal bir top, dokuya ilave olan yabancı ve kirli bir cisim. Boş versene. Yapalım şu işi. Kıyafetinin düğmelerine uzandım. Gözlerimi kapattım çünkü gözlerimi açtığım takdirde, aşırı heyecanlanıp pantolonumu kirletmekten korkuyordum. Annem fazladan pantolon getirmemişti.

Lanet olsun. Asıldığım düğme ortada kalmıştı. Yukarı. Yok. Bir tane daha.

Nia, "Aman tanrım," diyerek nefes nefese geri çekildi. "Hep akıl hastanesinde biriyle takılmak istemişimdir."

"Ne?" dedim, çenesine bakarak. Hâlâ onun üzerinde, Mukteda'nın yatağındaydım. Bacaklarım yataktan taşmıştı, neredeyse kendi yatağıma çarpacaklardı.

"Yapılacaklar listemdeydi kesin," diyerek aşağı baktı. "Aaron'la hiç böyle bir şey yapmadık."

Bu bütün bedenime yediğim şiddetli bir darbeydi; alt tarafım bunu istiyor, üst tarafım ise beni uyarıyordu. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum: *Beni Aaron'la karşılaştırma lütfen? Aaron'dan bahsetme lütfen? Yapılacaklar listesi de ne?* O yüzden ben de:

"Hı... hım..." dedim.

Derken kapı eşiğinden bir ses geldi: *"Seks!"*

Mukteda'ydı.

"Seks! Benim yatağımda seks! Yatağımda çocuklar seks yapıyor!" Üzerimize doğru koşturdu. Bana vuracağını düşünerek, Nia'nın üzerinden hızla kalkıp ellerimi havaya kaldırdım ama Mukteda beni kare şeklindeki kokulu bedenine sıkıca bastırdı ve taşıyıp bir kiriş gibi odanın köşesine götürdü.

"*Hım*, Mukteda..."

"Craig, bu da kim?" diye bağırdı Nia.

"Ben burada yaşıyorum! Korkunç kız! Arkadaşımı kandırdın!" Mukteda beni yere bıraktı, sonra beni korurcasına kollarını göğsünde kavuşturarak Nia'nın karşısına dikildi. "Git buradan!" Eliyle açık kapıyı gösterdi.

"Kapı yok mu?" dedi Nia kapıya dikkatle bakarak. Son-

ra da kızlara özgü inanılmaz bir zamanlamayla, ayağa kalkıp kıyafetini düzeltti ve Mukteda'nın yastığının yanında duran çantasını kaptı. Çantasından cep telefonunu çoktan çıkartmıştı. Işığı yanıp sönen telefonu bana doğrultmuştu.

"Evet, var," dedim. Mukteda'nın omzunun üzerinden konuşabilmek için parmak uçlarımda yükseldim. "Kapı var ama kapatmadık."

"Onunla konuşma!" dedi Mukteda dönüp parmağını bana doğru sallayarak. "Seninle yatağımda seks yapmaya kalkıştı!"

"Tek ben değildim, tamam mı?" Nia yüzünü ona doğru eğdi. "Fark etmemiş olabilirsin ama Craig üzerimdeydi. Seks yapacağımız falan da yoktu ayrıca!"

"Kadınlar tuzaktır. Karım beni terk etti. Biliyorum."

"Craig, ben gidiyorum."

"Şey, tamam!" diye cevap verdim, Mukteda'nın arkasından. "Ah..." Bir şeyler düşünüp olayı toparlamaya çalıştım. "Seninle öpüşmek falan hoşuma gitti... ama senden insan olarak hoşlandığımı söyleyemem..."

"Evet, aynen," dedi Nia.

"Neler oluyor burada?" Smitty gelmişti. Kapıda bir karaltı gibi dikiliyordu. "Mukteda, ne yapıyorsun? Ya siz, genç bayan?"

"Ben gidiyordum zaten," dedi Nia.

"Craig'in ziyaretçisisiniz, değil mi?"

"Artık değilim."

"Neler oldu burada?"

"Bir şey yok," dedi Mukteda. "Her şey yolunda." Dönüp

gözlüklerinin gerisinden, göz kırpma olduğunu tahmin ettiğim bir hareket yaptı.

"Evet, kesinlikle," dedim ben de. "Mukteda gelip de odada iki kişi görünce şaşırdı."

"Yani, haksız da sayılmaz," dedi Smitty. "Odana ziyaretçi almaman gerekiyor. Bir daha olmasın, tamam mı?"

"Sorun değil."

"Evet, beni bir daha görmeyeceksin çünkü," dedi Nia ve Smitty şaşkın şaşkın, onun arkasını dönüp uzaklaşmasını, koridor boyunca uzun ve kararlı adımlarla yürüyüşünü, her adımda ayakkabısıyla yeri dövüşünü izledi. Sonra bize bakıp omuz silkti.

"Pekâlâ," dedi Nia'nın arkasından. "Çıkarken defteri imzalayın, bayan."

Nia döndü, kollarını iki yana açtı ve geri geri yürürken, sanki mekânın sahibiymiş gibi koridoru göstererek, "Craig, bu... saçmalıklara katlanacak bir kız bulabilir misin, bilmiyorum?" dedi.

Başkan Armelio bir yerlerden, "Sessizlik, *Doomba*!" diye bağırdı. Nia arkasını döndü ve bir daha da geriye bakmadı.

"*Hıh*," dedi Smitty. "Aman ne sevimli kız. Her şey yolunda mı, millet?" Anaokulu çocukları gibi başımızla onayladık. "Evet."

"Bir daha böyle bir şey olmasın, Craig."

"Tamam."

"Aksi takdirde, burada kalış süren uzar." Smitty kapıdan çıkıp uzaklaştı. Mukteda birkaç saniye bekleyip bana döndü.

"Craig, kusura bakma. Her zaman cinsellikle ilgili güçlü inançlarım oldu."

"Yok, anlıyorum. Doğru olanı yaptın."

"Başın belaya girmedi, değil mi?"

"Sorun yok. Çok iyi idare ettin, *abi*." Elimi beşlik çakacağı şekilde tuttum ama tokalaşmak istediğimi sandı. Ben de inisiyatifi ele aldım ve beşliği, kocaman, kokulu bir kucaklaşmaya çevirdim. Gözlükleri bana çarptı.

"Hastanede Mısır müziği aramaya çıkmıştım," dedi. "Fikri senden aldım aslında. Ama ellerinde yokmuş. Şimdi dinleneceğim." Sonra da yatağına girdi, çarşafı düzeltti, kıvrılıp cenin pozisyonuna girerek gözlerini benim ötemde bir noktaya dikti.

Kapıya şöyle bir baktım. Orada, kocaman açılmış parlak yeşil gözleriyle, Noelle duruyordu.

Onunla konuşmak için odadan dışarı fırladım ama hızla odasına koşup kapısını kapattı. Koşturup kapıya vurdum ama cevap vermedi. Smitty ters bakışlarla yanımdan geçtiğinde kapıya vurmayı bırakmak zorunda kaldım.

Koridordaki saati kontrol edip iç geçirdim. Beşti. İkinci buluşmamıza daha iki saat vardı.

kırk bir

"Bir iki soru soracağım yalnızca," dedi Noelle, saat yedide hızlı adımlarla oturduğum sandalyeye yaklaşarak. Burada bir sürü kişiyle buluştuğum için bu sandalyeye konferans sandalyesi adını vermiştim. Bu sandalyede başka neler yaşanmıştı acaba? İnsanlar büyük ihtimalle üzerine işemiş, yalamış, kafalarını vurmuş ve saçma sapan laflar geveleyip etrafında debelenmişlerdir. Bunu düşünmek beni rahatlatıyordu. Sandalyenin kendine özgü bir tarihi vardı adeta.

Noelle'in randevuya gelmesini beklemiyordum aslında, o yüzden az kalsın ben de gitmeyecektim. Ama sonra pişmanlık istemediğime karar verdim. Pişmanlık duygusuyla işim kalmamıştı. Pişmanlıklar, başarısızlığa uğrayanlar içindi. Dış dünyaya çıktığımda, bu andan itibaren, bir şeylerden pişmanlık duymaya başlarsam kendime her ne yapmış olursam olayım, bunun, psikiyatri hastanesine yattığım gerçeğini değiştirmeyeceğini hatırlatacaktım. Bu, hayatım boyunca yaşa-

yabileceğim en büyük pişmanlıktı ve o kadar da kötü değildi.

Noelle benden bir yorum bekliyormuş gibi bakıyordu. Bense güzelliği karşısında afallamış durumdaydım. Üzerinde yeni kıyafetler vardı: Tehlikeli biçimde düşük kesim dar bir kot, belinden taşan incecik bir iç çamaşırı parçası. Külotta pembe yıldızlar vardı sanki. Kızların iç çamaşırlarında ciddi ciddi pembe yıldızlar mı oluyordu? Öylece bakakalmıştım. Sonra gözlerim karnının yumuşak tümseğine, oradan da tişörtüne kaydı. Bir çeşit mistik dişi güçle bedenini sarmalayan tişörtünde, ERKEKLERDEN NEFRET EDİYORUM yazıyordu.

Ne değişmişti de kızlar birden bire süslenip püslenip karşıma çıkmaya başlamışlardı?

Tişörtünün üzerinde, geride topladığı sarı saçlarıyla çerçevelenen ve kesiklerle vurgulanan, yüzü vardı.

"Şey... O tişörtü neden giydin?" diye sordum. "Bana bir mesaj vermeye mi çalışıyorsun?"

Ellerini beline koyup, "Hayır," dedi. "Erkeklerden nefret ediyorum, senden değil. Nedenlerden biri de, kendilerini çok beğenmeleri. Neden böyleler?"

"Şey..." Düşündüm. "Gerçek, dürüst bir cevap mı istiyorsun?" Beynim çok daha iyi çalışıyordu. Susamsız simit, çorba, şeker ve tavuk almıştı. Neredeyse eski havasına girmiş durumdaydı.

"Hayır, Craig, kocaman, aptalca ve yalan bir cevap istiyorum." Noelle gözlerini devirdi. Göğüsleri de aynı anda yuvarlandılar sanki. Bu kız göğüsleri, insanın aklını cidden başından alıyordu.

"Bir saniye, soru sormadın!" dedim sırıtarak. "Bir puan aldın."

"Oyun oynamıyoruz, Craig. Oynayacaktık ama kafam bozuk."

"Tamam, şey, kahretsin..." diye başladım, "Konu ne öyleyse?"

"Siz erkekler neden böyle kendini beğenmiş oluyorsunuz?"

"Tamam. Yani, dünyaya geliyoruz ve bakıyoruz ki biz bir parça daha... Biz birtakım şeylere kızlardan daha kolay ulaşıyoruz. Dolayısıyla dünyanın bizim için yaratıldığını düşünmeye başlıyoruz ve yani bilemiyorum, bizden önce gelen her şeyin zirvesi olduğumuzu falan sanıyoruz. Sonra buna da *taşaklı olmak* denildiğini öğreniyoruz, *taşaklı olmanın* iyi olduğunu. Sonrası da kendiliğinden geliyor zaten."

"Vay be, çok açık sözlüsün," dedi ve sandalyeye oturdu. "Açık sözlü bir hödük." *Yaşasın! Oturdu!* "Kimdi o kız?"

"Bir tanıdık."

"Güzelmiş." Kızların bu lafı dünyanın en mide bulandırıcı hakareti gibi kullanmaları ne kadar ilginçti. "Sevgilin mi?"

"Hayır. Sevgilim yok. Hiç olmadı."

"Ee, odanda öylesine takıldığın bir kız yani?"

"Gördün demek?"

"Her şeyi gördüm; buradan, oda arkadaşının yatağına kadar."

"Nasıl yani? Beni takip mi ettin?"

"Yasak mı?"

"Yani, değil tabii de..."

"Rahatsız mı oldun?" dedi öne eğilerek. "Küçük zavallı bir kızın..." *Little-Bo-Peep* gibi konuşup saçını savurdu, "güçlü erkek Craig'i koğuşta takip etmesinden rahatsız mı oldun?"

"Koğuş değil, psikiyatri kliniği." *Ama hayır, rahatsız falan olmadım. Beni takip etmen çok hoşuma gitti. Evet, acayip güzel bir şey.* "Nasıl oldu da seni fark etmedim?" Nia'yla yaptıklarımızı, kare kare düşündüm. Koridorun aşağısına bakmış mıydım? Geride kimse olup olmadığını kontrol etmiş miydim?

"Aklın başında değildi, o yüzdendir."

"Şey. Kızın kim olduğunu bilmek istiyor musun?"

"Hayır. İlgimi çekmiyor artık."

"Öyle mi?"

"Tabii ki değil! Söyle. Kimdi?"

"Tamam, tamam. Onu uzun zamandır tanıyorum. Buraya..."

"Aşkınla yanıp tutuştuğu için mi geldi?"

"Evet, aynen öyle oldu. Ben de ondan faydalandım," dedim elimi sallayarak. "Hayır, tabii ki. Yalnız ve kafası karışık olduğu için gelmişti ve böyle bir yerde yatması gerektiğini düşünüyordu..."

"Oda arkadaşına basılmanız çok komikti. Hepsine değdi bile diyebilirim."

"Böyle düşünmene sevindim."

"Sen kimseyi aldatamazsın. İlk denemesinde basılan tiplerden biri olacaksın ileride."

"İyi bir şey mi bu?"

"Kapıyı bile kapatmadın. Kızı nereden tanıyorsun?"

"En iyi arkadaşımın sevgilisi. Çıkmaya başladıklarında on üç yaşında falandık."

"Şimdi kaç yaşındasın?"

"On beş."

"Ben de."

Onu ilk kez görüyormuşum gibi baktım. Sizinle aynı yaşta olan insanlarda ne varsa. Aynı gemiyle teslim edilmişsiniz gibi. Birbirinize sahip çıkmak zorundaymışsınız gibi. Aynı hisse daha önce de kapılmıştım ve sanırım tekrar kapılacaktım. Çünkü içten içe benim yılımın özel olduğuna inanıyordum: Ben dünyaya gelmiştim sonuçta.

"Ee, en yakın arkadaşının kız arkadaşına asıldın yani?"

"Yok, ayrılmışlar."

"Ne zaman?"

"Şey, birkaç gün önce."

"Kız hızlıymış."

"Bence," diye sesli düşündüm, "erkek arkadaşsız gezemeyen kızlardan biri galiba."

"Bu tür kızlara biz kendi aramızda yollu deriz. Sekizindeyken de sevgilisi mi vardı yani?"

"Öğğ!"

"İzin veriyor muydu..."

"Sus! Sus! Duymak istemiyorum."

"Bazen olur öyle."

Başımla onayladım, durdum ve söylediğini düşündüm. Bazen öyle oluyordu gerçekten de.

Sohbeti bu noktadan uzaklaştırmak kolay değildi.

"Şey... Nasılsın?" diye sordum.

"Kendini çok zeki sanıyorsun, değil mi?"

Güldüm. "Hayır. Aslında buraya gelme nedenlerimden biri de buydu. Aptal olduğumu düşünmem."

"Bu da nereden çıktı? Çok iyi bir okula gidiyorsun."

"Okul iyi gitmiyordu."

"Kaç alıyordun?"

"Doksan üç falan."

"Ha," dedi Noelle başını sallayarak.

"Evet," dedim kollarımı kavuşturup. Diğer gençler beni anlıyordu. Yetişkinler ise 93'ün ne kadar kötü bir not olduğunu asla anlayamıyorlardı.

"Asıl *sen* çok zekisin bence," dedim. "Notların da iyidir kesin."

"Pek değil." Çenesini ellerinin arasına aldı, tıpkı tablodaki biri gibi. "İltifat etmeyi pek beceremiyorsun."

"Ne?"

"Çok zekiyim öyle mi?"

"Çok da çekicisin!" dedim. "Bu olur mu? Çekicisin! Daha önce de söylemiştim sanki. Geçen gün söyledim, değil mi?"

"Çekici mi? Craig, gayrimenkuller çekici olur benim bildiğim. Evler filan."

"Pardon, güzelsin o zaman. Oldu mu?" Kulaklarıma inanamıyordum. İki gün içinde ikimiz de buradan çıkacaktık. O yüzden böyle konuşuyordum. Pişmanlık yoktu.

"Güzel, fena değil. Ama daha iyileri var."

"Tamam, tamam, anladım." Boynumu yana yatırdım.

"*Iyyy*."

"Ne oldu?"

"Öyle yapma. Özellikle de bana iltifat etmeye hazırlanıyorsan."

"Peki, tamam. Güzelden iyi olan nedir peki?"

"Fısstık," dedi Güney aksanıyla.

"Tamam tamam, fıstık gibisin."

"Korkunçtu. Benim gibi söylesene: *Fısstık.*"

Söyledim.

"Güney aksanı bile yapamıyorsun. Aman tanrım, sen Amerikalı olduğuna emin misin?"

"Hadi ama! Burada doğdum."

"Nerede? Brooklyn'de mi?"

"Evet."

"Bu mahallede?"

"Evet."

"Buralı arkadaşlarım var."

"Bir ara buluşsak ya."

"Korkunçsun. Biraz daha iltifat etsene."

"Tamam." Kafayı iyice çalıştırdım. "Hım..."

"Başka iltifat bilmiyor musun?"

"Kelimelerle pek aram yok."

"İşte matematikte inek olanlar, bu yüzden manita yapamıyorlar."

"Matematikte inek olduğumu nereden çıkarttın? Notlarım berbat dedim ya."

"Akıllı olmayan ineklerdensindir belki de. En kötüsü onlar."

"Bak," dedim. "Buraya gelip benimle konuşmana çok sevindim. Burada bir sürü insanla tanıştım."

"Hı, hı," dedi. "İşler ciddileşiyor galiba."

"Evet," dedim ve dediğim anda, deme şeklime bakınca,

onun ciddileşmek konusunda ciddi olduğumu anladığını anladım. Alaycı bir ciddileşme değildi bu, dalga geçmiyordum. Aptalca bir ciddiyet de değildi. Gerçekten ciddiydim. Artık ciddi olabilirdim. Ciddi bir bela atlatmıştım ve yaşça büyük birisi gibi ciddi davranmaya hakkım vardı.

"Senden çok hoşlanıyorum," diye başladım. Pişmanlık istemiyordum. "Komiksin, akıllısın ve benden hoşlanıyor gibisin. Bunun iyi bir gerekçe olmadığının farkındayım ama elimden gelen bir şey yok. Bir kız benden hoşlanırsa ben de ondan hoşlanma eğiliminde oluyorum."

Bir şey söylemedi. Başımı ona doğru eğdim. "Hım, bir şey söylemeyecek misin?"

"Yok. Hayır! İyi böyle. Devam et."

"Şey, peki. Bunu nasıl söyleyeceğimi düşündüm durdum. Bütün bu şeyler yüzünden senden hoşlanıyorum ama asıl yüzündeki kesikler yüzünden senden hoşlanıyorum galiba..."

"Ah, olamaz. Fetişist olmayasın sakın?"

"Ne?"

"Kandan falan mı hoşlanıyorsun? Burada senden önce biri vardı. Beni Gecelerin Kraliçesi mi ne, öyle bir şey yapmak istemişti."

"Hayır, hayır! Öyle bir şey değil bu. Şöyle ki: Herkes sorunlu, anlatabiliyor muyum... Buraya geldim ve her yerden gelen insanların sorunları olduğunu gördüm. Yani, burada edindiğim arkadaşlarım genelde bir avuç serseri, yaşlı uyuşturucu bağımlıları, bir işte tutunamayanlar falan. Ama bazen birisi geliyor, iş toplantısından çıkıp gelmiş sanırsın."

Noelle başıyla onayladı. Bu tipleri o da görüyordu. Bugün buraya elinde bir sürü kitapla gelen gençten adam gibi, okuma grubuna katılmaya gelmişti sanki. Dün gelen takım elbiseli adam mesela; çok doğal bir şey söyler gibi, sesler duyduğunu söylemişti. Bu durum başına epey dert oluyormuş. Sesler korkunç şeyler söylemiyorlarmış ama mahkemeye çıktığında, saçma sapan konuşup duruyorlarmış.

"Sadece burada değil, sorunlu insanlar her yerdeler. Arkadaşlarım bana telefon açmaya başladılar; şu depresyondaymış, bu depresyondaymış diye. Doktorların verdiği broşürlere baktım. Amerikalıların beşte biri ruhsal hastalıklardan yakınıyormuş. Gençler arasında en büyük ikinci ölüm sebebi de intiharmış. Yani, herkes berbat durumda."

"Sadede gel."

"Herkes sorununu farklı şekilde dışa vuruyor. Ben konuşmuyordum mesela, yemek yemeyi bırakmıştım ve sürekli kusuyordum..."

"Kusuyor muydun?"

"Evet, hem de nasıl. Strese girdim ve yemek yemeyi bıraktım. Yemek yemeyi bırakınca, annemler fark ettiler, arkadaşlarım da fark etti –yani, benimle dalga falan geçtiler. Yine de asıl sorunumu belli etmeden yaşayıp gidiyordum. Buraya gelene kadar. Şimdiyse 'Bir sorun var' diyorum. Ya da vardı. Çünkü iyileşiyormuşum gibi hissediyorum."

"Bütün bunların benimle ne alakası var?"

"Sen sorunlarını saklamamışsın," dedim. "Yüzüne yerleştirmişsin."

Saçını geriye attı.

"Yüzümü kestim çünkü çok fazla... çok fazla insan benden bir şeyler istiyordu," diye açıklamaya çalıştı. "Çok fazla baskı altındaydım. Buna..."

"Sürekli buna yetişmeye çalışıyorsun."

"Kesinlikle."

"Sana seksi olduğunu söyleyip birden bire farklı davranmaya mı başlıyorlardı?"

"Aynen."

"Nasıl yani?"

İç geçirdi. "Ya aşırı iffetli olacaksın ya da seksi. Birinden birini seçtiğinde de diğer insanlar bu yüzden senden nefret ediyorlar. Güvenecek kimsen de kalmıyor çünkü hepsi aynı şeyin peşindeler. Eski haline dönemeyeceğini anladığında da..."

Yüzüne gülüyormuş ya da ağlıyormuş gibi görünen o ifadelerden birisi yerleşti –iki ifadede çok sayıda ortak kas kullanıyordu– ve öne eğildi.

"Bunun bir parçası olmak istemedim," dedi. "Bu dünyanın bir parçası olmak istemedim."

Bana doğru eğilen bedenini kavradım, ilk kez bedeninin yumuşak çukuruna dokundum. "Ben de öyle."

Kollarını bana doladı ve ikimiz de sandalyelerimizden uzanıp birbirimize sarıldık, sandalyelerin üzerine inşa edilmiş bir ev gibi. Ellerimi bir santim bile oynatmadım, o da öyle.

"Zeka gösterisine girmek istemedim," dedim ona. Sen de güzellik gösterisine girmek istememişsin."

"Güzellik gösterisi en kötüsü," diye fısıldadı. "Kimse zeki olduğun için seni kullanmak istemez."

"İnsanlar seni kullanmak mı istedi?"

"Biri istedi. İstememesi gereken biri."

"Özür dilerim."

"Seni kastetmedim."

"Sana dokunmamalı mıyım?"

"Hayır, hayır. Sen bir şey yapmadın. Sorun değil. Ama... evet. Öyle bir şey oldu. Bir de daha önce yalan söyledim."

"Hangi konuda?"

"Hangi ameliyatı olursam olayım sonuç değişmez. Makasla kestim, Craig. İz kalacak. Hayatımın sonuna kadar izini taşıyacağım. Ne yaptığımın farkında değildim. Dünyadan bir parça kopmak istedim yalnızca, o şey... o şey olduktan sonra. Ama artık hiç bir zaman bir iş bulamayacağım. Bu şekilde iş görüşmesine gittiğimde ne diyecekler..." Burnunu çekti, kıkırdadı ve burnundan sümük çıktı..."Klingonludan farkım yok."

"Kaliforniya'da Klingonca konuşulan yerler var. Orada işe girebilirsin."

"Kes şunu."

Hâlâ birbirimize sarılır vaziyetteydik. Başımı kaldırıp bakmak istemiyordum. Gözlerimi kapalı tuttum. "Ayrımcılığa karşı yasalar da var. Yeterince kalifiye olduğun sürece, seni işe almak zorundalar."

"İyi de, ucubeye benziyorum."

"Sana söyledim, Noelle," dedim kulağına. "Herkesin sorunları var. Kimisi derdini diğerlerinden daha iyi saklıyor. Se-

nin artık saklayamayacağın bir derdin var ve onu kolunda bir bant gibi taşıyorsun. Yine de, insanlar seni görüp kaçacak diye bir şey yok. Sana bakacaklar ve seninle konuşabileceklerini düşünecekler; onları anlayacağını, cesur olduğunu, güçlü olduğunu düşünecekler. Öylesin de zaten. Güçlü ve cesursun."

"İltifat etmeyi öğreniyorsun."

"Yok ya. Benden hiçbir şey olmaz. Yediklerimi midemde tutsam yeter."

"Evet, çok sıskasın," dedi gülerek. "Seni biraz şişmanlatmamız lazım."

"Biliyorum."

"İyi ki tanıştık."

"Sen cesur ve dürüst bir insansın, Noelle." Kelimeler sanki hep oradaymışlar gibi aklıma geliyorlardı. "Hem Afrika'da olsaydık yüzündeki bu izler çok beğenilirdi."

Tekrar burnunu çekti. "Seni diğer kızla görmek hoşuma gitmedi."

"Biliyorum."

"Benden daha çok hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Niye?"

Ondan biraz uzaklaştım. Hayatımda belki de ilk kez bir kucaklaşmayı bitiriyordum. Dosdoğru gözlerinin içine bakmam şarttı.

"Sana daha çok şey borçluyum. Bir şeyi görmemi sağladın." Gerçek gözlerim uzun zamandır Noelle'in omzunda kapalı olduğundan koridorun aydınlığı gözlerimi aldı. Ama

gözlerim ışığa alıştığında, Profesörü gördüm. Bir eliyle kapının kulpunu, diğer eliyle de kendi omzunu tutmuş, odasının kapısından bizi izliyordu.

"Sana bunu göstermek istedim." Sandalyemin altına elimi uzatıp buluşmamız için getirdiğim şeyi çıkarttım. Oraya koz kartı olarak yerleştirmiştim. Buluşmanın böyle gideceğini düşünmemiştim. Noelle'in bana avaz avaz bağıracağını, benim de dramatik bir hamle yapmak zorunda kalacağımı sanmıştım. Ama şimdi etkileyici bir hamle yapabilirdim.

Kızlı Erkekli Beyin Haritasını çıkartıp ona verdim.

"Ne kadar güzel!"

"Çocuk ile kızı gördün mü? Saç yapmadım ama görebilirsin. Birinin profili kadınsı, diğeri de erkeklerinki gibi sıradan ve düz." Çocuk ile kız yatıyordu. Birbirlerinin üzerinde değil, yan yanaydılar. Havada süzülüyorlardı. Yanlardan kol ve bacaklar çıkıyordu ama Beyin Haritalarının olayı buydu zaten: Kol ya da bacaklar üzerinde uzun uzun çalışmanıza gerek yoktu. Önemli olan beyinleriydi. Kıvrılarak uzayan köprüler, kavşaklar, plazalar ve parklarla doluyor ve tamamlanıyorlardı. Bugüne kadar yaptığım en ayrıntılı Beyin Haritası bu çiftinkiydi: Bölünmüş işlek caddeler, sokak araları, çıkmaz sokaklar, tek yönlü caddeler, üst geçit yollar, iş hanları, mezarlıklar, nehirler, otobana giriş şeritleri döner kavşaklar. Kâğıt 36 x 43 cm büyüklüğündeydi ve beyinlerin içinde harita çizmek için kocaman alan vardı. Bedenler küçük ve önemsizdi. Gözün kaydığı temel nokta (nasıl olmuştu bilmiyorum ama sanatın böyle işlediğini anlamıştım) iki kafa arasındaki muazzam

köprüydü. Verazzano'dan bile uzundu. İki ucunda birbirine dolanan kurdeleler gibi iç içe geçmiş rampalar vardı.

"Şu ana kadarki en başarılı eserim herhalde," dedim.

Haritayı inceledi. Gözlerindeki kırmızılığı görebiliyordum, geçmek üzereydi. Gözyaşı izleri yoktu. Bugüne kadar kimsenin yüzünde gerçek gözyaşı izi görmemiştim. Noelle'in gözyaşları doğrudan tişörtüme akmıştı, omzumdaki serinliğini ve sürtünüşünü hissediyordum.

"Çocukluğumdan bir şeyler çizmemi sen önerdin," diye devam ettim. "Bunları çocukken yapardım. Ne kadar eğlenceli olduklarını unutmuşum."

"Eskiden yaptıklarının böyle olmadığına eminim."

"Yok, yani, böylesi daha kolay. Haritayı bitirmeme gerek kalmıyor."

"Çok güzel."

"Başlamamı sağladığın için teşekkür ederim. Sana çok borçlandım."

"Teşekkür ederim," dedi başını kaldırıp bakarak.

Ayağa kalktım, sırtımı gerdim ve aşağı bakıp omuz silktim. "Şey..."

Hadi asker, yap şunu.

Emredersiniz, komutanım!

"Telefonunu falan isteyecektim aslında, buradan çıkınca seni ararım diye."

Gülümseyince yüzünü çevreleyen kesikler kedi bıyığı gibi belirginleştiler.

"Seni üçkâğıtçı."

"Ben de adamım sonuçta," dedim.

"Ben de erkeklerden nefret ediyorum," dedi.

"İyi de, adamlar farklı," dedim.

"Belki bir parça," dedi.

kırk iki

Humble akşam yemeğinde geri döndü. Kıyafetleri tepeden tırnağa yeni, sinek kaydı tıraşlı suratı parlak, göz kapakları yarı aralıktı. Her zamanki gibi, yemek salonunda duran televizyonun altındaki masaya yerleşti. Humble'ın yokluğunda masasına kimse oturmamıştı. Noelle de orada, yanındaki masadaydı ve sırtı Humble'a dönüktü. İçeri girip ikisine de selam verdim, iki masayı tuttuğum gibi birleştirdim ve gülümseyerek ortalarına oturdum.

"Noelle, Humble'la tanışmış mıydın?"

"Hayır," dedi. Yüzünde buluşmamızdan kalma bir gülümseme vardı ya da ben öyle olmasını umuyordum.

"Humble, Noelle; Noelle, Humble."

"Hıııı..." dedi Humble, gözlerini kısarak. "Kesikler acayipmiş."

"Teşekkür ederim, galiba?" Tokalaştılar.

"Bir kıza göre sıkı tokalaşıyorsun," dedi Humble.

"Sen de bir erkeğe göre fena tokalaşmıyorsun."

Akşam yemeğinde fasulye, sosisli sandviç, kurabiye ve armut vardı. Hepsini mideye indirdim.

"Ee, nereye götürdüler seni?" diye sordum, lokmaların arasında.

"Koridorun karşısındaki yaşlı bölümüne," dedi Humble.

"Yaşlıların yanma mı?" diye sordu Noelle.

"Evet. Kafanı adam gibi kırmak istediklerinde seni oraya götürüyorlar."

"Kafayı kırmak da nereden çıktı?" diye sordu Noelle.

"Kırmayı mı soruyorsun?" Humble dişine kaçan salata parçasını çıkarttı. Altı Kuzey'de kürdana izin yoktu.

"Yok. Noelle, gerçekten kırmayı kastediyorsun sandı," diye izah ettim.

"Hepsi aynı kapıya çıkar. Eskiden Kırık lakaplı bir amcam vardı."

Adı Kırık olan bir amcam olduğunu hayal ettim. Kırık Amca. Dünyadaki en acayip kişi olurdu herhalde!

"Niye gülüyorsun? Bana bulaşma, kardeşim. Bu çocuk tam bir baş belası."

"Evet, biliyorum," dedi Noelle. Sonra da dizini bacağıma vurdu. Müthiş. Harika. En son bir kız bunu yaptığında dördüncü sınıftaydım. "Dağılmış durumda."

"Biliyorum," dedi Humble. "Kafası fazla çalışıyor, ondan. Buraya geldiğinde, bitmişti. Böylelerini daha önce de gördüm. Sürekli görüyorum ama onlar yirmilerinde, otuzlarında tipler. Bu çocuğun kafası öyle çok çalışıyor ki kendini iki katı hızla tüketmiş. On beş yaşında orta yaş krizi gibi bir şey geçiriyor."

"Orta yaş krizini boş ver," dedim. "Olay altıda bir krizinde bitiyor."

"O ne be?"

"Yani..." Noelle'e baktım. Bacağıyla tekrar bana vuracak mıydı acaba? Konuşmak istediğimden emin değildim. Noelle'i sıkmak istemiyordum. Humble'ı sıkmayacağımdan emindim gerçi. Eğer Noelle'i de sıkmamayı başarırsam çifte zafer gibi bir şey olacaktı.

"Yani, önce çeyrek yaş krizi var," dedim. "*Friends* dizisindeki karakterler gibi, evde kaldık diye milletin aklı çıkıyor. Yirmi yaş civarındakiler. İnsanlar çeyrek yaş krizi geçiriyorlardır, doğrudur; bilemeyeceğim. Tek bildiğim, işlerin artık daha hızlı ilerlediği. Önceden hayatta yapacağınız şeylerle alakalı seçimlerin sayısının, size kafayı yedirtecek kadar artması için yirmiyi beklemeniz gerekiyordu. Ama şimdi satın alacak o kadar çok şey var ki vakit geçirmenin bir sürü yolu, küçük yaşlarda başlamanız gereken bir sürü özel ilgi alanı var. Bale mesela. Haksız mıyım Noelle? Sen baleye kaç yaşında başladın?"

"Dört."

"Pekâlâ. Ben de Tae Bo'ya altı yaşımda başladım. Bir sürü kişi başarıya ulaşmak için çaba harcıyor, girilebilecek bir sürü üniversite var. Yatman gereken de bir sürü kadın..."

"Akıllarını başlarından almalısın," dedi Johnny, odanın öbür ucundan.

"Seninle konuşan oldu mu?" diye sordu Humble.

"Hah, sen önündekini ye önce."

"Vay, sert çocuk ha? Kafanı kırsam nasıl olur peki, hoşuna gider mi?"

"Çocuklar," dedi Noelle. Ayağa kalkıp saçını geriye attı. Yanakları hem kesik hem de kıpkırmızıydı. Herkes çenesini kapattı.

"O yüzden, şimdi de," diye devam ettim, "çeyrek yaş krizinin yerini, on sekiz yaşındayken olan beşte bir yaş krizi ve on dört yaşındayken olan altıda bir yaş krizi aldı. Bir sürü kişide bundan var bence.

"Sende var."

"Sadece bende değil. Bu... şey... devam edeyim mi?"

"Evet," dedi Noelle.

"Yani, beşte bir yaş ve altıda bir yaş krizlerinden para kazanan o kadar çok insan var ki. Birden bire korkudan ödü patlamış ve alışveriş yapmaya hevesli bir sürü müşterileri oldu: Yüz kremleri, özel tasarım kotlar, SAT testi hazırlık kursları, iPodlar, prezervatifler, arabalar, scooterlar, kişisel gelişim kitapları, saatler, cüzdanlar, çoraplar, sinema biletleri, bilgisayar oyunları, tatil, makyaj, gece hayatı, alkol, ot, psikologlar, Zoloft, hastane konaklaması... Eskiden yirmili yaşlardakilerin satın aldığı, şimdiyse onlu yaşlardakilere satılan bir sürü ıvır zıvır. Piyasayı ikiye katladılar resmen!"

Bobby sandalyesini benimkinin yanına çekip, "Bu çocuk manyak!" dedi.

"Umarım dışarı salmazlar," dedi Humble da.

"Yani, çok yakında," diye düşünmeye devam ettim, "yedide bir ve sekizde bir yaş krizleri başlayacak. Sonunda, bebek

doğacak ve doktor ona bakıp, dünyayla baş edebilecek kapasitesi olup olmadığına karar verecek. Pek de mutlu görünmediği sonucuna varırlarsa anında anti-depresanlara başlayacaklar. Doğar doğmaz tüketici bandındaki yerimizi alacağız."

"Hımmmmmmmmm," dedi Humble. Arkasından bir şey söyleyeceğini sandım ama aksine, "Hımmmmmmmmm," dedi.

Ardından:

"Dünya görüşün, depresyonu temel alıyor, Craig. Senin sorunun bu," dedi. Öne eğildi. "Öfke ne olacak peki?"

"Hiçbir zaman öfkeli bir tip olmadım."

"Niye?"

"Kafamın içindeki öfke dışarı çıkamayacak kadar çok."

Noelle, Humble ve Bobby bana baktılar, sonra birbirlerine, sonra da önlerindeki yemeğe baktılar. Bobby hariç. O yemeğini yanında getirmemişti. Yerine dönüp yemek odasında az önce yaşanan karşılıklı atışma yüzünden söylenen Johnny'nin yanına oturdu.

"Hastaneden çıkınca," dedi Humble, "görüşür müyüz sence?"

"Kesinlikle," dedim ona. "Seni nasıl bulacağım?"

"En ufak bir fikrim bile yok, açıkçası. Bir süre daha buradayım, o yüzden bu katı araman yeterli olur. Nereye gideceğimi öğrendiğimde sana numarayı veririm. Film ekipmanımı bulmak için senden yardım istemem gerekebilir..."

"Biraz daha tatlı isteyen?"

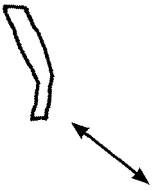
Hepimiz sıraya girdik. Tatlı, yulaf ve yer fıstığı ezmesiydi. Ayaklarımı sürüye sürüye yürürken Noelle beni arkadan dür-

tükledi. Dönüp ona baktığımda onu öpmeye yeltenmişim de, bana izin vermemiş gibi başını çevirdi.

"Çok fenasın," dedim.

"Sen de aptalsın," diye karşılık verdi.

Yapmıştım işte. Konuşmuştum ve o da benden hoşlanmıştı. Kafamın çalıştığını düşünüyordu. Bir plan geliştirmeye başlamıştım. Tatlımı alınca, gidip babamı arayacaktım. Yarın akşam için *Bıçağın İki Yüzü*'nü getirecekti zaten. Bir şey daha getirmesini isteyecektim.



9. KISIM: Altı Kuzey, Çarşamba

kırk üç

Bu senin hastanede geçireceğin son tam gün, dedim içimden uyanınca. Bugün kanımı almaya kimse gelmemişti. Pazardan beri bir kez almışlardı zaten. O yüzden ben de çok erken kalkmak zorunda kalmadım. Yine de ilk kalkan ve koridora çıkan bendim. Duş aldım ve canım istediğinde, duştan sıcak su akmasaydı hayatımın ne kadar zorlaşacağını düşündüm. Soğuk duş almayı denemiştim ama bittiğinde güzel olsa da duş sırasında işkenceden farksızdı. Ama zaten olay da bu değil miydi, su soğuk olunca çabucak girip çıkıyordun. Orduda da bu yüzden soğuk duş alınıyordu.

Doğru! Denemeye ne dersin, asker?

Sanmıyorum, komutanım.

Hadi ama, derdin ne senin? Büyük ilerleme kaydettin. Devam etmek istemiyor musun?

Devam etmek için soğuk duş mu almam gerekiyor?

Evet! Duşta az, savaş meydanında daha çok vakit geçirelim.

Peki.

Yapabilirim. Uzanıp sıcak tarafı yavaşça sola çevirmeye başladım. Sonra bunu yavaş yavaş asla yapamayacağıma ve yara bandı çeker gibi yapmam gerektiğine karar verdim. Ve sonuna kadar ittim. Su, sıcaktan buz gibi soğuğa öyle hızlı geçti ki cildim yanıyormuş gibi hissettim. Eğilip kasıklarımı sudan korumak istedim ama bunun hile yapmak olduğunun farkındaydım, o yüzden tekrar doğruldum. Bir yandan da deli gibi sabunlanıyordum. Bacak: Yukarı! Aşağı! Öbür bacak: Yukarı! Aşağı! Kasık: Ah, sabunla sabunla sabunla. Göğüs: Sil. Kol: Aşağı! Geri! Diğer kol: Aşağı! Geri! Boyun, yüz, arkanı dön, kıçını yıka ve çık! Dosdoğru havluya. Havluya sarınıp titredim.

Öyle alelacele giyindim ki çoraplarım ıslak ayaklarıma yapıştı. Dışarı çıkıp Smitty'yle konuştum.

"İyi misin?"

"İlk soğuk duşum."

"Günün mü?"

"Hayatımın."

"Sarsmıştır."

"Haberlerde ne var?"

Smitty elindeki gazeteyi kaldırdı. Anlaşılan New York valiliğine aday biri, ona oy atan herkese kucak dansı sözü vermişti. Adam multi milyonerdi ve kucak dansı başına 100 dolardan oyları kapabileceğine inanıyordu. Bir sürü kadın destekçisi vardı.

"Delilik bu," dedim titreyerek. "Sanki... kim içeride kim dışarıda belli değil. Anlatabiliyor muyum?"

"Kesinlikle. İçeride müzik daha kaliteli gerçi," dedi Smitty radyonun sesini açarak.

"Aklıma gelmişken, bir sorum var. Bu akşam koridorda müzik çalabilir miyim? Diğer uçta."

"Ne tür müzik?"

"Sözsüz ama merak etme, kimseyi üzecek bir şey değil. Koridordakilerden birinin seveceği türden. Hediye gibi bir şey."

"Bakmam lazım."

"Tamam. Ayrıca bu akşam grupla birlikte izlemek için *Bıçağın İki Yüzü*'nü getiriyorum."

"Bunu biraz düşünsen iyi edersin. Ruh hastalarıyla dolu bir kata vampir filmi getirmek istiyorsun öyle mi?"

"Sorun olmaz."

"Kâbuslu bir gece olmasın."

"Söz veriyorum."

"Kâbuslar benim işimde büyük sorundur, Craig."

"Anlaşılmıştır."

Smitty iç geçirdi, elindeki gazeteyi bırakıp ayağa kalktı. "Tansiyonla nabzına bakayım mı?"

Sandalyenin üzerinde aletlerin kayışlarını taktı, hava basıp şişirdi ve yumuşak parmak uçlarıyla el bileğime bastırdı. 120/70'tim. İlk gün sonuçlar kusursuz çıkmamıştı.

kırk dört

"Nasılsın bakalım?" dedi Doktor Minerva.

Saat 11.00'di. İç geçirdim. Tansiyon nabız ölçüldükten sonra, kahvaltı etmiştik. Yerçekiminden korkan çocukla Yuvarlanan Raptiye Robert kahvaltıda yoktu. Humble, Noelle ile bana, ikisinin taburcu olduğunu anlattı. Kahvaltının sonuna doğru, Noelle bacağını, *See-Touch-Nee* çayımın ilk yudumunu içtiğim süre boyunca bacağıma dayadı ki uzun bir yudum olduğunu söyleyebilirim. Sonrasında Monica akşamleyin sigara alanının karşısında *Bıçağın İki Yüzü*'nün gösterileceğini duyurunca herkes heyecanlandı, özellikle Johnny: "Hıh, süper filmdir, bir sürü vampir ölüyor," dedi. Müzikle alakalı bir duyuru yapılmadı ama istediğim şey daha gelmediği için insanları boşuna umutlandırmak istemiyordum.

Zoloftu küçük plastik kabımın içine aldım ve koridorun köşesindeki pencerenin yanında, Jimmy'ye yakın bir yerde birkaç Beyin Haritası çizdim. Telefonumdaki mesajlarla il-

gilendim. Buradan çıktığım anda ne yapacağımı ciddi ciddi düşünmeye başladım. Bir fincan kahve mi içecektim? Parkta yürüyüş mü yapacaktım? Ya da eve gidip e-postalarımla ilgilenmeye mi başlayacaktım? Derken e-posta meselesini düşünmeye başladım ve aniden, Doktor Minerva'yla randevum olmasına memnun oldum.

"İyiyim, galiba."

Sakin ve kendinden emin bir ifadeyle bana baktı. Doktor Minerva benim Çapa'mdı belki de.

"Emin olmaman için bir neden mi var, Craig?"

"Nasıl yani?"

"'İyiyim, galiba,' dedin ya. Galibanın nedenini açıklar mısın?"

"Öylesine söyledim," dedim.

"Kendini iyi hissetmiyorsan buradan çıkman doğru olmayabilir, Craig."

"Peki, tamam, e-postalarımı düşünüyordum."

"Yani?"

"Buradan çıkıp e-postalarıma bakma fikri epey canımı sıkıyor. Telefonları hallettim sayılır ama e-posta olayı beni öldürecek sanırım."

"Öldürecek derken... E-postalar seni nasıl öldürebilir, Craig?"

"Yani," deyip geriye yaslandım ve derin bir nefes aldım. O sırada bir şey hatırladım. "Önceden kekeleme sorunu yaşadığımı biliyorsunuz, değil mi?"

"Evet."

"Geçti."

"Cidden mi?"

"Evet. Aksine bu sefer de kelimeler kendiliğinden dökülüyor, eskiden olduğu gibi. Bu huyum eskiden sınıfta başımı derde sokardı."

"Ne zaman yani..." Bunu yazmak için önündeki not defterine odaklandı.

"İki sene önce... Yönetici Meslek Lisesi'ne girmeden önce."

"Pekâlâ, şimdi e-postalarını anlat bakalım."

"E-posta." Ellerimi masaya koydum. "Onlardan nefret ediyorum. Yani, şu anda, beş gündür falan bakmadım, tamam mı?"

"Cumartesiden beri," dedi başını sallayarak.

"Doğrudur. Şimdi, bu insanlar bana ulaşmaya çalışırken ne düşünüyorlar acaba? Büyük olasılıkla nerede olduğuma dair bir fikirleri var çünkü Nia, Aaron'a telefonumu vermis; Aaron da nerede olduğumu bulmuş."

"Evet, senin için büyük bir utanç kaynağı."

"Evet. Nerede olduğuma dair bir fikirleri yoksa bile ne düşünüyor olabilirler? Beş gündür kimseye cevap yazmadım. Çocuk deli. Aşırı doz falan almıştır kesin. Sokakta yaşayan şu tiple kokain çekiyormuş diye duydum, diyorlardır. Herkes anında cevap bekliyor ama ben yazamıyorum.

"Kimlerden e-posta geliyor, Craig?"

"Ev ödevi bekleyenler, öğretmenler, saçma sapan küçük resimler gönderenler, e-posta zincirleri, okuldaki kulüpler, gönüllü olmam beklenen yardım etkinliklerinin duyuruları, Yönetici Meslek Lisesi'nin futbol, basketbol, squash maçlarına davetler..."

"Genelde okulla alakalı şeyler yani."

"Hepsi okulla alakalı. Arkadaşlarım e-posta atmaz. Telefon açarlar."

"Öyleyse e-postaları boş versen olmaz mı?"

"Olmaz!"

"Neden olmasın?"

"Gücenirler."

"Gücenirlerse ne olur?"

"Yani, kulüplere giremem, kredi toplayamam, sağda sola takılmazsam fazladan kredi toplayamam... Başarısız olurum."

"Okulda."

"Evet." Duraladım. Yok, tam olarak okul sayılmazdı. Okuldan sonra. "Hayatta."

"Ah." Duraladı. "Hayat."

"Evet."

"Okulda başarısız olmak demek, hayatta başarısız olmak demek."

"Yani... Ben öğrenciyim sonuçta, değil mi? Benden başka bir şey beklenmiyor. Okulda başarısız olan bir sürü ünlü var, biliyorum. James Brown mesela. Sahne sanatçısı olmak için beşinci sınıfta okulu bırakmış. Saygım sonsuz... ama ben öyle olmayacağım. Hayatım boyunca, canımı dişime takıp çalışmam gerekecek. Hayatta başarılı olmak için tanıdığım herkesle rekabet etmek zorunda kalacağım. Şu anda, tek sorumluluğum okul ve ben de e-postalarıma ulaşamıyor ve okulu boşluyorum."

"İyi de, okul tanımın tek bir şey değil, Craig; bir sürü farklı

şeyden oluşuyor. Müfredat dışı etkinlikler, artı spor, artı gönüllülük, artı tam tanımadığın ama cevap vermen gerektiğini düşündüğün insanlarla ilgilenmek. Ev ödevlerini saymadık daha."

"Doğru söylüyorsunuz."

"Genelde ne kadar endişeli olduğunu düşünüyorsun, Craig?"

Bobby'nin, endişenin tıbbi bir sorun olmasıyla ilgili söylediklerini düşündüm. Buraya geldiğimden beri e-postalar sürekli aklımın bir köşesindeydi, buradan çıktığımda kaçırdığım her şeyi halletmek için en az beş ya da altı saat bilgisayarın başında oturmam gerekeceğine dair beni sürekli rahatsız eden bir bilgiydi bu. Sondan başa doğru cevap vermem gerekecekti bu yüzden de en uzun süreyi bana uzak geçmişte e-posta gönderenlere ayırmak zorunda kalacaktım. Onlara cevap verirken de yenileri gelecek, beni bekleyen yığının tepesine oturup benimle dalga geçeceklerdi. Daha fazla ayrıntıya girmeden kendileriyle ilgilenmem için beni zorlayacaklar, gerçekten önem verdiğim bir iki e-postaya değil de onlara ihtiyacım olduğunu söyleyeceklerdi. Önem verdiklerim sona kalacaktı ve onlarla ilgilenmeye vakit ayırabildiğimde üzerlerinden o kadar uzun zaman geçmiş olacaktı ki özür dilemek dışında yazacak bir şey kalmayacaktı: Kusura bakma, arkadaş. Bir süre kimseye cevap yazamadım.

Niye? Kendini ne sanıyorsun, çok önemli biri falan mı? (Asla böyle bir şey söylemezler ama asıl kastettikleri budur.)

Hayır, önemli biri değilim. Yalnızca beceriksizim.

"Craig?"

"Çok endişeleniyorum," diye cevap verdim.

"E-posta kaygısı ve başarısızlık konuşması... Bu meseleleri daha önce de gündeme getirmiştin. Bunlar seni çok geriyor, anladığım kadarıyla."

"Biliyorum. Terlemeye başladım."

"Evet. Terleme bir süre kesilmişti."

"Dokunaçlardan uzak kaldın."

"Doğru söylüyorsunuz ama artık bitti. Artık geri dönmem gerekiyor ve onlar da beni bekliyorlar."

"Geçen sefer sana sorduğum soruyu hatırlıyor musun, burada herhangi bir Çapa bulup bulamadığınla alakalı olanı?"

"Evet."

Durdu. Soru sormak için, Doktor Minerva'nın soru soracakmış gibi yapıp sormadığı olurdu.

"Bir tane buldum sanırım," dedim iç geçirerek.

"Neymiş o?"

"Gidip getirebilir miyim?"

"Elbette."

Ofisten çıktım, koridordan aşağı yürüdüm. Bobby bir acemiyi hoş geldin turuna çıkartmıştı. Acayip dişleri ve lekeli mavi kazağı olan zenci bir adamdı bu.

"Bu Craig," dedi Bobby. "Yaşı küçük ama harbi çocuktur. Resim yapıyor."

Adamla tokalaştım. Doğruydu, resim yapıyordum.

"İnsan Oğlu," dedi adam.

"Adı buymuş," diye izah etti Bobby, gözlerini devirerek.

"Senin adın da Craig değil, İnsan Oğlu," dedi adam.

Başımla onaylayıp tokalaşmayı bitirdim ve odama doğru yoluma devam ettim. Korkunç bir yaratıktan uzaklaşmaya benziyordu resmen. E-postaları, Doktor Minerva'yı ve buradan çıkıp Yönetici Meslek Lisesi'ne dönmek zorunda olduğum gerçeğini düşünmekten uzaklaştıkça, sakinleşiyordum. Beyin Haritalarına, yaptığım bu saçma sapan şeye yaklaştıkça da sakinleşiyordum.

Mukteda'nın yanından geçtim. Gözlerini boşluğa dikmiş uyumaya çalışıyordu. Radyatör kapağının üzerinden eserlerimi aldım. Harita yığınını kucakladığım gibi, Bobby ile İnsan Oğlu'nun yanından geçip ofise döndüm. Adam, gerçek adının Yeşil olduğunu ve yeşil şeylere ihtiyaç duyduğunu anlatmaya başlamıştı.

"Burayı seviyorum galiba," dedim.

"Bu odayı mı?"

"Yok, hastaneyi."

"Çıktığında gönüllü çalışabilirsin."

"Gitarcı çocukla bunu konuştuk. Neil'la. Bir denerim belki. Okul için kredi toplarım!"

"Gönüllü olma nedenin bu mu?"

"Yok, yok," dedim başımı iki yana sallayarak. "Takılıyorum."

"Ya," diyen Doktor Minerva'nın yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşti. "Harika," dedi başını sallayarak. "Ee, ne getirdin bakalım?"

Elimdekileri masanın üzerine bıraktım. İki düzineydiler artık. Delice ifadelerden ziyade, aynı temanın farklı yorum-

ları vardı: St. Louis'i andıran Beyin Haritalarıyla domuzlar, Noelle'e gösterdiğim kemerli köprülü birleşen çiftim (yalnızca göstermiştim, haritayı ona vermemiştim; ekleme yapmak istiyordum) ve bir metropol ailesi.

"Senin eserlerin," dedi Doktor Minerva.

Sayfaları karıştırdı, bütün haritalara aynı zamanı ayırdı, sadece kendinden önceki çekilince ortaya çıkan, özellikle beğendiği (benimle aynı haritaları beğeniyordu) bir haritaya gelince "Vay canına," diyordu. Bu dizilimi dün gece hazırlamıştım, yalnızca Doktor Minerva için değil, herkes için. Beyin Haritalarının belli bir düzeni vardı. Çizmeye başladığımdan beri, sunum için hazırlanmaları gerektiğini açıkça ortaya koymuşlardı.

"Şahane olmuşlar, Craig."

"Teşekkür ederim," deyip oturdum. İkimiz de ayakta duruyorduk. Farkında bile değildim.

"Bunları dört yaşındayken yaptığın için, tekrar çizmeye başladın öyle mi?"

"Evet. Şey, benzerleri."

"Peki bunlarla uğraşırken kendini nasıl hissediyorsun?"

Yığına baktım. "Şahane."

"Neden peki?" diye sordu öne eğilerek.

Bunun üzerinde düşünmem lazımdı. Doktor Minerva bana düşündürecek bir soru sorduğunda, utanıp sıkılmıyordum ya da geçiştirmeye çalışmıyordum. Soluma baktım, çenemi sıvazladım ve kafayı çalıştırdım.

"Onları ben yapıyorum çünkü," dedim. "Yapıyorum ve oluyorlar. Sanki, ne bileyim, işemek gibi."

"Evet..." Doktor Minerva başıyla onayladı. "Keyif aldığın bir şey."

"Doğru. Yapıyorum, başarıyorum, kendimi iyi hissediyorum ve iyi olduğunu da biliyorum. Bu haritalardan biri bittiğinde, cidden bir şey yapmış gibi hissediyorum ve günün geri kalanında canım ne isterse yapabiliyorum. Saçma salak şeyler de olur, e-postalar, telefon görüşmeleri, ne olursa."

"Craig, bir sanatçı olabileceğin aklma geldi mi hiç?"

"Başka şeyler de var," diye devam ettim. Ne demişti? "Başta bir mağara mumu düşünüyordum. Yerde bir mum var, yukarıda da tepe taklak asılı başka bir mum. Birinci mumun balmumu eriyip bir tür sıcak kaba akıyor ve sonra ikinci muma pompalanıyor, buradan sarkıt ve dikit gibi aşağı damlıyor. Sonra aklıma şey geldi: Bir ayakkabının içini köpük kremayla doldursak nasıl olur? Bir erkek ayakkabısı, içi köpük kremayla dolu. Çok kolay bir şey. Jöleyle dolu tişört, elma suyuyla dolu şapka diye uzayıp gider. Bu da sanat, değil mi? Bu tür şeyler işte. Sanatçı olmakla alakalı bir şey mi söylediniz az önce?"

Kıkır kıkır güldü. "Burada yaptığın şeylerden keyif alıyorsun gördüğüm kadarıyla."

"Evet, şey yani, zor bir şey değil sonuçta."

"Artık terlemiyorsun."

"Bu benim için iyi bir Çapa," dedim. Kabul ediyordum. Bunu kabul ediyordum. Saçma sapan bir şeyi kabul etmiştim. Bu, pratik bir insan olmadığım anlamına geliyordu ama zaten tımarhanedeydim. Pratik olma şansım ne kadardı ki? Pratik olmayı unutsam iyi olacaktı.

"Doğru söylüyorsun, Craig. Bu senin Çapa'n olabilir." Doktor Minerva gözlerini kırpmadan, bana dikkatle baktı. Onun yüzüne baktım; kıyafetine, arkasındaki duvara, kapıya, perdelere, masaya, masanın üzerindeki ellerime, aramızda duran Beyin Haritalarına baktım. En üstteki geliştirilebilirdi. Sokaklara bir parça talaş koymayı deneyebilirdim. İnsanların kafasında ağaç budakları olabilirdi. İşe yarayabilirdi.

"Bu benim Çapa'm olabilir," diye başımla onayladım. "Ama..."

"Aması ne, Craig?"

"Okul ne olacak peki? Yönetici Meslek Lisesi'nde sanat bölümü yok ki."

Doktor Minerva, "Ortaya çılgınca bir fikir atacağım," diyerek geriye yaslandı. Sonra öne eğildi. Bunu çok ender, ancak söyleyeceği cidden önemli bir şey olduğunda yapıyordu. "Farklı bir okula gitmeyi düşündün mü hiç?"

Boş boş baktım.

Düşünmemiştim. Cidden düşünmemiştim.

Bütün hayatım boyunca, o okula başladığımdan beri bir kez olsun düşünmemiştim. Orası benim okulumdu. Oraya girmek için hiçbir şey için uğraşmadığım kadar uğraşmıştım. O okula girmemin nedeni, bitirdiğimde Başkan olma ihtimalimdi. Ya da avukat. Zengin. Olay da buydu zaten. Zengin ve başarılı olmak.

Ne olmuştu peki? Bir tek saçma sene geçmişti. Bir bile değil, ¾ sene filan. Kolumda bir değil, iki bilezikle, bir kafa doktorunun karşısında, İnsan Oğlu adında bir adamın takıldı-

ğı bir koridora açılan odada oturuyordum. Üç sene daha aynı şekilde devam etsem, nerede olacaktım peki? İyice dibi boylayabilirdim. Devam ettim diyelim? İdare etsem, depresyonla yaşasam, Üniversiteye girsem, Üniversiteyi bitirsem, Büyük Okulları kazansam, Büyük İşe girsem, Büyük Para kazansam, Çocuk yapsam, Evlensem, İyi Bir Araba alsam? Nasıl bir batağa saplanacaktım? Kafayı tümden yiyecektim büyük olasılıkla.

Kafayı tümden yemek istemiyordum. Burada olmak çok da hoşuma gitmiyordu. Gönüllü olacak kadar seviyordum ama bir daha asla ama asla geri dönmek istemiyordum.

"Evet," dedim. "Evet, düşündüm."

"Ne zaman? Az önce mi?"

Gülümsedim. "Aynen."

"Ne düşündün peki?"

Ellerimi birbirine vurup ayağa kalktım. "Annemleri arayıp okul değiştirmek istediğimi söyleyeceğim sanırım."

kırk beş

Smitty başını yemek salonunun kapısından içeri sokup, "Ziyaretçin var, Craig," dedi. Sandalyemi kaydırarak masadan uzaklaştırdım. Öğlen yemeği sonrası Jimmy, Noelle ve Armelio ile poker oynuyorduk. Jimmy'nin oyunun mantığını tam anladığı söylenemezdi ama ona yine de kâğıt verdik. Oyun kâğıtlarını masaya ters koydu, gülümsedi ve biz de fişlerini cebine attığında ya da çiğneyip yuttuğunda, ona biraz daha fiş verdik. Fiş yerine kâğıt kullanıyorduk. Sorumsuz davranışlarımız nedeniyle, düğmeler kilit altındaydı. Noelle ile Armelio yemeklerden konuştular, ikisinin de Yunan mutfağına düşkün olduğu ortaya çıkmıştı Armelio gerçek bir Yunan, Noelle de konunun uzmanı olarak görüş bildirdiler.

"Hemen dönerim," dedim.

"Meşgul adam," dedi Armelio.

"Kendini çok önemli zannediyor," dedi Noelle.

"Uyandığımda yatağım yanıyordu!" dedi Jimmy.

Hep birlikte ona baktık. "İyi misin, Jimmy?" diye sordum.

"Annem kafama vurdu. Kafama çekiçle vurdu."

"Vay canına," deyip Armelio'ya döndüm. "Aşağıda acil serviste de böyle şeyler söylüyordu. Daha önce böyle konuştuğunu duymuş muydunuz?"

"Yok, ı-ıh, kanka."

"Hey, Jimmy sorun yok," dedim elimi omzuna koyarak. Bir yandan da dilimi ısırıyordum. Birinin çok komik olduğunu düşünürken de ona yardım etmeye çalışmak mümkündü.

"Kafama vurdu," dedi. "Çekiçle!"

"Tamam, ama şimdi buradasın," dedi Noelle. "Güvendesin. Kimsenin kafana bir şey indirme ihtimali yok."

Jimmy başıyla onayladı. Elimi omzunda tuttum. Dilimi ısırmaya devam ettim ama gülmemek için mücadele ederken, küçük gülme sesleri çıktı ve Jimmy başını kaldırıp fark etti. Bana güldü, sonra kâğıtlarını eline alıp sırtıma bir şaplak indirdi.

"Size çıkacak," dedi.

"Doğru söylüyorsun. Biliyorum."

İzin isteyip odadan çıktım ve koridorun aşağısına yöneldim. Koridorun sonunda Aaron, elinde de istediğim plak vardı.

Babamda yokmuş.

"Naber, abi?" dedi süklüm püklüm bir tavırla. Ben yaklaşırken, plağı duvara dayadı. Hödüğün tekiydi ama ben de kusursuz değilim, o yüzden yanına gidip ona sarıldım.

"Selam."

"Şey, haklı çıktın. Babamda varmış. *Mısırlı Ustalar 3.*"

"Çok makbule geçti," deyip plağı aldım. Kapağında akşamüstü Nil nehrini andıran bir resim vardı. Bir palmiye sola yatmış, parlayan ay suyun yüzeyine vurmuştu ve ufukta mor gökyüzü uzanıyordu.

"Evet, her şey için özür dilerim," dedi Aaron. "Ben... şey... son birkaç gün acayipti."

"Bak ne diyeceğim," deyip gözlerinin içine baktım. "Anlıyorum. Cidden. Benim için de öyle oldu."

"Evet, ondan eminim," dedi gülümseyerek.

Kıkır kıkır güldüm. "Bundan sonra, başına ne gelirse gelsin, şey diyebilirsin, 'Ah, Craig, berbat günler geçiriyorum,' Ne kastettiğini anlayacağım çünkü."

"Burası nasıl?" diye sordu.

"Bir sürü eski keş, evsiz, uzun zamandır hayatları dibe vurmuş tipler ve bir de benim gibiler var... Yani hayatları yakın zamanda dibe vuranlar."

"Yeni ilaca başladılar mı?"

"Yok, eski ilaçlarımı alıyorum."

"Ee, daha iyi misin?"

"Evet."

"Ne değişti peki?"

"Okulu bırakıyorum."

"Ne dedin?"

"Yetti artık. Başka okula gideceğim."

"Nereye?"

"Henüz bilmiyorum. Bu konuyu annemlerle konuşmam lazım. Sanatla alakalı bir yere herhalde."

"Sanat mı yapacaksın?"

"Evet. Burada biraz ilgilendim. Fena değilim."

"Okulda da gayet iyisin, kanka."

Omuz silktim. Aaron'a açıklama yapmak zorunda değildim aslında. En iyi arkadaşım ve birlikte ot takıldığım kişiyken, yalnızca arkadaş konumuna düşmüştü. Bu sıfatı bile hak etmesi gerekecekti. Ayrıca, kimseye yalan borcum yoktu ve canım istemiyorsa, onlarla konuşmaya devam etmek zorunda değildim.

"Nia'dan naber?" diye sordum. Burada adımlarımı dikkatli atmam lazımdı. "Mesajını aldım, her şeyin berbat olduğunu söylemişsin."

"Yoluna girdi sonunda. Hata bende. Hap kullandığını duyunca kafayı yedim. Bir süreliğine ayrıldık. Birkaç gün filan."

"Niye kafayı yedin ki?"

"Başımda bu tür yeterince dert var zaten. Yani, babamın durumu yeterince kötü.

"İlaç mı kullanıyor?"

"Kitaptaki ilaçların hepsini. Annem de. Sonra ben, ot olayı... Sen de böyle olunca, akvaryumdaki balık dışında, evde herkes ciddi ciddi kafası güzel gezmeye başladı."

"Sevgilinde olsun istemedin, öyle mi?"

"Ot içmesi neyse. Ben... Nasıl anlatsam? Anlaman için, biriyle uzun süre çıkman lazım. Biriyle birliktesin ve sonra... her gün bir şey kullanması gerektiğini öğreniyorsun. Ona iyi gelmiyor muyum acaba diye düşünmez misin?"

"Çok saçma," dedim. "Burada bir kızla tanıştım..."

"Hadi ya?"

"Evet ve berbat durumda. En az benim kadar. Ama ben bunu bir aşağılama değil, bağ kurmak için bir fırsat olarak görüyorum."

"Evet, yani..."

"Bu dünyada herkes dibe vurmuş durumda. Ben dibe vurmuş ve bu konuda dürüst olabilen biriyle birlikte olmayı tercih ederim. Kusursuz ve... her an patlamaya hazır biriyle olmaktansa."

"Özür dilerim, Craig." Gözlerimin içine baktı ve çakmam için elini uzattı. "Hıyarlık ettim."

"Hıyarlık ettin," dedim. "Bu albümle kendini affettirdin. Bir daha yapma yeter."

"Tamam," dedi başını sallayarak. "Oldu."

Bir süre olduğumuz yerde durduk. Altı Kuzey'in girişine yakın koridorların birleştiği noktada kalmıştık. İçeri girdiğim ikili kapılarla Aaron arasında bir buçuk metre kadar bir mesafe vardı.

"Şey, bak," dedi Aaron. "Plak güzeldir umarım. Ha, burada pikap var mı?"

"Burada hâlâ sigara içiliyor, Aaron. Geçmişte yaşıyor gibiler."

"Tadını çıkar ve beni ara. Tekrar özür dilerim."

Plağı yukarı kaldırdım. "Çıkınca ararım."

"Bir süre ot takılmazsın herhalde."

"Bilmem. Bir daha hiç takılmam belki."

"Buraya girmek için kendini öldürmeye falan mı kalkıştın? Nia öyle söyledi."

"Evet."

"Niye?"

"Gerçek dünyayla baş edemedim çünkü," dedim.

"Craig, kendini öldürme, tamam mı?"

"Sağ ol."

"Yapma... işte."

"Yapmam."

"Görüşürüz, abi."

Aaron arkasını döndü, hemşire ona kapıyı açtı. Kötü biri değildi aslında. Henüz Altı Kuzey'de vakit geçirmemişti, o kadar. Plağı, hemşire bölmesinin arkasına koyması için Smitty'ye götürdüm.

kırk altı

Altı Kuzey'in bir duyuru sistemine ihtiyacı yoktu aslında, Başkan Armelio vardı çünkü. Yine de, düzenli olarak basit ve ritmik mesajlar için kullanılıyordu: "Öğlen yemeği," "İlaç," ve "Sigara İçenler Sigara İçilen Bölüme; Sigara İçenler Sigaralarını Alsın." O gün öğleden sonra ise Monica sayesinde, uzun bir mesaj için kullanıldı.

"Bayanlar baylar, bu öğleden sonra, yarın taburcu olacak hastamız Craig Gilner, bu kattaki herkes için resim çizecek. Craig'in eserlerinden şahsınıza özel bir tanesine sahip olmak isterseniz, koridorun sonundaki yemek salonuna uğrayın. Koridorun sonundaki yemek salonu, beş dakika sonra. İyi eğlenceler!"

En gerideki sandelyeye oturdum, yaşadığım sokakla kesişen caddeye tepeden bakan, hayatıma çok çok yakın pencerenin yanındaki sandalyeye. Annemlerle ve Noelle'le buluştuğum, konferans sandalyesine baktım. Önümde sanat masası

niyetine ikinci bir sandalye, sandalyenin üzerinde masa oyunları, en tepede de bir satranç tahtası vardı. Biraz oynaktı ama iş görürdü.

İlk gelen Başkan Armelio oldu. Çevik adımlarla, kocaman göğüs kafesi ve kendinden emin tavrıyla, bir füze gibi yaklaştı.

"Selam, kanka. Şahane olmuş! Bana bakıp haritalı kafa mı çizeceksin yani?"

"Aynen."

"Başla bakalım. Bütün gün bekleyemem."

Doğru ya, Armelio'yu hızlı çizmek gerekecekti çünkü adam hızlıydı. Fazla düşünmeden, başın dış hatlarını ve omuzları çizdim, ardından Armelio'nun Beyin Haritasına başladım. Armelio'nun kafasında otobanlar vardı. Şehrin içinden bir amaçla geçen, birbirlerine paralel uzayan altı şeritli otobanlar ve minimum sayıda yan yol. Kafasında küçük sokaklar, parklar yoktu ya da nehir yoktu; sadece otobanlar ve bir de ray şebekesi vardı. Otobanlar genelde birbirlerine bağlanmıyordu, Armelio düşüncelerini birbirine karıştırmıyordu çünkü. Kafasında bir düşünce oluyor, onu yapıyor, sonra diğerine geçiyordu. Harika bir yaşam tarzıydı bu. Özellikle de en önemli düşüncesi kâğıt oynama isteği olunca. Oyun kâğıtları Armelio'nun beyninin bir yerlerinde temsil edilmek zorundaydı. Ortadaki maçaya çıkan birkaç sokak çizdim. Maça mükemmel olmamıştı ama Armelio anladı.

"Maça! Kanka, koz maçada. Seni ezdim geçtim."

Beyin Haritasını bitirdim ve adımın baş harflerini koydum. Kocaman ve koyu renkle, CG.

"Bunu saklayacağım, gerçekten," dedi Armelio. "Sen iyi bir insansın, Craig." Elimi sıktı. "Çıktığında aramak için telefonumu ister misin?"

"Tabii ki," deyip bir kâğıt parçası çıkarttım.

"Burası yetişkinlerin kaldığı bir barınak. Spyros'u sorarsın, benim diğer adım."

Armelio numarayı verip kenara çekilince Ebony'ye sıra geldi. Bastonu ve kadife pantolonuyla dikilmiş, dudaklarını şapırdatıyordu.

"Herkese senin şu beyinlerden yapıyormuşsun diye duydum," dedi.

"Doğru duymuşsun! Bunlara beyin diyen ilk kişinin kim olduğunu biliyor musun peki?"

"Ben!"

"Kesinlikle! Baksana..." deyip yerde üst üste duran eserlerimi gösterdim. "Neler neler ortaya çıktı."

"Para ödersin o zaman?" dedi Ebony kahkaha atarak.

"Sanmıyorum, henüz başarıyı yakalayamadım. Sanatçı olarak yani."

"Biliyorum. Kolay değil."

"Ama bir Beyin Haritası kazandın, olur mu?"

"Güzel!"

Başının dış hatlarını, kâğıda değil, ona bakarak serbest kalem çizdim. Başımı eğip baktığımda fena olmadığını gördüm. Ebony'nin beyni... Neler vardı içinde? Aşırdığı düğmeleri temsil eden yuvarlaklar. Ebony düğme gördüğü anda kafayı yiyordu. Hiç vakit kaybetmiyordu. Tam bir üçkâğıtçıydı.

Onda bu kumarbazlık yeteneği varken, haritasında bir bulvar olmak zorundaydı. Vegas'taki bulvar gibi. Ortaya kocaman bir bulvar çizdim, bulvarın etrafına da yuvarlak parkları, yuvarlak alışveriş merkezleri, küçük yuvarlak gölleriyle, bir sürü döner kavşak. Bir şehirden ziyade, ortasından geçen şerit ve sağından solundan sarkan mücevherleriyle, kolyeye benzeyen bir harita çıktı ortaya.

"Çok güzel!" dedi.

"İşte bitti," deyip haritayı ona verdim.

"Bu işi seviyorsun, ha?"

"Evet, iyi geliyor. Depresyonuma yani. Buraya depresyon yüzünden geldim."

"*On bir yaşındayken* depresyona girdiğini düşünsene," dedi Ebony. "Bütün çocuklarım koridorda sıralansalar, koridor dolar taşardı, emin ol."

"Çocuğun mu var senin?" diye sordum, sesimi alçaltarak.

"On üç düşük yaptım," dedi. "Düşünebiliyor musun?" Sonra her zamanki dalgacı tavrı olmaksızın, kocaman açılmış gözlerle ve yaşadıklarına dair cevaplanmamış sorularla bana baktı.

"Çok üzüldüm," dedim.

"Biliyorum, üzüldüğünü biliyorum. Önemli olan da bu."

Ebony ayaklarını sürüye sürüye, portresini göstererek uzaklaştı. "Benim bu! Gördünüz mü? Benim!" Telefon numarası bırakmadı. Sırada Humble vardı.

"Pekâlâ kardeşim, nasıl bir dümen dönüyor burada?"

"Dümen falan yok," deyip Humble'ın kel kafasını çizmeye

başladım. Kel kafalar daha kolaydı. Mecbur kalsaydım, oracıkta Manhatta'ın alt parçasını çizebilirdim sanırım. Humble'a baktım. Kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Yakışıklı olsun, tamam mı?"

Güldüm. Humble'ın kafasının içi endüstriyel bir kaostu.

Bir tane bile küçük bina çizmedim. Yalnızca kereste mağazalarını, fabrikaları bulabileceğiniz ve Humble'ın takılacağı ya da çalışacağı türden büyük binalar çizdim. Memleketi Bensonhurst'ü. Eskiden kızlarla takıldığı şehri temsilen okyanusu koydum. Sonra her yeri otobanlarla doldurdum. Sokakları silip üstlerinden otoban geçirdim, alakasız bir sürü çılgın köprülü kavşak koydum. Ortaya vahşi ve gelişigüzel ama aynı zamanda güçlü ve gerçek bir şey çıktı. Doğru kullanıldığında muhteşem şeyler çıkartabilecek türden bir zihindi bu. Etkili. Alfa erkek zihni. Bitirince, başımı kaldırıp baktım.

"Fena değil, sanırım," dedi omuz silkerek.

Kıkırdayarak, "Teşekkürler, Humble," dedim.

"Beni hatırlamanı istiyorum," dedi. "Şaka yapmıyorum. Büyük bir sanatçı falan olduğunda, partilerinden birine beni de çağıracaksın."

"Anlaştık," dedim. "İyi de, birbirimizi nasıl bulacağız?"

"Ah, tabii ya. Telefon numaram var!" dedi Humble. "Seaside Paradise'ta kalacağım. Armelio da aynı eve gidiyor ama ben farklı bir kattayım." Telefon numarasını verdi. Altı Kuzey'in numarasının üzerini çizip Humble'ın altına yeni numarayı yazdım. Sonra aklıma Altı Kuzey'in numarasının da lazım olacağı geldi, o yüzden onu özel bir kutuya yerleştirdim.

"Arayacağın falan yok ya," dedi Humble.

"Arayacağım," dedim.

"Hayır, aramayacaksın. Ben anlarım böyle şeyleri. Sorun değil. Hayatın yeterince karışık zaten. Kendini tekrar böyle hırpalama yeter."

Tokalaştık. Sırada Noelle vardı.

"Naber kız!"

"Benimle sakın böyle konuşma. Neyse, güzel bir şey yapıyorsun burada."

"Elimden bu kadarı geliyor. Hepsi de çok kafa insanlar."

"Artık ünlü biri sayılırsın. Etkilendim. Herkes senin sevgilin olup olmadığımı soruyor."

"Ne diyorsun peki?"

"'Hayır!' deyip uzaklaşıyorum."

"Aferin."

"Ee, nasıl bir şeye giriştin bakalım? Benim için bir tane yaptın zaten. Bitmedi demiştin."

Onun için yaptığım haritayı çıkarttım, bir köprüyle birleşen kadınla erkeğin olduğu haritayı ve arkasına telefon numaramı yazdım.

"Aman tanrım."

"Şimdi tamam oldu." Gülümseyip haritayı ona verdim ve ayağa kalktım. Öne eğilip, "Diğerlerininkinden iki katı uzun sürdü, bilmeni istedim," diye fısıldadım. "Buradan çıktığımda sana daha iyisini..."

Beni itip uzaklaştırdı. "Ya, saçma salak çizimlerin umurumdaydı sanki."

"Umurunda olduğunu biliyorum." Doğruldum. "Daha önce buna nasıl baktığını gördüm."

"Bunu, seni mutlu etmek için saklayacağım," dedi. "O kadar."

"Tamam."

Öne eğilip yanağımdan öptü. "Teşekkür ederim, cidden."

"Bir şey değil. Bu akşam ne yapıyorsun?"

"Şey... psikiyatri kliniğinde takılırım diye düşündüm. Sen ne yapıyorsun?"

"Büyük planlarım var," dedim. "Film geliyor..."

"O aptal filmi seyredecek değilim."

"Biliyorum," dedim sesimi alçaltarak. "Film yarıya geldiğinde, benimle odamda buluşmak ister misin?"

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Cidden."

"Oda arkadaşın var! Odadan hiç çıkmıyor!"

"Güven bana. Odama gel."

"Beni baştan çıkartmaya falan mı çalışacaksın yoksa?"

"Madem sordun, evet."

"Dürüstlüğünü takdir ediyorum. Göreceğiz bakalım."

Ona sarıldım. Elinde Beyin Haritasıyla o da bana sarıldı. "Telefonunu aldım bile," dedim.

"Kaybedersen ikinci bir şansın yok," dedi. "Telefonumu kimseye tekrar vermem."

Birbirimizden ayrıldık. Noelle kenara çekilirken, ona arzulu bir bakış attım. Sırada Bobby vardı.

"Arkanda kim var?"

"Hıh, sence?" diye cevap verdi Tommy.

"Yanyana dursanıza, arkadaşlar. Sizi birlikte çizeyim."

"İyiymiş," dedi Bobby ve yana açıldı. Tommy yanında durdu. Onları çizmeye başladım. Kabarık saçları ve bol kıyafetleri harika hatlar çıkartıyordu.

"Ee bizi mi çiziyor şimdi?" diye sordu Johnny, Bobby'ye.

"Sessiz ol, tamam mı?"

"İkiniz nerelerde takıldınız bakalım?" diye sordum Bobby'ye, başımı kâğıttan kaldırmadan. "Kafanız sürekli güzel gezdiğiniz dönemde?"

"Ne? Onu mu çizeceksin?"

"Yok," dedim başımı kaldırarak. "Merak ettim yalnızca. Mahalleniz hangisiydi?"

"Aşağı Doğu Yakası. Ama Aşağı Doğu Yakasını çizme," dedi Bobby. "Oraya dönmek istemiyorum."

"Tamam, öyle olsun. Nerede yaşamak istersin?"

"Yukarı Doğu Yakasında, zenginlerle birlikte, doğal olarak," diye cevap verdi Bobby.

"*Hıh*, ben de," dedi Tommy.

"Bir saniye, hayır, sana gitar çiziyorum," dedim.

"Oo, iyiymiş."

Bobby ile Tommy'nin beyinlerini çizmeye giriştim. Tommy için, bir sokak ağına gitar çizmek eğlenceliydi. Gitar gövdesi niyetine, birleşen çapraz sokaklar; sap niyetine büyük ve geniş bir bulvar, baş kısmı için de bir park yaptım. Tommy'ye, Dylan şarkısından esinlenerek, *"Positively 4. Street"* adlı bir sokak çizdim. Ardından Bobby'ye geçtim. Yukarı Doğu Yakasını neredeyse avucumun içi gibi biliyordum. Manhattan'daydı ve en

büyük olayı Central Parktı. Ben de Bobby'nin başının sol iç kısmına parkı çizdim. Sonra zenginlerin yaşadığı, gösterişli bir sokak ağı oluşturdum. Guggenheim Müzesi'nin buralarda bir yerlerde olduğundan emindim; müzeyi de bir okla işaretledim. Sonra hemen yanma, bir apartman dairesinin tahminen 20 milyon dolar ettiği köşelerden birine, bir X işareti koyup buraya "Bobby'nin pisti" yazdım.

"Bobby'nin pisti! Aynen! Dosdoğru oraya gidiyorum," dedi kollarını havaya kaldırarak. "Uçuyorum."

"Tadını çıkartın," deyip haritayı onlara verdim.

"Kim alıyor?" diye sordu Johnny. "İkiye mi bölelim?"

"Yok, kanka, birlikte saklamamız lazım, biz arkadaşız ya," dedi Bobby. "Fotokopisini çekerim."

"Fotokopi makinesi nerede?"

"Burada yok! Çıkınca çekerim."

"Ee, bana ne kalıyor bu durumda?"

"Fotokopi!"

"Fotokopi istemiyorum!"

"Adama bak ya, hiç bir şeyi beğenmiyor..."

"Hey, Bobby," diye araya girdim. "Buradan çıktıktan sonra aramak için, senin ve Tommy'nin telefonlarını alsam diyorum."

Tommy bir şey söyleyecek oldu ama Bobby öne eğilip konuşmasına izin vermedi. "Bu iyi bir fikir değil, Craig."

"Ne? Niye?"

"Buraya defalarca girdim çıktım, biliyorsun," dedi iç geçirip.

"Evet."

"İyi tarafları var, tamam; yani civardaki en iyi yemek burada çıkıyor, iyi insanlar da var... Yine de, arkadaş edinmek için uygun bir yer değil."

"Neden olmasın? Sizinle tanıştım işte ve süper tiplersiniz!"

"Evet, peki, daha kötüsünü söyleyeyim öyleyse. Beni ya da Johnny'yi aramaya kalkıştığında, aşırı dozdan gittiğimizi öğrenebilirsin ya da vurulduğumuzu, doktor hatasıyla öldüğümüzü, buraya döndüğümüzü, daha da kötüsü kaybolup gittiğimizi..."

"Tanrım, Bobby, amma kötümsersin."

"Bunu daha önce de yaşadım, Craig. Bizi hatırlaman yeter, tamam mı? En azından beni hatırla. Bu kaçığı bilemem."

"Hıh, beni de hatırla."

"Bizi hatırlaman yeter," dedi Bobby. "Fazlasına gerek yok. Dışarıda buluştuğumuz anda, bozarız. Benden utanacaksın. Ben de..." Gülümsedi. "... Ben de senden utanabilirim. Dâhi çocuk olayın var sonuçta."

"Dâhi falan değilim!" diye itiraz ettim.

"Hıh, dâhilerin gittiği okula gidiyorsun," dedi Johnny.

"Evet, yani, o okulu bırakıyorum."

"Nereye gideceksin peki?" diye sordu Bobby.

"Sanat okuluna."

"Ah." Önümdeki sayfaya baktı. "İyi fikir."

"Sağ ol. Telefon numarası konusunda emin misin?"

Bobby elimi sıktı. "Görüşmemiz gerekirse birbirimizi buluruz."

Johnny elimi sıktı. "Aynen katılıyorum."

Sıranın sonunda Jimmy vardı.

"Sana söylüyorum, bu numaraları oynarsan..."

"Size çıkacak!" diye cevap verdim.

"İşte bu!" diyerek sırıttı.

Ah, Jimmy. Jimmy'nin beyninin içinde ne vardı? Kaos. İyice kelleşen kafasını ve omuzlarını çizdim. Sonra bir kulaktan öbürüne uzanan, en karmaşık, çılgın, gereksiz, vahşi otobanları çizmeye koyuldum. Otobanları dallı budaklı rampalarla bağladım. Bir ağ noktasında, beş otoban buluşuyordu. Rampaları birkaç kez silip yeniden çizmek zorunda kaldım. Sonra şebekeyi çizmeye başladım. Sağlı sollu uzanan apartman bloklarıyla, hiperaktif bir tasarımcının elinden çıkan bir şebekeydi bu. En uzun Jimmy'nin Beyin Haritası sürdü ama bittiğinde de en güzeli oldu. Şizofren olsa da bir şekilde işleyen bir zihnin kataloğuydu bu.

"Al bakalım, Jimmy," dedim. Yanıma oturmuş, çalışırken büyük bir dikkatle beni izlemişti.

"Size çıkacak!" deyip haritayı aldı. Bana artık açılmasını, adımla hitap etmesini, buraya birlikte geldiğimizi söylemesini isterdim ama Jimmy işte. Kelime dağarcığı sınırlıydı.

Herkes kendi sandalyesine döndü. Ben de bir parça kestirdim. Sipariş üzerine sanat eseri üretmek insanı yoruyordu. Gözlerim kapanmadan önce gördüğüm son şey, yanımda Beyin Haritasını açıp Ebony'ninkiyle karşılaştıran Jimmy'ydi. Ebony *kendi haritasının elbette daha güzel olduğunu,* söylüyordu. Uykuya dalmak için hiç fena bir ortam değildi.

kırk yedi

"Craig, iyi misin?" diye sordu annem. İrkilip uyandığımda bir an için hepsinin, baştan sona, bir rüya olduğu hissine kapıldım. Tüm Altı Kuzey olayının yani. Sonra düşündüm, rüya hangi noktada başlıyordu peki? Kâbus olsaydı, durumum kötüleşmeden evvel başlaması gerekecekti. Bir buçuk sene süren bir rüya. Böyle bir şey olamazdı. Güzel bir rüya olduğunu varsaysak başladığı noktaya dönecektim: Annemlerin tuvaletine eğilmiştim ya da yattığım yerde kalp atışlarımı dinliyordum. Olmasa da olurdu.

"Evet! Ben... vay canına." Doğrulup oturdum. Hepsi gelmişti. Babam, annem, Sarah.

"Zorla mı uyuyorsun?" diye sordu annem. "Depresyonda mısın?"

"Uyuşturucu mu aldın?" diye sordu Sarah. "Beni duyabiliyor musun?"

"Biraz kestirmişim! Tanrım."

"Ha, tamam. Saat altı."

"Vay canına. Amma uyumuşum. İnsanların Beyin Haritasını çizdim de."

"Eyvahlar olsun," dedi babam. "Pek hayra alamet değil."

"Beyin Haritası da ne?" diye sordu Sarah.

"Sanatı," dedi annem. "Okulunu da bu yüzden değiştirmek istiyor. Bu sanatla uğraşmak seni mutlu ediyor, değil mi Craig?"

"Evet, görmek ister misiniz?"

"Tabii ki."

Yanımda duran yığını alıp elden ele geçirmelerini istedim. Bu sıralamayı aslında annemlere göstermek için yapmıştım.

"En güzellerini az önce yaptım, hastalar için."

"Çok orijinal," dedi babam.

"Hoşuma gitti," dedi Sarah, içinde St. Louis olan domuzu göstererek.

"Bunlara uzun uzun zaman ayırıyorsun, anladığım kadarıyla," dedi annem.

"Yani, olay da bu: O kadar çok vaktimi almıyorlar," diye izah ettim. "Biraz sıkılmaya başladım aslında. Başka bir şeye geçmek istiyorum."

Babam sayfaları tekrar yere koyup, "Ee, nasılsın bakalım, Craig?" diye sordu.

"Çok daha iyi görünüyorsun," dedi annem.

"Öyle mi?"

"Evet," dedi Sarah. "Eskisi kadar tuhaf görünmüyorsun."

"Eskiden tuhaf mı görünüyordum?"

"Tuhaf demek istemedi," dedi annem ikimize birden. "Canın sıkkın olduğunda suratın da düşüyordu, hasta gibi görünüyordun. Öyle değil mi, Sarah?"

"Yoo, tuhaftı."

"Körelme etkisiymiş, doktorlar böyle diyor," dedim gülümseyerek. "O kadar fazla olmuyor artık," dedi Sarah.

Babam, "Okulu bırakmak istiyorsun demek?" diyerek asıl meseleye döndü.

"*Bırakmak* değil," diyerek ona döndüm. "Okul değiştirmek istiyorum."

"İyi de, şu anda gittiğin okulu bırakacaksın..."

"Tatlı tatlı konuşalım," dedi annem.

"Yapmasın demiyorum, yaptığı şeyi iyice düşünmesini istiyorum yalnızca."

"Bu okul zor geliyor!" dedi Sarah. "Baksanıza..."

"Bir saniye, Sarah. Kendim konuşabilirim." dedim. "Bakın." Üçünün yüzüne sırayla baktım. "Burada insanın düşünmek için bol zamanı oluyor. Nasıl anlatacağımı bilmiyorum. İçeri girdiğinizde zaman yavaşlıyor sanki..."

"Dikkat dağıtan hiç bir şey yok, o yüzdendir büyük ihtimalle..."

"Ayrıca saatler de biraz..."

Elimle geçiştirdim. "Asıl mesele, insan buraya nasıl düştüğünü düşünecek vakit buluyor. Kimse geri dönmek istemiyor çünkü. Ben de geri dönmek istemi..."

"Güzel, ben de öyle," dedi babam. "Geçen sefer, burayı sevdiğimi söylediğimde şaka yapıyordum. Artık şaka bitti."

"Tamam. Ha, filmi getirdin mi bu arada?"

"Elbette. Başından biraz izleyebilirim, değil mi?"

"Tabii ki. Neyse, işlerin kendi adıma ne zaman kötüye gitmeye başladığını düşündüm ve fark ettim: Liseye başlayınca oldu."

"Hı, hı," dedi annem.

"Hayatımın en mutlu anıydı. En mutlu günü. Sonrasında her şey tepe taklak oldu."

"Doğrudur. Bir sürü yetişkinin başına geliyor," dedi babam.

"Lafını kesip durmasanıza," diye araya girdi Sarah. Babam ellerini arkasında kavuşturup sırtını dikleştirdi.

"Sorun değil, Sarah. Ben yalnızca... Yönetici Meslek Lisesi'ne kafayı taktım çünkü oraya girmek zordu. Zafer duygusunu tatmak istedim. Okula gerçekten, ne bileyim, gitmem gerekeceği aklıma gelmedi."

"Sanatla uğraşmak istiyorsun, öyle mi?" dedi annem.

"Yani, düşünelim biraz. Matematiği hiçbir zaman sevemedim. Başarılı oldum çünkü önümdeki basit bilgilerin bir sonuca ulaşması hoşuma gidiyordu, bir şeyler başarmış olma hissine ulaşmak. Edebiyat dersini de hiç bir zaman tam sevemedim. Bu..." Beyin Haritalarını gösterdim "... bu bambaşka. Bunu çok seviyorum."

"Öyle de olması lazım zaten," dedi babam. "Hayat kolay değil. Bu tür yerlere de genelde sanatçılar düşüyor."

"Şey, Craig gerçekten de bir sanatçı demek ki. Burada sonuçta!" dedi Sarah.

"Yani, basit aslında," deyip ayağa kalktım. "Etrafınıza bir

bakın. Şehrin en iyi okuluna girmek için uğraştım ve kendimi nerede buldum."

"Doğru." Annem arkasına baktı. Solomon hızla görüş alanımıza giriyordu.

"Büyük bir değişiklik yapmadığım takdirde, buradan çıktığımda eskisinden farklı bir şey olmadığını düşüneceğim ve kendimi tekrar burada bulacağım."

"Doğru söylüyorsun," dedi annem. "Sana tamamen katılıyorum, Craig."

"Hangi sanat okuluna gideceksin peki?" diye sordu babam.

"Biraz araştırdım. Manhattan Sanat Akademisi var. Notlarım sayesinde nakil kolay..."

"Ah, iyi de Craig, orası dibe vurmuş çocukların gittiği okul değil mi?" dedi babam.

Ona baktım. "Ee baba?" El bileklerimi kaldırıp gösterdim. Bununla gurur duyuyordum artık. Brooklynli olduğum gerçeği gibi. Erkek olduğum gerçeği gibi. Gerçek buydu ve kimse bunu bozamazdı. Ayrıca insan gerçeği dile getirdikçe güçleniyordu.

Babam bir süre dondu kaldı, başını eğip ayaklarına baktı, sonra başını kaldırdı.

"Tamam," dedi. "Yapılması gereken neyse yapacağız. Nakil işlemleri bitene kadar okulda kalman gerekebilir gerçi. Sömestir sonuna kadar falandır herhalde."

"Sorun değil," dedim.

"Sorun olmayacağını biliyorum. Biz de yardım ederiz."

"Akşam yemeği, akşam yemeği için hazır olun!" Başkan

Armelio yanımıza geldi. "Craig ve ailesi, akşam yemeği neredeyse hazır!"

"Yemek yiyebiliyor musun bari?" diye sordu annem, ben bacaklarımı gerdirirken.

"Yiyorum. İyi oluyor."

"Şahane, Craig," deyip bana sarıldı. "Oğlumu kurtardığın için sana şükürler olsun, tanrım."

Babam, "Tamam, DVD'yi sana bırakıyorum," deyip DVD'yi verdi. "Yemek bitince, izlemeye gelirim. Ne zaman olur tahminen?"

"Yedi iyidir. Ama ziyaret saati sekizde bitiyor. Filmin hepsini seyredemeyeceksin."

"Ne kadar kalacağım bakalım. Şaşırtabilirim seni."

Yutkundum. Babamın çok da uzun kalmasını istemiyordum aslında. Smitty'den onu dışarı çıkartmasını istemem lazımdı.

"Yarın görüşürüz," dedi annem. "Personel seni yarın sabah erkenden alabileceğimizi söyledi. İşe gitmeden önce."

"Hazır olurum."

"Bir sürü güzel yemek pişirdim senin için."

Sarah, "Yarın okuldan dönünce görüşürüz," deyip belime sarıldı. "Dönmene çok seviniyorum."

Başını okşadım. "Buradan hâlâ utanıyor musun?"

"Evet ama olsun."

"Ben de utanıyorum," dedim, "ama güzel bir utanç."

kırk sekiz

Bıçağın İki Yüzü... Macera filmlerinden hoşlanmayan birinin seveceği bir film değildi açıkçası. Ben şahsen macera filmlerine hastayımdır. *Blues* gibiler, belirli bir formülleri var. Kahraman var, kötü adam ve kız var. Kahraman az kalsın ölecek gibi olur ama sonra kıl payı kurtulur. Filmde köpek varsa, aynı senaryo onun için de geçerlidir. Kahramanın en azından birkaç düzine düşmanla dövüştüğü ve onları asla tekrarlamayan, balet tadında darbelerle sağa sola dağıttığı sahneler vazgeçilmezdir. Sivri kafalı ya da yüzünün geri kalanından farklı bir ırka ait burnuyla, yardımcı kötü karakter mutlaka vardır ve bir matbaa makinesinde ya da bir havuzda ölecektir. Bu kuralları alıp elinizden geldiğince süslersiniz ve her şeyin altından başarılı bir şekilde kalktığınızda, ortaya *Bıçağın İki Yüzü* gibi şaheser bir eser çıkar.

Film etrafta gezip vampir avlayan Blade adında bir adam hakkındaydı. Kürdan saplanmış sandviç misali, *sırtında kılıç*

asılı deri bir mont giyiyordu. Genelde üzerinde bu şeyle etrafta dolanıp duruyordu. New York'ta (Blade'in belli bir mekânı yok gerçi. Şehirli bir tip yalnızca) bir kılıçla dolanabilirdiniz ve kimse de fark etmeyebilirdi sanırım. Yine de koşup havada takla attığınız şu özel numaralara girdiğiniz takdirde, kıçınızı yüzde yüz keserdiniz. Blade ayrıca Whistler adında, vampir öldürmek için kocaman garip silahlar taşıyan, yaşlı bir herifle takılıyordu. Whistler ona kendi vampir iştahıyla nasıl başa çıkacağını öğreten adam. Blade yarı vampir, doğal olarak.

Filmin (ve aslında bütün Blade serisinin) can alıcı tarafı, vampirlerin ölüş şekilleriydi. Vampirler dijital biçimde çözülüp küle dönüyorlardı. Hem de yavaş çekimde. Bütün gün bu vampirlerin ölmesini izleyebilirdim. Öyle temiz gidiyorlar ki, geriye ceset falan kalmıyordu. Yok olup gidiyorlardı. Blade bir kez olsun ceset toplamak zorunda kalmıyordu. İçimden bir ses, Blade'in vampir öldürmeye bu yüzden başladığını söylüyordu: Hayatında basit bir şeylere ihtiyacı olduğu için.

Neyse, bir yandan bunları Humble'a izah ederken bir yandan da televizyonu Monica'yla birlikte etkinlik odasından çıkartıp fişe taktık. Monica'nın DVD cihazını nasıl kullanacağına dair en ufak bir fikri bile yoktu, parlak disk olayı onu ürkütmeye yetiyordu. DVD'yi taktık. Çalışması için televizyona bir iki patlatmamız gerekti ama sonra görüntü aniden gözlerimizin önünde parladı: Blade, Prag'da yangın merdivenlerinden kayarak iniyor, motorların üzerinden atlıyor ve kılıcını saplayarak ilk vampir sürüsünü katlediyordu.

Filmi Altı Kuzey'den seçilen başarılı bir ortalamaya oyna-

tıyorduk: Humble, Bobby ve Johnny, Profesör, Ebony, İnsan Oğlu adındaki yeni tipleme, Becca ve babam. Babam saat tam yedide geldi ve hiç sesini çıkartmadan bir köşede oturup ortama anında uyum sağladı. Jimmy de filmin sesini duyduğu anda gelip babamın yanına yerleşti.

"Selam," dedi babam.

"Oğlunuz mu?" diye sordu Jimmy, beni göstererek.

"Evet."

"Çok tatlı, *çok*!"

Babamın kahkahasını tutma gibi bir zorunluluğu yoktu, başını sallayıp, "Evet, gerçekten de öyle," dedi.

Blade vampirlerden birini kasığından kafatasına kadar biçti.

"Vay canına, acayipmiş," dedi Humble. "Gördünüz mü? Belsoğukluğundan beter."

"Belsoğukluğu geçirdin mi sen?"

"Lütfen ama başıma gelmeyen şey yok benim. Ne derler bilirsin: Yahudiler keser, İrlandalılar yıpratır."

"*Iyyy*. Sen İrlandalı mısın?"

"Yarı."

"Sessiz olur musunuz biraz? Film izlemeye çalışıyorum," dedi Profesör.

"Başlama yine. Film umurunda bile değil. İçinde Cary Grant yok bir kere."

"Cary Grant has adamdı. Onun adını ağzına alayım deme."

"Canım ne isterse..."

"Ne yapıyor bu adam?" diye sordu Bobby.

"Kızın kanını emiyor, görmüyor musun?"

"Ben kızı da vampir sanıyordum."

"Ee? Vampirlerin kanı yok mu?"

"Vampirlerin kanı olmaz," dedi İnsan Oğlu. "Vampirlerin damarında yeşil dolaşır sadece ve yeşil de para demektir."

"Boş boş konuşuyorsun," dedi Humble. "Kan içen birinin, nasıl kanı olmaz?"

"Vaktinde bir sürü vampirle tanıştım ve hepsinin de kanı yeşildi. Beni küçük tapınaklarına götürüp bütün kanımı içtiler."

"Ne tapınağından bahsediyorsun?" diye sordu Becca. "Ben de tapınağa gidiyorum. Yahudileri kastetmiyorsunuz umarım."

"Ben de Yahudiyim," dedi Profesör. "Evimi de o yüzden ilaçladılar."

"Yani," dedi Humble. "İkimiz de öyleyiz."

Noelle üzerinde uzun siyah bir etek ve omuzlarında küçük fırfırları olan beyaz bir bluzla, gözlerini benden ayırmadan koridordan televizyona doğru yürüdü. Etrafa bakındım, oturacak yer yoktu. Ayağa kalkıp sandalyemin kol konacak yerini gösterdim. Ben esas kısımda otururken, o da kollardan birine yerleşebilirdi. Kucağıma oturmuş gibi görünecekti, ama... yani... o kadar aleni olmayacaktı.

Babam görüş alanına girdiği anda Noelle'i fark etti. Eğilip *Demek bu yüzden kendini iyi hissediyorsun, evlat?* der gibi baktı.

Omuz silktim. *Her şeyin nedeni bir parça bu değil mi, baba?*

Noelle yanıma geldi. "Oturacak yer yok."

"Otursana!" dedim ayağa fırlayıp. Sandalyenin kolunu işaret ettim.

Sandalyenin ortasına oturdu. "*Oo*, ısıtmışsın! Sağ ol."

"Hayır, ben... ben nereye oturacağım peki?"

Sandalyenin kolunu gösterdi.

"Gıcık şey."

Oturdum ve birlikte Blade'in vampirleri kılıçtan geçirmesini izledik. Seyirci arasında tartışılan konular arasında ameliyatlar, ay, tavuk, fuhuş ve Belediye Temizlik İşlerindeki görevler vardı. Babam geriye yaslanıp gözlerini kapattı. Bunu bekliyordum zaten. Babamın nefes alışverişlerinin ağırlaştığını fark ettiğim anda ayağa kalkıp Smitty'nin yanına gittim ve ona saatin sekizi geçtiğini söyledim.

"Öz babanı dışarı atmamı mı istiyorsun benden?" diye sordu.

"Bağımsızlığımı kazanmam lazım," dedim.

"Pekâlâ." Smitty benimle birlikte koridoru geçti. "Bay Gilner, ziyaret saati doldu. Kusura bakmayın."

"Ah, hım!" dedi babam ayağa kalkarak. "Tamam. Ee, Craig, yarın filmi de getiriyorsun değil mi?"

"Evet," dedim. "Teşekkür ederim."

"Buraya gelip yardım aldığın için ben teşekkür ederim," deyip bana sarıldı. Smitty geri çekildi. Tam televizyonun önünde birbirimize uzun uzun sarıldık ama kimse sesini çıkartmadı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım. "On beş yaşında olmama ve artık uygunsuz kaçmasına rağmen."

"Ben de seni seviyorum," dedi babam. "Her ne kadar... şey, hayır. Aklıma espri gelmiyor. Seviyorum işte."

Ayrıldık, tokalaştık ve babam koridordan yürüyerek uzaklaştı, arkaya bakmadan el salladı.

"Güle güle, Bay Gilner!" diye seslendi, fark edenlerden oluşan bir koro.

Noelle'in yanına yerleşip kulağına, "Bu bir!" diye fısıldadım. "Halletmem gereken bir şey daha kaldı. Ondan sonra odamda görüşürüz."

"Tamam."

Koridorda ilerleyip odama girdim. Mukteda pencereye dönmüş, gözlerinde sürekli koruduğu hülyalı ve boş bakışlarla, yatağa bedeninin baskısını çıkartmakla meşguldü.

"Mukteda?"

"Evet."

"Mısır müziği istemiştin, hatırladın mı?"

"Evet, Craig."

"Buldum."

"Öyle mi?" Üzerindeki örtüyü kenara çekti. "Nerede?"

"Plağı buraya getirttim," dedim. "Film izliyoruz, biliyorsun değil mi?"

"Evet, duydum. Sesler çok şiddetli. Benim için iyi değil."

"Tamam, peki, diğer koridorda, sigara içilen bölümün olduğu yerde. Smitty'den sen dinleyesin diye müziği çalmasını istedim."

"O da çaldı, öyle mi?"

"Çalmak için bekliyor. Dinlemek istiyor musun?"

"Evet." Mukteda örtüyü umut, güç ve kararlılık taşıyan bir edayla kenara itti. Yataktan çıkmak kolay değildi, kendimden biliyordum. İnsan orada bir buçuk saat boyunca, hiçbir şey düşünmeden yatabilirdi, tek sıkıntısı da, gün içerisinde onu nele-

rin beklediği ve bunlarla başa çıkamayacağını bilmek olurdu. Üstelik Mukteda bunu yıllardır yapıyordu. Hastaneye kaldırılması gerekene kadar yapmıştı. Şimdiyse yataktan kalkıyordu. Belki tümden kalkmıyordu ama gerçekten kalkıyordu.

Onunla birlikte odadan çıktım, hemşirelerin bölümünde duran Smitty'nin yanından geçerken başımla selam verdim. Masasının arkasındaki kapıyı açıp pikapın yanına gitti, normalde çalan hafif *funk* FM'i kapatıp telli çalgıların tok sesini açtı. Telli çalgılarla uyumlu, tehlikeli denebilecek kadar net ve özlem dolu bir ses, yükselen üç notayı yakaladı ve bir tanesini de, insan sesinin esneyebileceğini tahmin etmediğim bir noktaya kadar esnetti. Ses boğulan ama az daha titreşsin diye tokatlanan bir adamın sesini andırıyordu.

"Ümmü Gülsüm!" dedi Mukteda.

"Evet! Şey... kim o?"

"Mısır'ın en büyük solisti!" diye bağırdı. "Nereden buldun bunu?"

"Bir arkadaşımın."

"O kadar uzun zaman oldu ki!" Mukteda ağzı kulaklarında, öyle bir sırıtıyordu ki gözlüklerinin düşmesinden korktum. Sağa dönüp sigara odasına doğru yürüdük. Odanın dışında, Armelio *solitaire* oynuyordu.

"Odandan çıkmışın, kanka? Hayırdır? Yangın falan mı çıktı?"

"Bu müzik!" Mukteda eliyle yukarıyı gösterdi. "Mısır müziği!"

"Mısırlıydın değil mi sen?"

"Evet."

"Ben de Yunanım."

"Yunanlar, bütün müziğimizi çaldılar."

"Bunu mu?" Armelio başını kaldırıp baktı. "Bunun Yunan müziğiyle alakası yok, kanka. Hayal dünyasında yaşıyorsun."

"Oturmak ister misin, Mukteda?"

Etrafına bakındı, sonra bakışlarını yukarıya, müziğe çevirdi.

"En güzel yer şurası, hoparlörün hemen yanı."

"Evet," deyip oturdu.

"Ben beğenmedim," dedi Armelio yukarı bakarak.

"Sen ne tür müzik seviyorsun, Armelio?" diye sordum.

"Tekno."

"Yalnızca... tekno mu?"

"Yalnızca tekno, kanka. *Itz, ıtz, ıtz, ıtz*. Bunun gibi."

"Ha, ha," diye güldü Mukteda. "Yunan adam çok komik."

"Elbette komiğim, kanka! Ben hep komiğim! Odandan çıkmıyorsun ki. Kâğıt oynamak ister misin?"

Mukteda ayağa kalkacak oldu. Tepesinde dikilip ellerimi açtım. "Bekle bir saniye. Parasına oynayamazsın, biliyorum ama Armelio parasına oynamıyor zaten."

"Bunu biliyorum. Oynamak istemiyorum."

"Emin misin? Adamın oynayacak kimsesi yok."

"Doğru söylüyor. Bütün arkadaşlarım o saçma salak filmi izliyorlar. Koz maça oynamak ister misin? Ah, koz maçada ezer geçerim seni."

"Mukteda," dedim. Başını kaldırmış bana bakıyordu hâlâ. Ellerini sandalyenin kenarlarına koymuş, her an ayağa fırlamaya hazırdı.

"Beni o kızın elinden kurtarmıştın hani, hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Ben de şimdi aynı şeyi senin için yapmaya çalışıyorum, seni odandan çıkartıp kurtarmaya . Lütfen. Armelio ile oyna."

Bana baktı, sonra hoparlörlere baktı.

"Bunu senin için yapıyorum, Craig. Sadece senin için. Bir de müzik için."

"Harika," deyip sırtını tıpışladım. "Adamın fazla üzerine gitme, Armelio."

"Bu dediğin imkânsız biliyorsun, değil mi kardeşim?"

Onlara gülümseyip el sallayarak koridorun aşağısına yöneldim. Fazla vaktim kalmamıştı. Köşeyi döndüğüm anda koşmaya başladım ama Smitty'nin önünden geçerken adımlarımı iyice yavaşlattım. Elimden geldiğince yavaş ve sakin yürümeye çalışarak odama girdim. Noelle neler olup bittiğini anlamıştı: Çoktan odama gelip yatağa oturmuş pencereden dışarı bakıyordu.

"Çok uyanıksın," diye fısıldadı. Omuz silktim. "Gel otur. Panjurların arasından dışarısı çok güzel görünüyor."

kırk dokuz

Neolle'in yanına oturdum ve anında başladık. Sanki böyle olması kaderimizde yazılıymış gibi. Ben kadere inanmam gerçi. Bir tek biyolojiye inanırım, bir de seksiliğe ve kızları istemeye. Hayatımda öyle çok alanda, öyle büyük tereddütler yaşıyordum ki bu alanda hiç tereddütümün olmaması çok garipti; eğilip dudaklarımı bu kızın aralık dudaklarına dayamak, onu rahatlatmak, yüzüne dokunmak, elime gelen kesikleri hissetmek ama dokunduğumda irkilmek yerine, onları anlamak... Ellerimi temiz ve pürüzsüz boynundan aşağı kaydırmak. Yastığıma devrilmesi. Yanına uzanırken, bacaklarımın sınıfta oturuyormuşum gibi yataktan sarkması. Belden aşağımın bu işle hiç bir ilgisi yokmuş gibi davranması. ÖPÜŞMEK.

Durup, "Çok güzelsin," dedim.

"Şşş, bizi duyacaklar."

Eli saçımdaydı, bu da bana kendi ellerimin de boş durmaması gerektiğini hatırlattı. Ellerim boynundayken bu kızın

Nia'dan çok daha seksi olmasının nedenini anlamaya çalışıyordum. Diliydi, galiba. Nia'nınkiyle alakasız bir yaratık gibiydi. Nia'nınki küçük ve hareketliydi, Noelle'inkiyse baş döndürücüydü. İçeri kayıyor ve neredeyse bütün ağzımı dolduruyordu. İçinde karanlık bir parçayı harekete geçirmiştim sanki, başka kimsenin erişme imkânı bulamadığı bir parçayı. Dilini dişlerime bastırınca gözlerimi kapatmadım, odaya dağılmış ay ışığı dışında onu görebileceğim bir şey olmamasına rağmen. Ağızlarımızın içinde bir çeşit ödül varmış da yalnızca dilimizin ucuyla onu çıkartabilirmişiz gibi birbirimizin dudaklarına abandık.

Muhteşem bir şeydi.

Ellerimi beyaz bluzuna koyduğumda bana engel olmadı, hem de hiç. Ve işte oradaydılar. Yumuşak kumaşın hemen altında. İki tarafta birer tane. Bu *harikaydı.* Sıkıp bıraktım, sonra tekrar sıktım. Onlarla ne yapmam gerektiğini bilmiyordum açıkçası. Nia'nınkilerden büyüktüler. Avucumu dolduruyorlardı. Sıkıştırsa mıydım acaba? Denedim. Başımı kaldırıp baktım. Başını sallıyordu. Tekrar sıkıştırdım ama bu kez ikisini aynı anda. Dudaklarımı çenesinden boynuna doğru kaydırdım, çenesinin altındaki Âdemelmasının yerini öptüm, bu *gerçek* bir kızdı gerçi.

Kalçalarını bana doğru hareket ettirdi. Kalçaları değil aslında, kasığını –kasıktı değil mi? Kızların kasıkları oluyor muydu? Yoksa bunun için daha güzel bir isim var mıydı? Vay canına, daha ileri gidecek miydik acaba? O şeyi, adı her neyse, uyluklarıma bastırdı. Ayaklarım bir şekilde havalan-

dılar ve artık, bir yandan ellerimle onu sıkıştırırken, yanında yatıyordum. Rockport ayakkabılarım takır takır birbirlerine vuruyordu.

Konuşmadı. Her şey birbirine dokunuyordu.

"İstiyor musun?" diye sordum.

Başıyla onayladı. Ya da reddetti. Bilmiyordum. Ama sağ elimin iki parmağını bluzunun yumuşak yakasından içeri soktum. Altında sütyen vardı, emindim –göğüslerini sarmalayan kafesli bir şeydi. Sütyendi herhalde? Başka ne olabilirdi? Parmaklarımı sütyenin üzerinde gezdirdim, bunu hissedip hissetmediğinden emin değildim. Sütyenin üzerinden bir şey hissedebilir miydi insan?

Hapşırmak üzereymiş gibi sesler çıkartıyordu. Göğüslerini sıktığımda sesler yükseliyordu. Sütyenin yanına parmağımla dokunduğumda, ses çıkmıyordu. Ben de parmaklarımı bluzun içine tamamen sokup sütyenin kubbelerine dokundum. Burası onun zirvesiydi. Deniz seviyesinden beş santim yüksekteydi.

"Bir saniye," dedi Noelle. Kalçasını yataktan kaldırıp altına ellerini yerleştirdi. Artık elleri yoktu. Onları zaten kullanmıyordu ama bu da bir parça garipti.

"Devam et," dedi.

"Tamam," deyip hâlâ sütyenin dışında olan parmaklarımı meme uçlarına kaydırdım. Bir şey denemeye karar verdim. Meme ucunu, işaret ve orta parmak eklemlerim arasına kıstırıp sıkıştırdım.

Sütyenin üzerinden fazla sıkmak mümkün değildi ama sesler anında yükseldi.

"*Hıh*,"

"Hım?" Başımı kaldırıp baktım.

"*Hımh*."

"Hoşuna mı gitti?"

"Eveet."

Oh, süper.

"Şşşş," diye fısıldadım. "Smitty gelecek."

"Ne kadar vaktimiz kaldı?" diye sordu.

"Bilmem. Biraz daha galiba."

"Beni arayacaksın, değil mi? Çıktığında? Görüşeceğiz yani?"

"Seninle çıkmak istiyorum," dedim. "Gerçekten."

"Ben de onu demek istedim. Çıkarız," gülümsedi. "Nerede tanıştık diyeceğiz?"

"Psikiyatri kliniğinde. Bunun üzerine başka soru soracaklarını sanmıyorum."

Kıkır kıkır güldü. Evet, gerçek bir kıkırdamaydı. Sıkıştırarak olayı tekrar cinselliğe çevirebilir miydim acaba? Denemeye değerdi.

"*Mmmmmm.*"

Evet, süper ama benden bir şeyler isteyen bir ses daha vardı artık. Nia'ya da aynı ses yüzünden kafayı takmıştım; belden aşağımın sesiydi ama artık daha gerçekti sanki. Ayrıca istediği her şeyi elde edemeyeceğini biliyor, yine de denemek için ısrar ediyordu.

Aaron'ın teorisinin doğruluğunu kontrol etmek zorundaydık.

Elim Noelle'in ufak tefek bedeninde aşağılara kaydı, fırfırlı beyaz gömleğinden, kumaşının dokusu bir parça farklı olan eteğe doğru. Eteğin ucuna, dizlerinin seviyesine indim, itiraz ya da tereddüt etmemesi, suratıma yumruğu indirmemesi karşısında şaşkındım. Eteği kaldırdım –artık, yatakta ciddi ciddi delik açma ihtimalim vardı– ve ellerim, kasıktan daha asil bir adı olduğuna inanmadığım, iç çamaşırıyla kaplı bölgeye ulaştı. İç çamaşırı değil, külottu. Gerçek bir külot!

Vay anasını, işin aslını öğrenmek üzereydim!

"Vay canına!"

"Hımh!"

"Gerçekten de yanak gibi!"

"Ne?"

Noelle beni üzerinden itti. Bluzun kabarık kısmı yer değiştirdi, külot eski yerine çekildi, etek indi, kız da doğrulup yatağın baş tarafına oturdu ve bana dik dik baktı.

"Ne dedin sen, yanağım hakkında?"

"Yok, yok, şşşh," dedim. "Senin yanağın değil. Şey... senin... diğer yanağın."

"Kıçım mı?" Saçıyla gerçek yanaklarını kapattı. Ay ışığında kocaman açılmış gözleri öfke doluydu.

"Hayır," diye fısıldadım. Sonra iç geçirdim. "Açıklayabilirim. Açıklamamı istiyor musun?"

"Evet!"

"Pekâlâ ama bu yalnızca oğlanların bilebileceği bir şey. Sana söylüyorum çünkü buradan çıktığımızda birlikte takılacağız."

"Orası belli değil. Ne dedin sen benim yanaklarım hakkında?"

"Yok, dinle, senin yanağınla ya da kesiklerle bir alakası yok, tamam mı?"

"Neyle alakası var peki?"

Ona anlattım.

Bitirdiğimde, mana yüklü ve korkunç bir duraklama oldu. Bu duraklama dünyanın bütün nefretini, feryadını ve çığlığını içerebileceği gibi, odamda yine bir kızla yakalanma olasılığını (İki kızı nereden bulmuştum ben? Çapkın mıydım neydim?) burada bir hafta daha kalma, Noelle'le bir daha hiç görüşememe; Çark'a, yemek yiyememeye, hareket edememeye, uyanamamaya geri dönme ve sonunda Mukteda gibi olma ihtimallerini de içeriyordu. Basit anlar her zaman büyük başarısızlıklara uğrama ihtimalini içerirler ama aynı zamanda, güzel bir kızın şöyle deme ihtimali de vardır:

"Bu, hayatımda duyduğum en saçma şey."

Ve doğru mu diye görmek için parmağını ağzına götürme ihtimali.

Ona sarıldım.

"Ne var?" diye sordu, parmağı ağzındayken. "Anlamıyorum. Alakaları bile yok."

Geri çekildim. "Öyle harikasın ki," dedim. "Nasıl bu kadar harika olabilirsin?"

"Lütfen," dedi. "Gitmemiz lazım. Film bitmek üzeredir."

Onu bir kez daha kucaklayıp yatağa yatırdım. Kafamın içinde, yataktan yükselip aşağıya, ikimize ve hastanede şu anda güzel bir kıza sarılacak kadar şanslı olabilecek herkese

baktım. Sonra Brooklyn blokunun tamamına, sonra mahalleye, sonra Brooklyn'e, sonra New York City'ye, sonra bütün Üç Eyalet Bölgesi'ne, sonra Amerika'nın bu küçük köşesine –lazerli gözlerimle evlerin içini görebiliyordum– sonra bütün ülkeye, bütün yarıküreye ve bu aptal dünyanın dört bir yanında, yataklarında, kanepelerinde, çekyatlarında, sandalyelerinde, hamaklarında, ikili koltuklarında ve çadırlarında olan herkese, öpüşen ya da birbirine bir şekilde dokunan herkese baktım... Ve içlerinde en şanslısının ben olduğumu hissettim.

10. KISIM: Altı Kuzey, Perşembe



elli

Annemle babam beni almaya gelirken en iyi kıyafetlerini giymişlerdi. Benim üzerimdeyse buradayken hiç çıkartmadığım kıyafetler vardı: Haki pantolon, batik tişört ve takım elbise ayakkabılarım, yani insanların arada sırada iltifat ettikleri, kendimi *profesyonel* bir hasta gibi hissetmemi sağlayan Rockportlarım.

Babamın işe gitmesi gerektiği için erkenden gelmişlerdi; çıkmadan önce beni görmek istemiş. Annem iyi olduğumdan emin olmak için günü evde geçirecekti. Cuma günü, okula dönüyordum ama kendimi depresif hissettiğim anda hemşireyi görebileceğim şeklinde resmi bir iznim vardı. Sonraki hafta derslere girmek zorunda değilim, okul politikası böyleydi. Derslere girmem yönünde teşvik ediliyordum ama beni zorlamak istemiyorlardı. Gayet güzeldi.

Saat 07.45. Tansiyon ve nabız son kez alındı –120/80– ve hemşire ofisinin yanında, koridorların kesişme noktasında du-

rup beş gün önce girdiğim ikili kapılara baktım. Her şey beş gün önce yaşanmış gibiydi, daha uzun ya da daha kısa değildi. Burada geçirdiğim zamanı gerçekten yaşamıştım. Ortalıkta *gerçek zamanlı* diye bir kavram dolaşıyor –gerçek zamanlı hisse alıntıları, gerçek zamanlı bilgi, gerçek zamanlı haberler– ama burada yaşadığım, gerçek zamanlı gerçek zamandı sanırım.

Armelio son kez benimle tokalaştı.

"Şansın bol olsun, arkadaşım."

Humble, "Biraz daha kalsaydın iyi olurdu," dedi.

"Bana kalırsa, dışarı çıkınca dağılacaksın kardeşim ama arkanda ben varım, merak etme."

Bobby bir şeyler geveledi. Henüz hazır değildi.

Profesör resim çizmeye devam etmemi söyledi.

Smitty, Neil'dan gönüllü olmayı düşündüğümü öğrendiğini ve ileride beni görmeyi umut ettiğini söyledi.

Jimmy yokmuşum gibi davrandı.

Ebony yalancılara, üçkâğıtçılara karşı uyanık olmamı ve çocuklara saygı duymamı söyledi.

Noelle 07.50'de, kahvaltı tekerlekli tepsilerle taşınırken odasından çıktı. Aynı anda annemler de evrak imzaladıkları hemşire ofisinden çıkıyorlardı.

"Bugün öğleden sonra çıkıyorum," dedi. Üzerinde eşofman ve tişört var. "Bu akşam ara beni, tamam mı?"

"Tabii ki." Cebimde sakladığım iki notunun yanına koyduğum numaraya dokundum.

"Nasılsın?"

"Altından kalkabilirmişim gibi geliyor."

"Ben de öyle."

"Sen harika bir kızsın," dedim.

"Sen biraz odunsun ama potansiyelin var," dedi.

"Bu kadarı bana yeter."

"Craig?" dedi annem.

"Ah, evet. Bu Noelle. Burada tanıştık."

Babam, "Dün akşam seni görmüştüm," deyip tokalaştı.

"Memnun oldum," dedi annem. İkisinin bakışları da, yüzündeki kesiklere bir an bile kaymadı. Annemle babam gerçekten asil insanlardı.

"Tanıştığımıza sevindim," dedi Noelle.

"Liseye mi gidiyorsun?" diye sordu babam.

"Delfin," dedi Noelle.

"Üzerinizde büyük baskı var," dedi annem.

"Evet."

"Sistemin baştan sona değişmesi gerekiyor bence. Baksanıza, sizin gibi zeki iki genç, lisedeki baskı yüzünden buraya düştü."

"Anne."

"Ciddiyim. Bizi temsil eden milletvekiline bu konuda yazacağım sanırım."

"Anne."

"Ben kaçtım," dedi Noelle. "Görüşürüz, Craig." Sonra döndü ve bana çabuk tarafından el salladı. *Öpücük gönderdi sayılır,* diye geçirdim içimden. Annemler olmasaydı öpücük gönderecekti.

"Hazır mısın?" diye sordu annem.

"Evet. Hoşçakalın millet."

"Bekleyin!" Koridorun ilerisinden, Mukteda başarabildiği kadar hızlı bir koşu tutturdu, yavaş geliyordu yani, bir tür hızlı adım koşusu gibiydi. Sonra plağı elime tutuşturdu.

"Çok teşekkür ederim, Craig. Bu çocuk," annemle babama döndü. "Oğlunuzla gurur duymalısınız. Bana çok yardım etti."

"Teşekkür ederiz," dedi annemle babam.

Mukteda'ya sarılıp kokusunu son kez ciğerlerime doldurdum. "Şansın açık olsun, dostum."

"Yaşadığın sürece, beni düşün ve iyi olmam için dua et."

"Anlaştık."

Birbirimizden ayrıldık. Mukteda yemek salonuna ve yemek kokusuna yöneldi.

Annemle babama baktım. "Hadi gidelim."

İnanılmaz derecede basitti. Hemşireler bize kapıyı açtı, dışarı çıktım ve buraya geldiğimde gördüğüm, "Şşşşş! Tedavi sürüyor" posterine baktım. Önümüzde bir dizi asansör bekçi gibi dikilmişti.

"Anne, baba," dedim. Eve bensiz dönebilir misiniz? Ben de bir dakika sonra arkanızdan gelirim."

"Niye? İyisin değil mi?"

"Biraz tek başıma yürümek istiyorum, o kadar."

"Düşünecek misin?"

"Evet."

"Kendini... kötü hissetmiyorsun, değil mi?"

"Hayır. Tek başıma yürümek istiyorum sadece."

"Eşyalarını biz alırız." Eski kıyafetlerimin ve yanımdaki resimlerimin olduğu çantayı ve de plağı alıp bana el salladılar. Sonra gelen asansörle aşağı indiler.

Düğmeye basmadan önce otuz saniye kadar bekledim.

Daha iyi değildim açıkçası. Omuzlarımdaki ağırlık hafiflememişti. Kolayca aynı bayırdan aşağı yuvarlanabilirdim, yatakta yatıp yemek yemeyebilir, vaktimi boşa harcayabilir ve vaktimi boşa harcadığım için kendime lanet edebilirdim. Ev ödevlerime bakıp kafayı yiyebilir, dışarı çıkıp Aaron'larda takılabilir, Nia'yı görünce kıskanabilir, metroyla eve dönerken kaza yapması için dua edebilirdim. Bisikletime binip Brooklyn Köprüsü'ne sürebilirdim. Bunların hepsi hâlâ oradaydı. Tek farkı, artık bir seçenek değildi. Yalnızca... bir olasılıktı. Bir sonraki saniye toza dönüşme ve her şeyi bilen bir bilinç parçası olarak, evrende dağılma olasılığım kadar. Büyük bir olasılık değildi yani.

Asansöre bindim. Büyük ve parlaktı. Gerçek dünyada göz oyalayan çok şey vardı.

Gün içerisinde ne yapacağımı hâlâ bilmiyordum. Eve gidip resimlerimi düzene sokacak ve tanıdığım insanları arayıp okul değiştireceğimi söyleyecektim. Bundan sonra bana e-posta atmak yerine, telefonla ulaşmalarını söyleyecektim. Ama parka da gidebilirdim –neden hiç parka gitmiyordum acaba?– ve oradaki çocuklarla top oynayabilirdim, frizbi de olurdu. Dışarıda gerçek bir gün vardı. Sahici bir hava.

Lobiyi geçtim. Kokular! Kahve, çörek, çiçek, hediye dükkânından gelen aromalı mumlar. Argenon Hastanesi'nde

neden bir hediye dükkânı vardı acaba? Herkesin bir hediye dükkânına ihtiyacı vardı herhalde.

Eve gidip kitap da okuyabilirdim. Belki de öylesine takılır ve televizyon izlerdim. Bunda bir yanlışlık yoktu. Bu hayatta, kendin dâhil, insan öldürmek dışında hiçbir şeyde bir yanlışlık yoktu. Bir de çalmak, çalmak da kötüydü. Kaygı Kontrol Merkezi'nden Keith haklıydı belki de, hayatta gereklilikler yoktu. Yani, hastaneye gitmemem gerekirdi ama gitmiştim ve yaşıyordum.

Kaldırıma adım attım.

Özgür bir insandım. Evet, henüz reşit değildim ama insan hayatının 1/4'ünü çocuk olarak geçiriyordu, o yüzden en iyisi tadını çıkartmaktı belki de. Özgür bir çocuktum.

Nefes aldım. Bir ilkbahar günüydü. Hava, tepemde yavaş çekim sallanan bir sayfa gibiydi.

Herhangi bir şey iyileşmemişti ama içimde sismik bir şeyler oluyordu. Bedenimin sarmalandığını ve omurgamın tepesine yapıştığını hissediyordum. O cumartesi sabahının erken saatlerinde atan ve ölmek istemediğimi söyleyen kalbimi hissettim. Hastanenin içinde sessiz sedasız görevlerini yerine getiren akciğerlerimi hissettim. Resim çizebilen ve kızlara dokunabilen ellerimi düşündüm, *sahip olabileceğiniz bütün o gereçleri düşünsenize.* İstediğim her yere, parka, parktan dışarı koşmama izin veren ayaklarımı düşündüm. Annemden izin alabilirsem, bisikletime koşup Brooklyn'i geçebilir ve Manhattan'a sürebilirdim. Midemi hissettim, karaciğerimi ve tekrar kullanılmaktan memnun, yiyeceklerle ilgilenen bütün

o yumuşak şeyleri düşündüm. Ama her şeyden çok beynimi hissettim. Kanı alan ve dış dünyaya bakan; esprileri, ışığı, kokuları, köpekleri ve dünyadaki diğer her şeyi fark eden beynimi. Hayatımdaki her şey aynı zamanda beynimdeydi aslında, o yüzden beynim dibe vurduğunda hayatımdaki her şeyin dibe vurması normaldi.

Omurgamın tepesinde beynimi, beynimin bir parça sola kaydığını hissettim.

Buydu işte. Değişim. Bedenimin geri kalanı yer değiştirdiğinde, beynimde gerçekleşmişti. Beynim nereye gitmişti bilmiyordum. Bir noktada ayarı bozulmuştu. Başa çıkamadığı, saçma sapan birtakım şeylere takılmıştı. Ama artık geri dönmüştü, omurgama bağlanmıştı ve kontrolü ele almaya hazırdı.

Tanrım, kendimi neden öldürmek istemiştim ki?

Değişim, tıpkı tahmin ettiğim gibi, muazzam bir olaydı. Beynim artık *düşünmek* istemiyordu. Birden bire *yapmak* istemeye başlamıştı.

Koş. Yemek ye. İç. Biraz daha ye. Kusma. Kusmak yerine, işe. Sonra sıç. Kıçını sil. Telefon aç. Kapıyı aç. Bisiklete bin. Arabaya bin. Metroya bin. Konuş. İnsanlarla konuş. Oku. Harita oku. Harita çiz. Resim çiz. Çizdiğin resimler hakkında konuş. Çizdiğin resimleri sat. Sınava gir. Okula git. Kutla. Parti yap. Birilerine teşekkür notu yaz. Annene sarıl. Babanı öp. Kardeşini öp. Noelle'le seviş. Onunla biraz daha seviş. Elini tut. Onu bir yerlere götür. Arkadaşlarıyla tanış. Birlikte bir sokakta koşun. Onu pikniğe götür. Yemek yiyin. Film izleyin. Aaron'la film izle. Aman ya, Nia'yla aranız düzelince onun-

la da film izle. Başka insanlarla da dost ol. Küçük kafelerde kahve iç. İnsanlara hikâyeni anlat. Gönüllü ol. Altı Kuzey'e dön. Bir gönüllü olarak kapıdan içeri gir ve hastayken sana yardım eden herkese merhaba de. İnsanlara yardım et. Bobby gibi insanlara yardım et. İçerideyken bulamadıkları kitapları ve müzikleri bul. Mukteda gibi insanlara yardım et. Resim çizmeyi öğret. Resim çiz. Manzara resmi çizmeyi dene. Bir insan çizmeyi dene. Çıplak insan çizmeyi dene. Noelle'i çıplak çizmeyi dene. Seyahat et. Yüz. Tanış. Sev. Dans et. Kazan. Gülümse. Kahkaha at. Sarıl. Yürü. Hoplaya zıplaya yürü, tamam bu biraz gey işi, aman ya, hoplaya zıplaya yürü işte.

Kayak yap. Kızakla kay. Basketbol oyna. Yavaş koş. Koş. Koş. Eve koş. Evine koşup tadını çıkart. Tadını çıkart. Bu fiilleri al ve onların tadını çıkart. Bunlar senin, Craig. Onları hak ediyorsun çünkü onları seçtin. Hepsini geride bırakabilirdin ama burada kalmayı seçtin.

Şimdi gerçekten yaşa, Craig. Yaşa. Yaşa. Yaşa. Yaşa.

Yaşa.



NED VIZZINI

On beş yaşında The New York Press'te yazmaya başlayan Vizzini on dokuz yaşındayken ilk kitabı olan *Teen Angst? Naah...* kitabını yayımlatmıştır. Yazarın *Be More Chill* kitabı Today Show B[illegible] Club tarafından seçil[illegible] genç yetişkin romanıdır. Kitap aynı zamanda Entertainment Weekly'nin 2004 yılı En İyi İlk On Kitap listesinde yer almıştır.

GO! KİTAP

www.istanbook.com.tr



"Olağanüstü bir kitap: Komik, dokunaklı ve yatıştırıcı."

NEW YORK BOOK MAGAZINE

New York şehri sakinlerinden on beş yaşındaki Craig Gilner hayatta başarılı olmaya kararlıdır. Bunun için de önce doğru liseye, sonra doğru üniversiteye, sonra da doğru işe girmelidir. Ama olaylar hiç de umduğu gibi gelişmez ve Manhattan'ın en zorlu liselerinden birine kabul edilmesiyle birlikte hayatı çekilmez bir hal alır. Depresyona giren Craig yemek yiyemez, uyuyamaz ve bir gece kendini öldürmeye karar verir.

İntihar kararıyla birlikte acil servisin yolunu tutan Craig kendi isteğiyle psikiyatri kliniğine yatar ve seks bağımlısı travesti, makasla yüzünü kesen genç kız, yerçekiminden korkan çocuk gibi birbirinden ilginç karakterlerden oluşan hastaların arasına karışır. Craig burada onu yiyip bitiren endişelerinin kaynağıyla yüzleşme fırsatı yakalayacaktır.

"Depresyon hakkında olup da insanı depresyona sokmayan bir kitap."

TEEN VOGUE

THG
336669
EFG
2016
THG

₺19.00

ISBN: 978-975-999-927-8

9 789759 999278